ELIZABETH MARSH

Să alungăm fantomele

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Sandra Chance întinse cartea de credit casierei și așteptă. Până atunci, aceasta nu avusese nici cea mai mică reacție în fața chipului ce apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor, dar Sandra știa că nu era decât o chestiune de timp.

Doamna aruncă o privire peste micul dreptunghi din plastic, ezită o fracțiune de secundă, apoi îl introduse în aparat. Cu o mișcare a tamburului imprimă numărul și numele Sandrei, pe factură.

Acum nu va mai întârzia. Dintr-o clipă în alta, va tresări, privirea îi va merge de la nume la față, apoi din nou la nume. Și va realiza că femeia despre care vorbea o lume întreagă se afla în fața ei.

Sandra începu să numere invers. Cinci, patru, trei, doi...

– Iertați-mă, oare nu sunteți văduva lui Maxwell Chance?

Degetele i se încleștară pe cartea de credit ca pentru a o prinde mai bine. Sandra întinse mâna pentru a-și recupera obiectul, consimțind. La ce bun să nege? Era scris acolo, negru pe alb.

– Da, eu sunt.

Fie-ți milă, se gândi ea, nu-mi pune întrebări. Nu-mi spune că mă admiri și că nu crezi nici un cuvânt din calomniile ce s-au răspândit împotriva mea.

Casierița, uitând să ambaleze mica brichetă din lemn de abanos pe care Sandra tocmai o cumpărase, se întoarse spre spatele magazinului.

– Edna!

Vocea sa atât de ponderată și atât de rafinată o clipă mai înainte, urcase cu câțiva decibeli.

Prompt, Sandra o prinse de încheietura mâinii.

– Vă rog. Dacă doriți, vă voi semna cu plăcere un autograf, dar vă rog, ajutați-mă să-mi păstrez anonimatul.

Angajata își rotunji buzele într-un „o" de stupoare. Sandra Chance, anonimă? Mai bine să ceri luna! Nu putea trece neobservată cu chipul său încântător aureolat de un păr bogat ale cărui bucle dansau.

Între timp, Edna i se alăturase colegei sale. Sandra își stăpâni nerăbdarea, rugându-se cerului ca ele să termine repede și să poată dispărea înainte de a fi remarcată de alți clienți.

– Eu una nu sunt mare amatoare de acest gen de muzică, anunță Edna, strângând cu putere mâna Sandrei, dar când Maxwell Chance a murit, am simțit aproape aceeași durere ca fiica mea. Era un bărbat atât de uimitor!

Sandra oftă și se pregăti să susțină o lungă conversație.

– Da, consimți ea, talentul său era într-adevăr uimitor!

Chiar și acum, la doi ani de la moartea sa, legenda lui Maxwell nu înceta să se amplifice.

Casiera, care își amintise că avea de ambalat un cadou, încetă să înfășoare hârtia și panglicile, pentru a ridica spre Sandra o privire încețoșată.

– V-ați descurcat într-adevăr bine în fața presei, nu-i așa? Au fost atât de duri cu dumneavoastră când v-ați căsătorit cu Maxwell! Dar i-ați cucerit la moartea sa. Încă îmi amintesc fotografiile de la înmormântare. Erați așa de frumoasă!

– O adevărată regină, întări Edna.

– Întocmai, o adevărată regină.

Nu mai pot, se gândi Sandra. Își dorea tot mai mult să iasă în fugă. După ce fusese persoana pe care publicul o detestase, devenise idol și asta era la fel de insuportabil.

Din fericire, nu va fi în oraș pentru a doua aniversare a morții lui Max. La apropierea acestei date, ziariștii începuseră să vorbească despre tânăra femeie, din cauza lor îi devenise practic imposibil să ducă o viață normală: creșterea interesului pentru ea declanșase de-o lună un val de scrisori insultătoare. Sandra nu mai îndrăznea să iasă din casă. În zadar îi afirmase Diana, asistenta sa personală, că aceste misive nu erau îngrijorătoare, ele n-o obsedau mai puțin pe Sandra.

– Iertați-mă că vă zoresc, îi spune ea casierei, dar sunt destul de grăbită și...

Nu-și încheie fraza, sperând că interlocutoarea sa va înțelege. Aceasta clătină din cap cu un zâmbet complice.

– Țineți să vă păziți viața personală, nu-i așa, biata mea micuță? Trebuie să fie greu să te plimbi incognito când ești așa frumoasă! Ochii aceștia mari și albaștri, tenul acesta...

Sandra nu dorea să discute nici despre frumusețea sa, nici despre dificultățile de a trăi ca toată lumea. Totuși, politețea îi interzicea o întrerupere bruscă.

– Ei bine, atâtea ziare și reviste mi-au publicat fotografia, încât toată lumea are impresia că mă cunoaște puțin personal, explică ea, mergând cu spatele spre ușă. Mulțumesc mult, doamnă, pachetul acesta este într-adevăr foarte reușit.

– Sunt foarte fericită că am putut face ceva pentru dumneavoastră. Soțul dumneavoastră a adus atâta fericire în această lume!

În mod brutal, o inexplicabilă dorință de a plânge o cuprinse pe Sandra. Toți acești oameni așteptau atât de mult de la idolii lor, pe care-i considerau ca pe niște semizei! Dar ea cunoștea realitatea dură care se ascundea în spatele iluziei colective. Imposibilitatea de a trăi pentru sine, dificultatea din ce în ce mai mare de a ști cine ești cu adevărat, în sinea ta... Sandra se întoarse și grăbi pasul. Ajunsese aproape la ușă, când vânzătoarea o strigă:

– Doamnă Chance! Ați uitat bonul!

Dar Sandra se prefăcu că nu aude și ieși în grabă din magazin. Cu capul în jos, trecu prin fața vitrinelor celorlalte prăvălii, la fel de

pretenţioase şi la fel de scandalos de scumpe ca cea din care tocmai ieşise. Centrul comercial din Trump Tower! Gânduri absurde trecură prin mintea tinerei femei: câţi ani ar fi trebuit să muncească un modest funcţionar pentru a-şi oferi doar una din dalele de marmură de Carrara ce acoperea holul şi pereţii acestui turn de o splendoare decadentă? Câte vieţi ar fi trebuit să trăiască părinţii săi morţi, pentru a-şi putea oferi doar una din bogăţiile de care se bucura ea în calitate de văduvă a lui Maxwell Chance?

Pierdută în gânduri, Sandra se angajă pe scara rulantă care cobora. Zgomotul celor ce treceau în număr mare pe suprafaţa interioară din marmură se amesteca aici cu parfumul caracteristic bogăţiei şi Sandra se gândea la nedreptatea vieţii.

Poate de aceea „visul american" avea atât de des accente tragice. Şi poate de aceea Maxwell Chance şi toţi apropiaţii săi fascinau încă atât de mult presa. Gloria nu aduce întotdeauna fericire. Publicului îi place să-şi amintească.

***

Sam Beranger atinse uşor suprafaţa lucioasă ca satinul a mesei Empire şi-i zâmbi bărbatului bătrân ce se afla în faţa lui.

– Ai face bine să-ţi iei o asigurare suplimentară, Leonard, spuse, incapabil să reziste plăcerii senzuale a lemnului bine lustruit. Aceste mese pliante sunt deja destul de rare, dar cele care poartă semnătura artizanului, ca aceasta, sunt practic de negăsit.

Leonard Klein îşi potrivi ochelarii şi examină pentru a zecea oară micul cartuş din bronz fixat pe bara verticală.

– Să ştii Samuel, voi ajunge să cred că ai acasă un atelier clandestin în care fabrici reproduceri. Am căutat o masă Empire timp de cincisprezece ani şi tu mi-ai găsit-o în trei luni!

Luându-şi până la urmă ochii de la ultima sa achiziţie, îi dădu o palmă afectuoasă tânărului său prieten.

– Dacă am bea un pahar pentru viitoarele noastre descoperiri?

Sam își arcui sprâncenele bine conturate și aruncă o privire spre pendula veche.

– Este puțin prea devreme pentru mine, dar asta să nu te oprească, Leonard.

– Ah! Tinerii de astăzi nu mai știu să aprecieze lucrurile bune! Gustul pentru whisky a dispărut cu ghetrele și țigările de cinci bani!

Sam rămase tăcut. Suferea la gândul că averea are darul prefid de a opri oamenii de la plăcerile mai mici dar mai durabile ale vieții.

– Ei bine, te-ai înscris până la urmă la un club sportiv? întrebă el, în timp ce priveau antreul.

Leonard se bătu ușor cu palma peste burtă cu un râs ușor.

– Vorbești ca medicul meu!

– Nu, ca prietenul tău... Ar trebui să faci jogging aici, adăugă tânărul bărbat râzând. Este mai bine de un kilometru între camera ta și baie!

Leonard se întoarse spre culoarul care făcea legătura cu cele zece încăperi ale locuinței sale.

– Margaret spune că ar fi trebuit să rămânem în vechiul nostru apartament din Madison Avenue, dar... La ce bun m-am înverșunat să muncesc timp de patruzeci de ani, dacă nu-i pot oferi soției mele ce este mai bun?

La asta, Sam nu avu nimic de răspuns. Să locuiești la Trump Tower era ultimul strigăt printre bogați și acest turn era cu siguranță o reușită arhitectonică, pe deasupra bine situat în centrul Manhattanului. Totuși, lui Leonard îi lipsea ceva... o anumită bucurie de a trăi, pe care Sam o văzuse dispărând pe măsură ce se întemeia averea prietenului său. Da, Leonard era mai fericit cu zece ani în urmă, când îl angajase pe Sam pentru prima oară, pentru a-i renova o serie de magazine și de galerii de artă pe a treia stradă.

– Așadar, când te muți? întebă Leonard, rupând tăcerea.

Sam scoase un oftat.

– Dacă măcar aș ști! Sunt obligat să părăsesc apartamentul la 15 decembrie și nu știu nici măcar când va fi gata casa din Maine.

– Să știi că-i vei lipsi Margaretei, când vei fi acolo, pierdut într-un colț uitat de țară!

Tânărul bărbat zâmbi, emoționat; era modul lui Leonard de a-i spune că și el îl va regreta.

– Este doar pentru un an, sublinie Sam. Și apoi, nu puteam rata o asemenea ocazie.

Văzuse oferindu-i-se șansa de a lucra cu Karl Bergmann, unul dintre cei mai mari tâmplari de mobilă fină din lume. Bergmann, care se simțea îmbătrânind, îl alesese pe Sam pentru a-i transmite știința celor șaptezeci de ani de experiență.

– Oricum! bombăni Leonard. Nu este o idee să arunci oamenii în stradă, fără să aștepți să-și poată găsi o nouă locuință! Unde te vei duce dacă nu te poți muta în Maine?

– Nu m-am gândit încă la asta, voi închiria probabil o cameră la hotel. Am prea multe piese de valoare și nu-mi pot bate joc de ele expediindu-le acolo și lăsându-le în Dumnezeu știe ce depozit.

– Vrei să depozitezi totul într-o cameră de hotel? exclamă bătrânul cu un aer scandalizat. Este absurd! Ascultă, peste cincisprezece zile, Margaret și cu mine plecăm în Florida. Instalează-te aici!

– Dar...

– Nici un dar, ne vei face un serviciu. Crezi oare că suntem mulțumiți că părăsim acest loc atât de curând după ce ne-am mutat? Nu, nu, vino aici cu toate lucrurile tale, rămâi atât de mult cât va fi nevoie și dă acestei mici cetăți un aer familiar!

– Ești teribil! zâmbi Sam, strângându-i mâna cu căldură. Îmi pot exprima cel puțin recunoștința?

– În nici un caz! Sună-mă în seara aceasta, vom discuta amănuntele concrete ale instalării tale.

Sam încă zâmbea când ieși din ascensorul personal al prietenului său și se îndrepta spre scara rulantă care urca spre centrul comercial.

Descoperise o cofetărie renumită pentru produsele sale de ciocolată. Poate Leonard nu-i va accepta mulțumirile... Dar un mic pachet de trufe?

***

Sandra își zări imaginea reflectată de suprafața lustruită a unei coloane, la jumătatea drumului de la parter. Ei poftim! Cu gulerul lăsat și fără basc, de parcă anunța mulțimea că era acolo! Își ridică în grabă gulerul mantoului gros de un albastru regal, își scoase din buzunar bascul din lână roșu cu crem și și-l îndesă pe cap, lăsând afară doar câteva bucle de păr. Așa! Era mult mai bine. Acum se simțea la fel de anonimă ca orice altă clientă. Era chiar atât de mulțumită de starea sa, încât crezu că se înșală când o voce bărbătească strigă:

– Sandra! Așteaptă!

Dar nu, el insista. Inflexiunea acestei voci, accentul pe „r", înlănțuirea cuvintelor, îi aminteau de ceva... Scara rulantă paralelă cu a sa, urca; Sandra se sili să nu arunce nici cea mai mică privire în acea direcție. „Ține capul în jos", își ordonă. Nu voia mai ales să dea ocazia jurnaliștilor să scrie ceva pe socoteala sa.

– Sandra! Aici!

Două trepte sub Sandra, o tânără mamă cu un prichindel de mână și cu altul în brațe privi în jurul ei cu un aer intrigat, se întoarse și înălță capul pentru a vedea mai bine în sus.

Îi zâmbi Sandrei, care-și ținu respirația.

– Ar trebui să-l vedeți! comentă ea. Aproape că-mi doresc să fi fost Sandra!

Sandra dădu din cap și se străduí să schițeze un zâmbet, regretând totuși că inginerii, în infinita lor precauție, nu făcuseră scara rulantă să meargă mult mai repede. Diana avusese dreptate: n-ar fi trebui niciodată să iasă la cumpărături singură. Se apropia prea mult aniversarea și era prea prezentă în mintea publicului. De ce oare nu făcuse comanda prin

telefon, sau nu-l trimisese pe Neal?... Dar era un soare atât de frumos în această dimineață! Își spusese că, poate, măcar de această dată va scăpa de marca celebrității.

Vocea ciudat de cunoscută îi striga încă numele. Nu era decât la două treimi de coborâre. Fruntea și mâinile se umeziseră și revăzu mulțimea care urca și care o prinsese și o trăsese din toate părțile în ziua înmormântării lui Max.

Trebuia să facă ceva. Când nu mai avu decât zece trepte până la nivelul străzii, Sandra o depăși pe tânăra mamă, scuzându-se, înghesui un bărbat de afaceri cufundat în agenda sa și coborî treptele rămase. Cu pachetele sub braț, Sandra năvăli spre ieșire.

– Paisley! Așteaptă!

Paisley! Numele său de domnișoară. Singurul fapt din viața ei care nu interesase niciodată nici chiar pe cei mai îndârjiți reporteri. Își spusese deseori că preferaseră să creadă că fusese, în mod miraculos, adultă în brațele lui Maxwell Chance. Paisley. Acest nume îi amintea o perioadă pe care aproape o uitase. Rămase nemișcată, țintuită pe loc de curiozitate.

Razele soarelui de toamnă umpleau holul mare și se reflectau la nesfârșit în marmura lustruită și în panourile de sticlă. Sandra strânse pleoapele pentru a nu fi orbită. Pianul cu coadă care va încânta mai târziu trecătorii cu melodii de Gershwin sau de Cole Porter era încă închis. La dreapta, cinci sau șase școlari contemplau, cu gura căscată, un ușier extraordinar de înalt care-și purta uniforma roșie cu demnitatea solemnă a unui gardian de palat. Sandra nu distingea nici un chip. Dacă măcar ar fi avut timp să-și pună lentilele de contact înainte să plece de acasă! Ar fi fost plăcut să știe cu cine avea de a face...

Și apoi, brusc, descoperi un bărbat destul de înalt, îmbrăcat cu pantaloni de culoare cafeniu-închis, cizme și un pulover gros întins peste umerii lați. Se îndrepta direct spre ea; chiar cu vederea ei slabă, îi observă zâmbetul radios, strălucitor, care-i ilumina chipul frumos.

– Sam?

Inima îi sări în piept. Nu era posibil, nu-l mai văzuse de ani de zile! Dar o privire asupa mersului său o convinse: nimeni, absolut nimeni nu avea acel mod de a merge al lui Sam Beranger, nonșalant și energic în același timp.

– Încetează să te strâmbi pentru a mă privi mai bine, Paisley! exclamă el, apropiindu-se cu mâinile întinse. Când vei învăța să-ți pui ochelarii când ai nevoie de ei?

– Oh, Sam, ești chiar tu! Nu pot să cred, eu...

Lâna moale a puloverului său îi înăbuși ultimele cuvinte, în timp ce o strângea lângă el. Și Sandra simți că teama care o chinuia se evaporă, îi iese din corp, ca un fum pe o fereastră deschisă.

– Ce faci aici? Este atât de uimitor să te întâlnesc după atâția ani! spuse Sandra, încântată. Cum...

El o îndepărtă puțin pentru a o contempla, cu ochii strălucind în soare.

– Nu știi că Manhattanul este o adunare de mici localități? Mai devreme sau mai târziu, toată lumea se întâlnește!

Ea râse și tânărul bărbat îi lăsă bascul mai jos pe frunte, un gest atât de afectuos, atât de simplu, încât dori să-l sărute.

– Sam Beranger, oare unde te-ai ascuns în tot timpul vieții mele?

Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, ea îl sărută pe obraz, fericită să-i simtă pielea aspră și caldă pe buze.

Sam înclină capul într-o parte; pe chipul său se putea citi amuzamentul și neliniștea.

– Aici, murmuă el. Am fost aici, Paisley!

Cuvintele, atât de blânde, îi amintiră tinerei femei ce ar fi putut să fie.

– Avem foarte mult timp de recuperat, adăugă el.

– Aproape cinci ani, consimți Sandra, aranjându-și bascul și gulerul pentru a-și ascunde fața.

Era împărțită; voia să fugă din Trump Tower, dar nu dorea să-l piardă pentru a doua oară pe Sam. Își asumă chiar riscul de a-și vedea fotografia în News sau în Post, pentru a rămâne încă o clipă cu el.

– Dacă am bea o cafea? îi sugeră brusc.

Strecurându-și mâna sub brațul său, Sam o conduse spre ieșire.

– Știu un mic bar la doi pași de aici, unde vom putea rămâne toată dimineața fără ca patronul să protesteze.

Tânăra femeie îi contemplă ochii, atât de ciudat de frumoși, în care albastrul și verdele apăreau în mod dezordonat, într-un cerc auriu întunecat.

– Un mic bar de felul lui Cafe Venus, unde aveam obiceiul să mâncăm de prânz odinioară? zâmbi ea.

– Exact, numai că nu mai există o Venus care să ne servească porții suplimentare!

Aceste cuvinte simple fură suficiente pentru a trezi în ea o mulțime de amintiri dintr-un alt timp, un timp mai puțin complicat.

Fu mulțumită să fie despărțită de Sam de ușa turnantă; asta îi permise să-și revină, să-și amintească de faptul că trecutul era mort și că nu mai era Sandra Paisley, ci văduva lui Maxwell Chance.

În acest sfârșit de noiembrie, pe a cincea stradă, zgârie-norii îi fereau pe trecători de vânt, dar aerul era rece. Sandra se înfioră, își strânse poalele mantoului și se întoarse spre însoțitorul său.

– Brrr! Mă faci să-mi fie frig! Oare cum te poți plimba pe acest timp rece ca gheața numai în pulover?

Sam scuturã din cap râzând; o șuviță de păr ca aurul vechi în căzu pe frunte și o împinse cu un gest automat.

– Rece ca gheața? Ai crede că-i primăvară! Va fi cu adevărat frig când se vor atinge minus cincisprezece grade.

Sandra scoase un geamăt de groază.

– Nu-mi vorbi despre asta! Eu încep să dârdâi în octombrie și nu mă dezgheț înainte de iunie!!

– Ah! Sandra, Sandra! nu te-ai schimbat! Ești făcută pentru plajă și palmieri. Ce naiba faci atât de departe de ecuator?

– Imaginează-ți că mi-am pus deseori această întrebare.

Cei doi tineri cotiră de pe a cincea pe a șasea stradă și se opriră la stop, pentru a traversa Madison Avenue. Limuzine lungi, taxiuri mari,

galbene și mașini mici de curse își disputau pozițiile cheie pentru a fi primii care demarează la culoarea verde a semaforului. Sandra și Sam trebuiră s-o ia la fugă pentru a ajunge la timp pe trotuarul din față.

Un Mercedes negru luă virajul pe capacul roților, apropiindu-se periculos de bordură. Sandra se oprise pentru a-și aranja din nou bascul; Sam o prinse de cot și o împinse exact la timp.

– Eroul meu! exclamă ea. Oare era un ucigaș plătit în misiune comandată?

– Oh nu, doar un șofer de taxi în vacanță, care se plimba!

– Un șofer de taxi la volanul unui Mercedes? Hm!

– Le-ai văzut noile tarifuri? Hm!

– Îți amintești de perioada în care se putea merge din Greenwich Village la Upper East Side pentru mai puțin de cinci dolari? oftă Sandra în timp ce-și continua drumul.

– Pot face mai mult: îmi amintesc vremea în care o porție de pizza costa un sfert de dolar!

– Fii atent, Beranger! Acest gen de amintiri este un semn de bătrânețe! îl tachină tânăra femeie.

Circulația era deosebit de zgomotoasă pe Park Avenue și deveniră obsolut firesc tăcuți. Sam trecu brațul însoțitoarei sale pe sub al său „pentru ca să nu-mi mai poți scăpa", și acest gest i se păru Sandrei la fel de natural, ca faptul de a respira. Moș Crăciunilor din colțul străzii le era frig. Sandra fu emoționată să constate că Sam nu putuse trece mereu prin fața unuia sau altuia fără să-și dea obolul în enormele lor cutii de metal.

– Ești bun, spuse ea în timp ce traversau Lexington Avenue, strecurându-se printre mașini. Sunt încântată că anumite lucruri nu se schimbă.

Sam întoarse capul spre ea, pentru a o privi cu atenție.

– Iată o remarcă foarte enigmatică, Paisley! Să nu speri să scapi fără o explicație când vom fi așezați!

– Și să nu speri că nu voi ști să scap printr-o explicație subtilă! replică ea, fericită că știa încă s-o facă să râdă.

Sam avea picioare lungi; pe a treia stradă, Sandra trebui aproape să alerge pentru a rămâne lângă el.

– Ești sigur că știi unde este vestita ta cafenea? i se plânse, prefăcându-se epuizată.

– Este la următorul colț al străzii, Paisley. Haide! Bătrânele tale oase vor suporta bine un mic efort în plus!

Nu s-ar fi spus că Sam Beranger îi aruncase Sandrei o provocare fără ca ea s-o susțină! Grăbi atât de bine pasul că, în curând, ea fu cea care îl trăgea înainte pe tânărul bărbat. Nu-i mai era deloc frig; vântul era o mângâiere și simțea un sentiment de libertate pe care nu-l mai cunoscuse de ani de zile. Fu aproape decepționată când Sam se opri în fața unui bar mic, cu o copertină de un verde ce-și pierduse prospețimea.

– La Niko, anunță el pe un ton afectat, împingând ușa.

Era genul de bistrou pe care ea îl cunoscuse bine în perioada când muncea: unul din acele localuri tipic americane specializate în bucătărie grecească, servită cu accent spaniol. Sam descoperi o masă foarte retrasă. O conduse acolo pe tânăra femeie și o ajută să se așeze; el însuși se instală pe cealaltă banchetă din mușama, cu fața la sală. Sandra îi fu recunoscătoare pentru această atenție: îi simțise nevoia de a fi la adăpost de privirile curioșilor.

Un bărbat gras, cu părul negru și țigara între buze, veni să le ia comanda târându-și picioarele.

– Două cafele negre și...

Sam întoarse privirea spre Sandra.

– ... Încă îți mai place baclavaua?

Ea consimți cu entuziasm.

– Și două baclavale.

– Nici măcar nu mai știu când a fost ultima pe care am mâncat-o! Oftă ea, în timp ce chelnerul reapăru. Siropul de miere, aluatul care se desfăcea în foi, nucile pisate... Simt că mă îngraș doar gândindu-mă la asta!

Sam aplecă puțin capul într-o parte pentru a privi mai atent silueta subțire a tinerei femei.

– Câteva kilograme în plus nu ți-ar strica, declară el. Ce se întâmplă, Paisley? Oare nu te hrănești?

– Acum trăiesc într-o altă lume, Sam; oamenii pe care-i întâlnesc în fiecare zi adoră salata verde și iaurtul. Uneori, visez la un hamburgher dublu cu ceapă și muștar, dar îmi imaginez jurnalul de la ora douăzeci. „Sandra Chance silită să-și cumpere sandvișuri. Să fie oare văduva lui Max falită? Veți afla mai multe în cadrul acestui jurnal, urmărind ancheta trimisului nostru special"... În tot cazul, Neal și Diana ar fi putut face o criză de apoplexie dacă făceam așa ceva, continuă ea mai serioasă.

– Neal și Diana?

– Diana este asistenta mea și Neal consilierul... hm, consilierul meu financiar, se corectă ea. De fapt, am impresia că Diana ia asupra sa cea mai mare parte a muncii.

De ce naiba abordaseră acest subiect? Realitatea se impuse brusc și asta nu-i plăcea Sandrei. Voia să creadă că avea din nou douăzeci și doi de ani și că Sam și cu ea își potoleau foamea repede, înainte de a se întoarce la muncă.

Întinse mâna cu impulsivitate peste masă și o puse peste cea a lui Sam.

– Asta ți se pare probabil teribil de snob, dar este numai pentru că Max conducea numeroase afaceri, iar eu nu mă pot ocupa de tot. Există Fundația pentru viața sălbatică, Centrul Împotriva Foamei.

Cum Sam nu spunea nimic, se întrerupse înainte de a ofta.

– De ce oare simt nevoia să mă justific?

– Bună întrebare, Paisley, mă pregăteam să ți-o pun.

– Am o idee, spuse ea dându-se înapoi pentru a permite chelnerului să așeze șervețelele și tacâmurile pe masă. Du-te la vânzătorul de ziare, vei găsi tot ce vrei să știi despre Sandra Chance în Globe și Enquire. Acum îmi doresc să vorbesc despre vremurile frumoase de demult cu un prieten drag. Ești tot antreprenor de lucrări în construcții, Sam?

– A fost întotdeauna profesiunea mea, dar n-am mai construit mare lucru, sau numai pentru plăcere.

Sandra luă cu amândouă mâinile ceașca, pentru a-i simți căldura.

– Ce faci acum? întrebă ea.

– Caut să restaurez mobile vechi. Ai fost la expoziția de paturi și leagăne din perioada colonială, organizată anul trecut la Muzeul Metropolitan?

Ea încuviință.

– Eu sunt cel care a restaurat cea mai mare parte din ele.

– Te invidiez, spuse Sandra atacându-și baclavaua. Trebuie să fie minunat să simți că-ți utilizezi cât mai bine talentele.

– Remarca enigmatică numărul doi.

O privi un timp cu atenție.

– Nu se spune niciodată nimic fără motiv, Paisley. Ai nevoie de umărul unui prieten, pe care să te sprijini?

– Nu, nu. Sunt înconjurată de umeri și de proptele. Uneori îmi spun că dacă i-aș lăsa, ar face în așa fel încât altcineva să facă guturai în locul meu.

– Așadar, expresia „bogăție leneșă" conține un fond de adevăr?

– Mai mult decât ți-ai putea imagina.

În acea clipă, Sam observă că cei cinci ani trecuți o propulsaseră pe Sandra în afara lumii pe care o cunoscuseră împreună. Încercă un sentiment de pierdere mai teribil chiar decât cel pe care-l simțise când se căsătorise cu Maxwell Chance.

– Limuzinele și conturile din băncile elvețiene nu sunt deloc atât de mulțumitoare cum se spune? replică el pe un ton mai sarcastic decât și-ar fi dorit.

Sandra ridică imediat ochii spre el.

– Nu am limuzine, Sam și dacă avem bani în Elveția, nu știu despre ei. Aproape toată averea lui Max a fost plasată în instituții de caritate.

Își goli ceașca dintr-o înghițitură și o puse cu zgomot pe farfurioară.

– Îmi pare rău, Sandra...

Nu știuse niciodată să-și ascundă sentimentele, i se reflectau în ochi, încă și acum.

– Nu știu de ce am spus asta.

Eu știu, se gândi ea. Și bănuia că și Sam știa. Atracția profundă ce-i împinsese unul spre celălalt în urmă cu cinci ani, ea le nuanța cuvintele, le influența amintirile neexprimate, dar perfect clare. Dezinvoltura cu care vorbeau de-o oră, ceda locul unei jene care se abătu peste umerii lor ca o ceață groasă. Sandra întinse brațul pentru a-și lua mantoul. Nu te poți întoarce în trecut.

În fața ei, Sam se încruntă.

– Deja pleci?

– Este trecut de unsprezece, trebuie să plec.

– Ai o întâlnire?

Ea îi susținu privirea.

– Nu, dar i-am spus Dianei că mă voi întoarce pentru prânz.

– Și trebuie să „pontezi" la intrarea în apartament, nu-i așa?

Zâmbea și ea nu se putu stăpâni să nu zâmbească la rândul său.

– Nu, domnule Beranger, nu este așa.

– Haide, încă o cafea, pledă el, chemând chelnerul. Lasă-mă să-ți dau vești despre Sally și despre Danielle.

Sandra se rezemă cu spatele de banchetă.

– Încă le mai vezi?

Ea însăși lucrase cu cele două femei la galeria Obelisque.

– Datorită muncii mele, am rămas în legătură cu toate galeriile din New York.

Își puse zahăr în ceașcă și-i întinse zaharnița Sandrei, care refuză cu un semn din cap.

– ... Și apoi, m-am gândit întotdeauna că cei mai buni prieteni sunt cei vechi.

– Oare este o remarcă de circumstanță, Sam?

– Nu, este adevărul, răspunse el serios.

Se lăsă tăcerea, protejându-le emoțiile care era de preferat să nu fie aprofundate. Sandra bătea distrată cu degetele în masă, Sam amesteca în cafea mai mult decât trebuia... În cele din urmă, ea nu mai rezista.

– Știu că ar fi trebuit să te sun după aceea, Sam, spuse cu o voce atât de șoptită, încât el trebui să se aplece pentru a o auzi mai bine. Nu poți să-ți imaginezi de câte ori ți-am scris.

– Poșta este cu adevărat foarte lentă, în aceste timpuri, ripostă el fără măcar să-și ascundă durerea.

Un zâmbet trist flutură o clipă pe buzele tinerei femei.

– N-am trimis niciodată scrisorile, reluă ea. Ce ți-aș fi putut spune să nu fi aflat deja din presă?

Ai fi putut să-mi spui de ce, se gândi el. Cu voce tare, răspunse:

– Nu-mi datorai nici o explicație. Se datorează faptului că eu nu eram liber pentru a-ți oferi ceva.

În perioada în care se întâlniseră, Sam era în mijlocul unui proces de divorț dificil și nu voise o legătură cu Sandra pentru a nu o expune unor anchete judiciare penibile. De aceea, optase pentru o prietenie, în timp ce amândoi aveau nevoie de dragoste. Și ajunseseră să fie lipsiți unul de altul.

Te-aș fi așteptat, se gândi Sandra, dacă mi-ai fi cerut-o măcar.

– Ești...

Se întrerupse pentru a-și drege vocea.

– ... S-a pronunțat divorțul? În sfârșit, definitiv, de mult timp.

Ești recăsătorit? voia să-l întebe. Și-l imagina cu o soție frumoasă, cu părul negru și un bebeluș cu cercuri de aur în ochi.

– Pronunțarea definitivă a avut loc la optsprezece luni după ce tu...

El nu-și termină fraza. Sandra îl completă:

– După ce m-am căsătorit cu Maxwell.

Văzu un neașteptat fulger de mânie trecând prin ochii lui frumoși.

– Da.

Numele acesta îi despărțise la fel de sigur ca și când între ei ar fi fost trasă o cortină din fier. De data aceasta, Sandra știu că nu va mai fi ușor de regăsit atmosfera destinsă de care se bucuraseră prea scurte momente.

– Ei bine, spuse ea îmbrăcându-și mantoul, trebuie într-adevăr să plec. Dacă întârzii mai mult, Diana s-ar putea să trimită o patrulă să mă caute!

Sam nu zâmbi la această încercare de glumă. Se ridică, aruncând pe masă o bancnotă de cinci dolari.

– Să mergem.

O clipă mai târziu erau în stradă, față în față, fără să știe nici unul, nici celălalt ce să facă, ce să spună. Era ora prânzului, iar trotuarele erau pline de tineri, făcând comentarii în toate limbile pământului. Se refugiară în intrarea unei marochinării.

– Ar fi mai bine să-ți pui bascul, spuse Sam, trăgându-l din buzunarul de unde ieșea. Este frig.

Ea îi luă bascul din mână și și-l îndesă fără grijă peste bucle. Frigul pe care-l simțea era în sinea sa.

– Credeam că nu-ți pasă de frig, îi spuse.

– De obicei, nu.

Oh, Sam! Își dorea să-i mângâie obrazul, să-i simtă căldura, să-l sărute. Dar sărutul pe care i-l dăduse atât de spontan mai înainte, i se părea la ani-lumină. Îi întinse mâna.

El nu i-o strânse. În loc să facă asta, scoase din portmoneu o carte mică de vizită și o apăsă în palma tinerei femei.

– Lucrez deseori acasă. Dacă ai nevoie de ceva, sau măcar pentru plăcerea de a sta de vorbă, sună-mă, Sandra.

Ea acceptă, îndoind degetele peste micul carton alb.

– Sam, eu...

Nu-și termină fraza. Incapabil să mai reziste, Sam anulă distanța ce-i despărțea și-și puse buzele peste ale ei.

Capitolul 2

Primăvara. Prima senzație a lui Sam când o sărută pe Sandra, fu aceea a violetelor cu parfum dulce, care înfloreau în jurul său. Era un parfum delicat, nostalgic, evocator de soare și de zile calde purtătoare de promisiuni. Strada din Manhattan se îndepărtă, trecu în altă dimensiune și Sam nu mai fu conștient de privirile curioșilor și de zgomotul claxoanelor. Doar Sandra era realitatea sa. Voia să prelungească această clipă la infinit.

Pentru Sandra, anii trecură repede și, deodată, înțelese că timpul era circular. Până atunci, își reprezentase timpul întotdeauna ca pe un zid înalt din piatră, fiecare an îngrămădindu-se peste precedentul, până când aproape nu se mai distingea locul de unde începuse. Dar în acest moment, cu gura caldă și moale a lui Sam peste a ei, fu din nou Sandra Paisley, iar timpul curgea în jurul său ca un râu, ducând-o la izvoarele sale.

Dar vai, realitatea risipi toate iluziile. Înainte ca ea să poată reacționa la acest sărut, Sam se îndepărtă. Avea soarele în ochi și nu reuși să-i citească expresia.

– Sam?

Făcu un pas spre el, întinse mâna, regăsi contactul, dar Sam se dădu iar înapoi.

– Fă stânga-mprejur și pleacă.

Vorbise în șoaptă, cu o voce înăbușită. Un sentiment de suferință, amestecat cu teamă puse stăpânire pe ea.

– Sam, te rog. Ce fel de glumă...?

– Ai fost descoperită, o întrerupse el, cu un zâmbet impersonal pe buze. Un fotograf tocmai a ieșit din bijuteria din colț, te observă.

Primul gest fu să se întoarcă, dar Sam îi preîntâmpină gestul.

– Nu!

Nervoasă, își frământă bascul, aranjându-l din nou pe frunte și peste urechi.

– Ce trebuie să fac? bângui ea.

Se simți vulnerabilă, fără apărare. Scenele din mulțime de la înmormântarea lui Max îi veniră în memorie.

– Mulțumește-te să-mi faci un semn din cap și să-mi zâmbești, ca și când am avea o conversație obișnuită.

Sandra se strădui să ia o expresie amabilă, relaxată.

– Merit un Oscar pentru această performanță, articulă ea cu o voce tremurătoare.

De data aceasta, râsul lui Sam sună firesc.

– Foarte bine! acum strânge-mi mâna și îndreaptă-te spre a doua stradă. Nu te întoarce. Mă ocup eu de el.

Ea șovăi. Aveau încă atâtea lucruri să-și spună, atâtea tăceri de umplut!

– Acum, Sandra!

Îi strânse mâna, savurând atingerea dintre pielea lui și a sa. Apoi Sam o trase înainte în timp ce-i tăia calea și ea porni în pas vioi. Un zgomot de busculadă se ridică în urma sa; curiozitatea o făcu să încetinească. I-ar fi plăcut atât de mult să știe exact ce se întâmplase! Dar nu fu cazul să se întoarcă. Vocea sonoră și limpede a lui Sam o informă:

– Oh! Îmi pare rău bătrâne! Sper că lentila nu s-a spart? Oricum, voi plăti.

Se izbise „accidental" de fotograf, lăsându-i Sandrei timp să dispară.

Tânăra femeie se îndepărtă, având încă în minte conversația lor. Voia să-și amintească fiecare frază, să descifreze toate mesajele cu subînțeles pe care și le strecuraseră. Pe a doua stradă, chemă un taxi.

***

Fotograful era un bărbat foarte tânăr, slab și flămând. Sam îl împinsese în clipa când își regla aparatul pentru a face o fotografie. Atunci îi alunecase ceva din mână și căzuse pe jos cu un zgomot de sticlă spartă!

– Oh! Îmi pare rău, bătrâne! se scuză Sam cu sinceritate văzând decepția ce se întipărise pe chipul adolescentului. Sper că nu s-a spart lentila? Oricum, voi plăti.

– Puțin îmi pasă! ripostă fotograful, furios. M-ați făcut să ratez o fotografie a Sandrei Chance. Este grav! Încercam s-o fac de-o lună!

Strângând din pleoape, îl măsură pe Sam din cap până în picioare.

– Pe dumneavoastră îmi pare că v-am mai văzut! Cine sunteți? Și cum se face că o cunoașteți?

– Pe cine? Pe femeia în mantou albastru? întrebă Sam imperturbabil. Nu era Sandra Chance.

– Aș! Aș recunoaște-o dintr-o mie!

Sam se scuză îndelung, până când o văzu pe Sandra dispărând la colțul străzii.

...Și iată! Sandra apăruse încă o dată în viața lui, pentru a ieși din nou din ea. Dar în această oră petrecută împreună, avusese timp să descopere că pentru el nu se schimbase nimic! Nici timpul, nici depărtarea nu-i alteraseră sentimentele pentru ea. Întrerupând brusc ocările fotografului, îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari și se depărtă cu mânile în buzunare.

Aceea nu era Sandra Chance? Fugi de-aici!

Jack Farrell vârî bancnota în buzunar și-l urmări cu privirea pe bărbatul care se îndepărta. Era sigur că mai văzuse acest chip undeva... Își lovi ușor, cu satisfacție aparatul pe care-l purta de-a curmezișul pieptului și aruncă o ultimă privire în direcția pe care o luase femeia cu zulufi negri.

Nu era Sandra Chance?

El credea mai curând contrariul!

Și avea fotografii pentru a o demonstra...

***

Sandra mulțumi cerului că dăduse peste singurul șofer de taxi taciturn din New York. Era un bărbat foarte tânăr cu o pieptănătură „punk" ce i se înălța deasupra capului în pofida tuturor legilor fizicii. El deschise geamul despărțitor doar cât să întrebe „până unde?" și când auzi „Carberry Towers" îl închise, izolându-se cu casetele sale de muzică New Wave.

Și Sandra se rezemă de scaunul uzat oftând. Se produsese ceva neașteptat, ce-i luase pe Sam și pe ea prin surprindere. Simțea încă buzele lui peste ale sale și păstra gustul sărutului, dar nu reușea să analizeze limpede ce se întâmplase.

Avea adresa lui Sam și numărul său de telefon. Acum era liberă și el la fel. N-avea decât să facă primul pas. Un nou oftat îi scăpă. De ce ocaziile favorabile veneau întotdeauna prea târziu?

Cinci ani mai înainte, când era angajată la galerie și când Sam renova magazinele de pe stradă, l-ar fi urmat și la capătul pământului dacă i-ar fi cerut-o.

Cu toate că soția lui Sam fusese cea care-l părăsise pe tânărul bărbat și care ceruse divorțul, pusese să fie urmărit de detectivi particulari. O singură întâlnire compromițătoare i-ar fi aruncat într-un proces sordid și dureros. Așa că Sam și Sandra se mulțumiseră să prânzească împreună cu colegii și să converseze îndelung în galerie; pasiunea lor reciprocă și secretă nuanțase fiecare clipă cu o tensiune vibrantă.

Dar de ce să se mai gândească la asta? Căsătorindu-se cu Maxwell, ea alesese un alt mod de viață. Ar fi trebuit să știe acum că poveștile de dragoste nu se termină bine niciodată.

Taxiul frână brusc în fața impresionantului portal de la Carberry Towers. Imediat, ușierul în uniformă verde cu galoane de aur își părăsi postul pentru a deschide cu mare ceremonie portiera Sandrei.

– Mulțumesc, Larry.

Câțiva fani deosebit de entuziaști stăteau de pază puțin mai departe, pe trotuar. Moartea lui Max nu le știrbise cu nimic loialitatea. Din nefericire, de când apăruseră în presă unele articole calomnioase, nu-i mai erau toți favorabili Sandrei. Diana credea că unul dintre ei era răspunzător pentru scrisorile anonime pe care le primea Sandra de aproximativ o lună. Și prezența constantă a acestui mic grup, fără să fie în mod deschis amenințătoare, devenea ostilă. Era ca și cum Sandra trebuia să-și câștige dreptul de a trăi în apartamentl mare din Carberry, arătând un atașament inutil față de o perioadă trecută. Față de un bărbat mort.

– Sunt mulțumit că ați găsit un taxi, în această dimineață, doamnă Chance, spuse Larry deschizând ușa grea cu geamuri. Cu solstițiul de iarnă care se apropie, va fi din ce în ce mai greu.

– Adevărat? Voi încerca să-mi amintesc asta.

Larry era o adevărată instituție la Carberry Towers. Meteorolog, astrolog amator, era capabil să găsească o legătură între indiferent ce încurcătură a circulației și perturbațiile atmosferice. Sandra învățase să-l trateze cu cea mai mare considerație.

Îl salută din cap pe gardianul din fața cutiilor de scrisori și se îndreptă spre ascensoare. Uneori se întreba dacă n-ar fi fost mai ușor de escaladat zidul Berlinului, decât să te strecori nevăzut la Carberry Towers. Lângă ascensoare era așezat un bătrân domn cu părul alb, îmbrăcat de asemenea în uniformă verde. Așteptând-o pe Sandra să sosească, sări în picioare și se strădui în zadar să-și strângă abdomenul proeminent.

– Bună ziua, doamnă Chance.

Vru să-și ridice șapca, observă că era pe masă și zâmbi stânjenit.

– Astăzi sunt foarte distrat.

– Este cu siguranță vremea, Hector, îl asigură Sandra râzând.

– Ah! L-ați văzut pe Larry!

Hector apăsase pe butonul de apel. Ușile culisară. Sandra intră în cabină și Hector se aplecă pentru a apăsa pe butonul pentru ultimul etaj.

– Să aveți o zi bună, doamnă Chance.

Îndată ce fu singură, Sandra se sprijini cu spatele de perete, își scoase bascul și-și trecu o mână prin păr. Se obișnuise cu greu să fie servită. Anumite reflexe nu-i apăreau în mod firesc; ar fi preferat să-și deschidă ea însăși ușile, să cheme ascensorul să-și pregătească o ceașcă de ceai în loc să sune bucătăreasa... Max, care se născuse într-o familie foarte bogată, nu avusese aceste probleme. Îi explicase deseori Sandrei că, nefăcând apel la servitori, le deprecia munca și le dădea un sentiment de nesiguranță.

Un clinchet discret o informă că ajunsese pe palierul său, la ultimul etaj al turnului. La origine, etajul era ocupat de două apartamente. Max le cumpărase pe amândouă; îl decorase pe unul pentru Sandra și pentru el, iar pe celălalt îl împărțise, într-un birou flancat de două apartamente. Într-unul trăiau Neal Travis și Diana Rollins, iar în celălalt locuia Paul, fratele Dianei.

Sandra intră la ea. Casa era liniștită, cu excepția unor ușoare zgomote ce proveneau de la bucătărie, unde doamna Raines se ocupa probabil de prânz.

Tânăra femeie își scoase cizmele din piele și oftă ușurată simțindu-și picioarele afundându-se în mocheta groasă de culoarea șampaniei.

Domnea o asemenea liniște, încât când Sandra strănută, răsună ca o detonație.

– Sandra? strigă vocea gravă și puțin răgușită a unei femei.

– Da, eu sunt, răspunse aceasta strănutând a doua oară. La naiba! Cred că am contractat ceva!

Cu cizmele în mâini, intră în biroul său, rugându-se ca Diana să nu fie într-una din zilele ei proaste. După întâlnirea cu Sam se simțea vulnerabilă și se temea de limba uneori ascuțită a asistente sale.

Diana Rollins era o femeie înaltă, subțire, cu părul roșu strălucitor, ca lava topită. Îngenuncheată lângă biroul de scris al Sandrei, aduna niște foi de hârtie împrăștiate pe jos.

– De ce trebuie întotdeauna ca lucrurile să-mi scape din mâini după ce le-am clasat în ordine alfabetică sau numerică? se lamentă ea.

– Este legea tartinei, replică Sandra lăsându-se în jos pentru a o ajuta. Cade mereu pe partea cu unt.

Slavă Domnului, Diana era bine dispusă. De doi ani de când era asistenta sa, Sandra învățase să-i judece starea de spirit în câteva secunde. Trecutul Dianei era misterios. Nici Paul, fratele său, nici Max nu-i vorbiseră vreodată Sandrei despre asta. Pe vremea când Max trăia, Diana n-avea prea mare importanță în ochii Sandrei; acum, avea prea multă. Astfel încât Sandra nu pusese niciodată întrebări.

– Gata! Asta este ultima! oftă Diana îndreptându-se.

Tunica galbenă căzu imediat la locul ei peste pantalonii maro, călcați impecabil și vârâți în cizmele de piele, de culoarea mierii. Și Sandra avu pe loc sentimentul că avea șaptezeci de ani și era complet demodată.

– Data viitoare, mi le voi prinde în agrafe pe palme.

– Haide, haide! Nu fi atât de exagerată! Apreciez eficacitatea la justa sa valoare, dar de aici până la a recurge la torturi medievale!

– Oh! Ai făcut cumpărături! exclamă Diana zărind pachetul roșu pe care-l ținea Sandra. Arată-mi ce-ai cumpărat!

Tânăra femeie râse, amuzată de o curiozitate atât de deschisă.

– Nici vorbă, nu este nimic interesant. Am fost la Trump Tower și am profitat pentru a hoinări prin magazine.

– Trump Tower? Judecând după dimensiunea pachetului, trebuie să fie o bijuterie sau ciocolată.

– Sunt bujuterii, anunță Sandra sperând că asistenta sa nu va strica surpriza propriului cadou de aniversare printr-o prea mare insistență. M-am dus acolo cu coșul și le-am spus să-l umple: diamante, smaralde, fără rubine, să adauge safire...

Izbucniră în râs. Sandra se pregătea să meargă în camera sa, când ceva îi atrase privirea.

– Oh, Diana! Ce frumos este! exclamă ea remarcând pandantivul ce strălucea pe pieptul camaradei sale. Ce diamant splendid! Este un cadou?

– Da, de la mine pentru mine, confirmă Diana jucându-se cu piatra prețioasă. Mi-am dorit unul dintotdeauna și până la urmă m-am hotărât să mi-l ofer. Un fel de cadou anticipat pentru aniversare.

– Trebuie să fi costat o avere! spuse Sandra.

Se gândi scurt la toate bijuteriile pe care i le oferise Max și pe care nici măcar nu le mai privise de la moartea sa.

– Oh, vei fi uimită! A costat mult mai puțin decât îți poți imagina.

– Ei, cu atât mai bine! Și apoi, nu ai în fiecare zi treizeci și cinci de ani!

– Hm! Oricum, intenționez să-i am mult timp, pentru a mă putea obișnui! Să spunem – timp de cinci sau șase ani. Doamne! Este deja prânzul? Neal așteaptă hârtiile acestea și eu trăncănesc, trăncănesc...

Sandra o privi plecând, zâmbind. Invidia la Diana faptul că avea o muncă, sarcini concrete de realizat, date fixe pentru a-și marca existența... Își recapătă stăpânirea de sine. Doamna Raines nu va întârzia s-o cheme pentru prânz și nu era gata.

Trecând în camera sa, se îndreptă direct spre scaunul lung instalat în fața ferestrei cu geamuri. Acolo, într-un colț ascuns de perete, desprinse o margine a mochetei sub care ascunsese cheia sertarului personal. Voia să pună cadoul Dianei la loc singur.

Ghemuită, își trecu brațul sub scaun, ridică de colțul covorului și pipăi mult timp fără să reușească să pună mâna pe blestemata aia de cheie. În sfârșit, întinzând brațul la maximum putu s-o recupereze. Își promise să n-o mai înfunde atât de departe data următoare, se îndreptă și alergă să deschidă sertarul. Avu doar timp să strecoare pachetul acolo și să-l închidă, când doamna Raines o strigă. Vârî cheia în buzunar și ieși. Cu atât mai rău! Va avea timp s-o pună la loc mai târziu. Avea atât de mult timp!

***

Apartamentul lui Jack Farrell era perfect pentru un fotograf. Era atât de întunecat, încât în plin prânz se puteau developa acolo peliculele fără

să se închidă obloanele. Lumina avea tot atâta șansă să-i găsească ferestrele, ca el să câștige premiul pentru cel mai bun reportaj al anului.

Jack se întorsese acasă în fugă, după întâlnirea cu Sandra Chance și cu bărbatul al cărui nume îi scăpa pentru moment. Și rezultatul dimineții sale era în fața lui, pe punctul de a se usca.

Bău o înghițitură de bere, își șterse buzele cu dosul mâinii și examină încă o dată clișeul de legătură.

Opt clișee de la un incendiu, unul al lui Jackie Onassis văzută din spate, exprimau munca sa.... Hm! Nu cu asta va face avere! Acesta, în schimb, fotografia Sandrei Chance contemplându-l pe acel bărbat ca și când ar fi fost soarele, luna și stelele... Cu acesta, era altă poveste...

Era un instantaneu excelent, exact, impresionant. Subiectul fusese surprins în timpul acelei fracțiuni de secundă în care era el însuși, înainte de a-și da seama că era observat. Orice ziar va fi încântat să-l aibă.

... Atunci, de ce nu era deja la telefon pregătindu-se să încerce să-l vândă?

Nu, nu era supra sau sub expus. Nu era nici măcar o problemă de încadrare a subiectului. Era expresia ei. Privirea de surpriză și încântare pe care o avea. Ochii mari și încrezători ai Sandrei îl rețineau și îl făceau să se îndoiască de temeiul profesiunii sale, pentru prima dată în viață.

Luă cu grijă pelicula și o duse în camera sa, unde era instalat aparatul de mărit. În definitiv, poate esențialul nu era acel chip încântător. Poate că esențialul îl constituia acel bărbat capabil să provoace o asemenea privire din partea sa.

***

Chiar la începutul după-amiezii, toți se agitau cu pregătirile de plecare în cele două apartamente din Carberry Towers. Sandra se întrebă dacă să nu iasă din nou pentru a face un tur al orașului înainte de a pleca la Long Island, unde trebuia să comemoreze moartea lui Max doar între ei, dar Diana o descurajă: mulțimea de fani se triplase în fața intrării imobilului și ar fi fost de preferat să nu se arate.

Pe măsură ce timpul trecea, Sandra se simțea din ce în ce mai zgribulită și cu febră. Spre ora patru, nu mai era nici o îndoială: într-adevăr, contractase o răceală. O baie fierbinte o va repune pe picioare.

Tânăra femeie începu să se dezbrace când brusc, simți cheia de la sertar în buzunar. Se întoarse în camera sa și se așeză în patru labe și căută pipăind bucata de mochetă desprinsă.

– Sandra de-a ce naiba te joci?

Auzind vocea bărbătească, tresări atât de brusc încât se lovi cu capul de colțul mesei.

– Oh, pentru Dumnezeu, Paul! bombăni ea frecându-și capul cu o mână și ascunzând cheia în cealaltă. Nu poți să bați în loc să-ți faci apariția neanunțat?

– Ușa era larg deschisă, n-am considerat necesar.

– De exemplu, pentru a respecta uzanțele. Sau pentru a evita să mă sperii.

Paul înaintă în încăpere, în timp ce Sandra se ridica. Avea aceiași ochi căprui ca ai surorii sale, Diana, dar ai lui rămâneau întotdeauna imperturbabili, în timp ce ai Dianei căpătau uneori o strălucire aproape insuportabilă.

– Dorești ceva, Paul?

– Limuzina a fost chemată pentru ora unsprezece, mâine dimineață. Vor fi foarte mulți ziariști afară. Așa că o vom lua prin trecerea care leagă beciurile cu depozitul Brubaker, mașina ne va aștepta pe stradașaptezeci și patru.

– Oare aceste stratageme sunt într-adevăr necesare? oftă Sandra.

Deși nu aprecia deloc presa, considera că ar fi fost mai simplu să facă o scurtă declarație publică decât să se preteze la asemenea manevre.

– Și oricum, cum ești sigur că nu ne vor găsi la Quogue? reluă ea, ridicând din umeri.

– Ai intenția să le spui că mergem acolo?

– Nu, bineînțeles.

– Atunci, cum vor afla?

– Cum află totul? ripostă Sandra. Din „sursă sigură"!

– Ascultă, Sandra. Ziariștii nu vor putea cunoaște destinația noastră de mâine decât dacă sunt telepați sau dacă unul dintre noi le comunică informația.

În loc de răspuns, strănută de trei ori atât de puternic încât i se tăie respirația și ochii îi lăcrimară. Paul păru să nu observe nimic; rămase imperturbabil în timp ce ea își sufla zgomotos nasul. Apoi o făcu să semneze niște hârtii și-i explică niște detalii referitoare la centrul împotriva foamei, pe care abia le auzi cu urechile înfundate și, în cele din urmă se îndreptă spre ușă. Sandra scoase un oftat de ușurare. Ce fericire va fi să se cufunde în apa caldă și parfumată!

În clipa ieșirii, Paul se întorse.

– De fapt, ar trebui să faci ceva pentru răceală. Arăți îngrozitor.

Nu va ști niciodată că evitase exact la timp să primească un dicționar în cap.

***

– Domnule Beranger? Ați auzit vreun cuvânt din ce v-am spus?

Bărbatul se exprima cu o voce politicoasă, instruită, dar marcată de enervare.

Sam ridică ochii de la scaunul pe care se străduia să-l restaureze.

– Nu nici unul, răspunse el , temperându-și replica printr-un zâmbet. Am semnat cu dumneavoastră un contract de închiriere acum trei ani. N-aveți nici un drept asupra acestui apartament până la cincisprezece decembrie...

– Aveți reputația de-a fi un om rezonabil, domnule Beranger...

– M-am declarat gata să părăsesc apartamentul la cincisprezece decembrie și o voi face. Dar la întâi ale lunii? În patru zile! Este imposibil.

Interlocutorul său privi cu ostentație în jur.

– Lucrați aici, nu-i așa?

Sam îl privi cu atenție o clipă, apoi încuviință. La ce bun să nege? Camera de zi unde se aflau era atelierul său, toate sculele erau acolo. Încrucișându-și brațele pe piept, aștepta urmarea; știa deja care va fi.

– Permiteți-mi să vă citesc ceva, reluă bărbatul de la agenție scoțând un document din valijoara sa. Clauza 14c: locatarul nu va utiliza numitul local în scopuri lucrative fără consimțământul proprietarului, formulat în scris... Ați obținut acest consimțământ scris?

Șah și mat, se gândi Sam.

– Am încheiat un angajament verbal, prin bună înțelegere.

Vizitatorul său nu-și putu ascunde un zâmbet de triumf.

– Marți, întâi decembrie, ne-am dori să putem intra în apartament la ora șaisprezece. Domnul McCullough ne-a însărcinat să vă informez că vă va acorda cu plăcere un răgaz de favoare de douăzeci și patru de ore, dacă este necesar.

– Spune-i domnului McCullough să se ducă la naiba cu răgazul său de favoare.

De data aceasta, răbdarea sa ajunsese la limită. Sam nu se mânia cu ușurință, dar când izbucnea, era impresionant. Așa fu și de data aceasta, judecând după modul prudent în care bărbatul se dădu înapoi până la ușă. Sam i-o luă înainte, deschise el însuși, așteptă să fie afară și închise trântind cu violență ușa. Spera că zgomotul va răsturna mult timp în mintea acelui nemernic.

Apoi, brusc, regretă că-și pierduse sângele rece; pentru el, furia era un semn de slăbiciune.

Cu un oftat, reveni la masa de lucru, luă rindeaua și începu să muncească. Totuși, după câteva secunde abandonă scula.

Era inutil. De dimineață, de la întâlnirea cu Sandra, nu se putuse gândi la nimic în afară de ochii săi albaștri și de parfumul de violete pe care aproape credea că încă îl simte. Îi reveneau frânturi din conversațiile de odinioară, imagini ale sale. Sandra cu părul ondulat și arămiu strâns deasupra capului; Sandra degustând o înghețată de căpșuni sub un cer torid de iulie.

Fusese o vară caniculară aceea pe care o petrecuse împărțit între nevoia de a o proteja pe Sandra de toanele soției sale și dorința ardentă de a o strânge în brațe. Timp de șase luni, fuseseră mai mult decât

prieteni și mai puțin decât iubiți. Numai speranța apropiatului divorț le dăduse forța de a suporta această situație. Și apoi, într-o zi, soția lui anulase cererea sa de despărțire. După cum aflase mai târziu, era o stratagemă de a-l aduce înapoi pe prietenul său nestatornic. În acea zi, Sandra demisionase din slujba sa de la galeria Obelisque și acceptase un post care i se propusese la Rio de Janeiro. Nu se mai văzuseră până în această dimineață, la Trump Tower.

Sandra, sună-mă, se gândi el, ațintindu-și privirea cu intensitate asupra telefonului, ca pentru a-l provoca să sune.

Nu avusese timp să-i ceară numărul de telefon. Nu avusese nici măcar timp s-o întrebe dacă voia să i-l dea. Știa că nu era în cartea de telefon; verificase o dată, chiar după moartea lui Maxwell Chance într-o cursă de automobile în Franța, când voise să-i spună Sandrei că se gândea la ea, că de cinci ani se gândise la ea în fiecare zi.

Îi cunoștea adresa, ca toată lumea, Carberry Towers, dar nu se hotărâse niciodată să-și mărturisească sentimentele în scris. Totuși, o dată încercase... Cuvintele: ,,am nevoie de tine", apăruseră pe neașteptate, singure, din vârful peniței. Sam nu trimisese această scrisoare: nu avea dreptul să spună aceste vorbe, nu-l avusese niciodată.

Se apropie de aparat și ascultă. Da, avea ton. Închise și rămase mult timp alături. În zadar. Atunci, cu un oftat, își scoase bluza de lucru plină de praf și se îndreptă spre baie.

În acea clipă, telefonul sună. Inima lui Sam tresări în piept și puse mâna pe receptor.

– Alo, da, Sam Beranger la aparat.

Umerii i se lăsară puțin în jos și se așeză pe colțul mesei de lucru, contemplând cerul înstelat de afară.

– Pentru a discuta despre apartament? Bineînțeles, Leonard. Am tot timpul.

***

Baia o relaxă atât de bine pe Sandra, încât după ce se șterse, se vârî în pat pentru a-și face siesta. Intenționa să doarmă o oră, dar cașetele pe care le luase împotriva gripei își făcură efectul și când se trezi, era ora opt.

Apartamentul era gol. Doamna Raines îi lăsase cina la vedere pentru a și-o încălzi. Cu o grimasă, Sandra își întoarse privirea de la mâncarea așezată pe masă.

Înghiți două cașete cu un pahar mare de suc de portocale și trecu în birou.

Obloanele duble rămăseseră deschise, afară orașul scânteia sub bolta cerului. Jos, la baza turnului, numărul fanilor sporise. Unii își întinseseră sacii de dormit chiar pe sol, alții, așezați în cerc, țineau lumânări aprinse; cei mai mulți fredonau în surdină vechile succese ale lui Max și ale grupului său, Ultima șansă.

Vederea acestor oameni o impresiona întotdeauna pe Sandra, dar emoția sa se amesteca și cu o ușoară tulburare. Exista ceva tragic în atașamentul lor neclintit pentru Maxwell, pentru un timp cu totul trecut.

Se întoarse în camera sa, când o melodie îi atrase atenția. Un grup de fani începuse în cor o melodie caldă, melancolică. Aceasta era oare ambianța, aceasta era oare însăși Sandra? Această melodie lentă îi strânse inima, îi amintea de jurăminte rupte și de visuri sfărâmate. Ești ca ei, se gândi ea deodată, privindu-se în oglinda mare de deasupra mesei de toaletă. Supervizezi publicarea jurnalelor sale, te îngrijești de muzica sa, întreții flacăra amintirii sale. Trăia pentru Maxwell pentru salvgardarea memoriei sale, ca nefericiții care ardeau lumânări afară.

Paul, Diana, Neal... Ei se puteau despărți de amintirea lui Max când voiau. Pentru Sandra, asta ar fi fost mult mai greu. Se înfioră, dar nu de frig.

Cartea de vizită a lui Sam era așezată pe o noptieră, sub romanul pe care-l citea. O luă, strânse din ochi pentru a descifra numărul și-l formă fără să ezite. Inima îi bătea atât de puternic, încât nu auzi imediat soneria de la celălalt capăt al liniei.

– Lasă-mă puțin liniștit, Leonard!

Era el. Vocea lui Sam, atât de plină de viață, atât de voioasă, încât îi mângâia auzul și-i încălzea trupul.

– De-abia au trecut zece secunde de când am închis! Să știi că eu...

– Sam?

Voise să spună mai mult, dar subit i se uscase gâtul. Se făcu liniște; strânse receptorul atât de puternic, încât o dureau degetele.

– Dacă nu ești cea care sper, voi fi cu adevărat dezolat, spuse el în cele din urmă. Dar ești tu, Sandra, nu-i așa?

Era atâta speranță în glasul lui! Brusc, Sandra se simți foarte ușoară. O cuprinse un val de dorință și de iubire.

– Eu sunt, murmură ea, zâmbind complet singură în cameră. Voiam să-ți mulțumesc pentru cafeaua din această dimineață.

Sam își dorea să strige un ,,ura" de plăcere, care să se audă până în ultimul colț din Oklahoma, dar se abținu. Să n-o sperii, își spuse. Le trebuise cinci ani să se regăsească, nu va strica totul acum!

– Într-adevăr, n-ai pentru ce, îi răspunse calm, ca și când era vorba de o banală cafea. Regret doar că întrevederea noastră s-a întrerupt atât de brutal.

Sandra simți un nou strănut înțepându-i nasul; lupta pentru a și-l stăpâni.

– Ai avut necazuri cu fotograful? Am auzit un zgomot de sticlă spartă și...

Nu-și termină fraza și își puse un deget sub nas într-o tentativă desperată.

– Hm! Nu era decât un filtru. Eu... Sandra, vorbești cu o voce ciudată. Te simți bine?

Poate pentru a suporta singurătatea băuse, sau mai rău?

– Foarte bine, eu...

Încercare ratată. Un strănut o scutură, urmat de altele două.

– Am contractat o răceală.

Sam începu să râdă, atât era de ușurat.

– Nu-i nimic nostim, Sam. Mă simt foarte rău, se îmbufnă tânăra femeie.

– Biata mea micuță. Ai luat ceva pentru a te trata?

– Da, două cașete.

– Și asta te doboară încă, la fel ca odinioară?

– Hotărât lucru, ai o memorie extraordinară! Este adevărat, am impresia că sunt beată.

– Ești singură?

Își așeză mai bine receptorul la ureche, gândindu-se că femeia este mister, gândindu-se la Sandra.

Ea se rezemă cu spatele de perne și închise ochii.

– Da.

De fapt, nu era. Imaginea lui Sam, de o realitate impresionantă, îi juca prin minte și o făcea să tremure de emoție.

– Mi-ar plăcea să fiu cu tine, Sandra.

– Și mie, răspunse ea.

Gata, o spusese. După toți acești ani ce trecuseră în prefăcătorie și negare, mărturisise în sfârșit ce simțea pentru el.

– Ne putem vedea mâine? o întrebă Sam. Trebuie să vorbim.

– Este imposibil.

– Sandra, Sandra, nu fugi iar de mine. Avem atâtea să ne spunem!

– Plecăm la Quogue, în Long Island, pentru o săptămână. Comemorarea... în sfârșit, înțelegi, încheie ea.

– Nu pleca fără să mă vezi.

– Este o perioadă complicată, Sam. În acest moment nu pot fi disponibilă.

– Cinci minute, Sandra. Acordă-mi cinci minute.

Cum putea să-i spună oare că trebuia să-i vadă ochii pentru a se convinge că exista într-adevăr?

– Sam, te rog, încearcă să înțelegi. Imobilul mișună de ziariști și de fani. N-aș reuși niciodată să ies fără să fiu remarcată.

– Când te întorci?

– Peste o săptămână, cel mult zece zile.

– Ne vom vedea atunci?

Toată viața sa atârna de acest răspuns.

– Da, Sam, îți promit. Mi-ai lipsit.

Cașetele începură să-și facă efectul, vocea i se voala.

Sam închise scurt pleoapele pentru a alunga o imagine a ei, atât de tandră și de vulnerabilă în brațele sale. Dorea s-o iubească și s-o ocrotească.

– Adormi, Paisley, șopti el cu o voce puțin răgușită. Și sună-mă când te întorci. Sună-mă, Sandra.

– Ești un bărbat bun, Sam.

– Mi-ai spus-o deja.

– Și ți-o voi repeta.

– Să dormi bine, Sandra.

Voia s-o dezmierde cu aceste cuvinte.

– Și tu la fel, Sam.

El închise, dar mâna îi rămase câteva secunde pe receptor.

– Te iubesc, Sandra Paisley, spuse cu voce tare.

De data aceasta, n-o va mai lăsa să plece.

Capitolul 3

Prima dată când Sam o văzuse pe Sandra Paisley, fusese în fața galeriei Obelisque. Crezuse că-i fuge pământul de sub picioare.

– Sam Beranger? îl întrebase ea. De la întreprinderea de construcții Klein?

Sam își șterse mâinile prăfuite pe blugi și înaintase spre ea.

– Eu sunt.

– Tocmai a sunat Leonard Klein.

Vocea sa îi evoca o ploaie de aprilie.

– Nu știu cum să vă anunț vestea după toată munca pe care ați prestat-o, continuase ea indicând vraful de scânduri pe care el le stivuise cu grijă pe marginea șoselei... dar nu puteți începe înainte de miercuri.

– Sam își trecuse degetele prin părul des și blond și se tânguise:

– Este o păcăleală de 1 aprilie?

Tot soarele acelei primăveri se refugiase în zâmbetul Sandrei.

– Din nefericire, nu cred. S-ar părea că există un dezacord între domnul Klein și inițiatori. De altfel, suntem în douăzeci și șapte aprilie, este puțin cam târziu pentru a face farse, nu?

Ea începu să râdă și sunetul melodios pătrunse în inima lui Sam. Avea ochii... albaștri cenușii, cu o privire directă.

– Lucrați aici? spusese Sam.

– Da, sunt asistenta asistentei, dar nu pentru mult timp.

– Sperați o promovare?

– Nu chiar. Sunt pictoriță. Într-o zi, se vor bate pentru tablourile mele și numele de Sandra Paisley va fi pe toate buzele!

– Ei bine, Sandra Paisley, după toate aparențele vom fi colegi timp de câteva luni.

Își strânseseră mâinile. Cea a Sandrei dispăru în a lui Sam, dar i se păru că cel captiv era el. Viața tocmai îi jucase cel mai crud renghi, dar prea târziu. În mod legal, Sam Beranger era încă un bărbat căsătorit...

***

– Cu atât mai mult acum, articulă el cu voce tare, lăsând ceașca de cafea. Chelnerița din barul în care intrase îl privi atent cu un aer surprins.

– Poftim?

Scuturând din cap, aruncă niște monede pe tejghea. Acum, Sandra era disponibilă și pentru nimic în lume nu va lăsa fericirea să-i scape a doua oară.

***

Interiorul limuzinei elegante era plăcut și confortabil. Ghemuită pe bancheta din spate, lângă portieră, Sandra sorbea cu înghițituri mici un ceai cald cu lămâie și miere, în timp ce se străduia să urmărească ce discutau Neal și Diana. Se simțea cu febră, frântă de oboseală și somnolentă din cauza cașetelor pe care le luase.

Tuși pentru a-și drege glasul.

– De ce n-a putut veni și Paul cu noi? întrebă pentru a treia oară.

Diane și Neal schimbară un zâmbet indulgent care însemna: „Eu renunț!"

– Pretențiosul meu frate n-a fost mulțumit de raportul pe care l-a instituit asupra centrului împotriva foamei. S-a hotărât să mai rămână în oraș câteva zile pentru a pune la punct ultimele detalii.

– Aah! Este adevărat. Am mai pus deja această întrebare mai înainte, nu-i așa?

Diana pufni în râs.

– Doar de vreo șase ori! Este timpul să mai iei o cașetă.

– Ești mai rea decât un câine de pază! se lamentă Sandra, înghițind comprimatul. Voi dormi probabil tot restul drumului.

– Este de preferat s-o faci, o asigură Neal. Cum te vei putea plimba prin lume, dacă vei fi țintuită în pat de o pneumonie?

– Ai dreptate; amândoi aveți dreptate. Ce m-aș face fără voi?

Când Maxwell trăia încă, Neal fusese umbra sa fidelă, omul bun la toate, străduindu-se să-l scutească de micile neplăceri ale vieții cotidiene pentru ca tânărul muzician să se consacre în întregime artei sale. Acum, se mulțumea să îndeplinească aceeași funcție pe lângă Sandra. Era un bărbat de talie mijlocie, lipsit de importanță, chiar fără nici o trăsătură distinctă, cu excepția unei coame bogate de păr blond.

Conversația în șoaptă dintre el și Diana, umplea mașina de un sunet liniștitor; Sandra închise ochii. Se simțea ușoară, ușoară! Un mic zumzăit, deloc neplăcut, îi răsuna în cap. Cât de drăguți erau Neal și Diana! Cine altcineva pe lume s-ar fi îngrijit de ea? Era mulțumită că Paul nu făcuse călătoria cu ei. Paul, atât de dojenitor, atât de plin de o mânie stăpânită... Întotdeauna se simțea neîndemnatică, stupidă, în fața lui. Cum o speriase seara, în ajun, apărând pe neașteptate în camera sa! Nu-i plăcea să-i fie teamă... Voia doar să doarmă... doarmă...

– Trezește-te, repeta o voce de femeie. Ai avut un coșmar.

Sandra gemu slab. O durea gâtul, o durea capul și pleoapele îi erau ca de plumb. Se îndreptă cu greu și-și dădu buclele pe spate. Chipul Dianei îi apăru ca prin ceață.

– Ține, spuse ea. Bea puțină apă.

Sandra se strâmbă.

– Mă simt incapabilă să înghit ceva, sunt într-o stare îngrozitoare, articulă ea cu o voc mahmură.

– Ce-ai spune dacă te a-i vedea! o tachină însoțitoarea sa.

– Oare ce aveau în ele cașetele pe care mi le-ai dat? M-au epuizat.

– Asta n-are nimic de-a face cu ele, îți arde fruntea. Probabil ai febră.

Tânăra femeie adună pătura în jurul său, înfiorându-se.

– Unde suntem?

– La câteva minute de Quogue.

Se opriseră pentru a lua benzină în timp ce Sandra dormea, iar Neal se urcase în față, cu șoferul. Întorcându-se pe scaun, deschise geamul despărțitor.

– Veși proaste, doamnelor: ziariștii așteaptă în masă în fața portalului.

Diana înjură.

– Nu-i putem evita într-un fel sau altul?

– După câte știu, nu. Proprietatea nu are altă intrare, nu-i așa. Sandra?

– Nu, nici una, reuși ea să șoptească.

– Bine. Ce hotărâm? Ne năpustim cu capul în jos? Ne oprim să facem o declarație?

– Ne năpustim, decretă Diana imediat.

– Nu!

Vocea Sandrei refuză rapid.

– Suntem obligați să ne oprim pentru a forma codul de la intrare. Poate că dacă le spunem câteva cuvinte, apoi ne vor lăsa liniștiți.

Diana ridică din umeri și se întoarse în mod ostentativ spre fereastră. Cât despre Neal, după ce-și aprinse o țigară, își ținti privirea asupra Sandrei.

– Te deranjează dacă eu cred că ești nebună? o întrebă pe un ton cordial.

– Deloc. Ascultă, pentru că țin atât de mult să aibă un articol și pentru că au venit chiar până aici pentru a-l avea, de ce să nu-i mulțumim? Astfel, cel puțin, nu vor mai fabrica povești din bucăți.

– Cum vrei, oftă Neal. Numai că n-ar trebui să uiți că sunt împotriva acestei inițiative.

– Și eu la fel, întări Diana.

Neal ieși din mașină fluierând ,,Vizezi prea mult" și se apropie de ziariști. Ei se adunară cu stiloul pe carnețel și cu degetul pe declanșator. Sandra observa scena prin geam. Diana își refăcea machiajul.

– Să știi că nu ești obligată să treci prin asta, spuse ea ștergându-și o urmă de ruj din colțul buzelor. În definitiv, văduvia ta îți conferă anumite privilegii.

– Poate că nu mai vreau asta, răspunse Sandra fără să se întoarcă. Cât timp pot continua să trăiesc numai în calitate de văduvă a lui Maxwell Chance?

– Pentru unele ar fi mai mult decât suficient, ripostă Diana.

Și închise pudriera cu un pocnet sec. Uluită de această declarație, Sandra o privi cu atenție, mută. Imediat, însoțitoarea sa începu să râdă.

– Nu face mutra aceasta, draga mea, jucam pur și simplu rolul avocatului diavolului, ca să te pregătesc pentru fiarele care te așteaptă afară.

– Ei bine, aproape m-ai îngrozit, oftă tânăra femeie pe un ton încă nesigur.

În acel moment, reveni Neal.

– Le-am pus condițiile noastre, anunță el. Vei face o scurtă declarație, vei răspunde la trei întrebări – una pentru cele trei mari canale de televiziune – în schimb, ei se angajează să ne respecte viața particulară pe durata sejurului.

Sandra consimți, apoi se strâmbă: tocmai o cuprinsese o puternică durere de cap.

– Ești sigură că te simți în stare de asta? insistă Neal.

– Absolut!

Deschizând portiera, el o ajută să coboare din limuzină. Toropită de drum și de febră, Sandra se clătină. Însoțitorul său o reținu cu o mână fermă și o ajută să-și regăsească echilibrul.

– Să mergem, drăguță și nobilă tânără, îi șopti. Leii așteaptă.

***

– Ei, Farrell! Cum se face că astăzi nu ești pe afară, umblând creanga?

Jack se smulse cu greu din vraful de ziare pe care îl cerceta de câteva ore și-și ațintи privirea asupra bărbatului gras și roșcat, care tocmai intrase în sala de documentare.

– Am de studiat aici, Perez. Caut să asociez un nume de un chip.

Nu era deloc neadevărat: se întreba încă cine era acel bărbat pe care-l văzuse în compania Sandrei Chance. Dar în special, făcuse în așa fel încât să rămână la ziar, pentru a-l întâlni „din întâmplare" pe Charlie Perez, unul dintre cei mai buni fotoreporteri din oraș.

– Te pot ajuta? întrebă acesta din urmă.

– Oh, nu. Tocmai am o intuiție.

– Nu te baza prea mult de intuiții, tinere. Nu cu ele îți plătești chiria.

– Asta o știu bine! Spune-mi, n-ai fost la povestea aceea cu Sandra Chance din după-amiaza aceasta?

Perfect! Exact tonul care-i trebuia! Charlie nu va bănui niciodată că Jack repetase această frază de nenumărate ori.

Charlie trase din țigară și dădu din cap.

– Ba da. Am văzut-o chiar în clipa în care se agăța de brațul acelui Travis, ca și când era ultima salvare de la naufragiu.

Jack închise un ziar și-l desfăcu pe următorul.

– Drogată?

– Sau beată. Oricum, era în mod vizibil pe o altă planetă.

Jack ținea cu încăpățânare ochii pe pagina din fața sa. Știa, curiozitatea lui nu-i va scăpa lui Charlie.

– Și asta n-ar putea fi de la nervi, sau de la oboseală?

– Să crezi tu! Se cunosc oamenii ca ea!

– Dar spune-mi, cum ai aflat destinația?

– De fapt, într-un mod ciudat. Am primit aseară un telefon ce mă avertiza că va sosi la Quogue la ora două.

– Cine te-a sunat?

– N-am nici cea mai mică idee. N-aș ști nici măcar să-ți spun dacă era bărbat nu femeie, persoana care mi-a comunicat avea una din acele voci răgușite, greu identificabile.

– Și tu ai răspândit vestea?

– Glumești! Îți închipui într-adevăr că aș fi dat noutatea unei fotografii exclusive altora? Dumnezeule! Măcar de-aș fi putut fi singur în această afacere, acum n-aș fi fost aici să-ți vorbesc: aș fi fost în Hawaii.

– Dar cum au știut ceilalți?

– Prin telefon, ca și mine. Micul glumeț s-a distrat să contacteze toate cotidienele, agențiile de presă și canalele de televiziune... Spune, vii cu mine la Spinelli să mănânci o pizza în fața unei beri bune?

Stomacul lui Jack își cerea rația de câteva ore, dar foamea de a descoperi adevărul era și mai mare.

– Nu, mulțumesc, oftă el, sunt la regim.

Charlie își pipăi burdihanul, apoi ridică din umeri.

– Fiecare cu ideile lui.

***

– La naiba!

Neal împinse cu brutalitate cotidianul de dimineață pe masa cu micul dejun.

– Haide, nu te enerva, făcu Diana cu o voce nonșalantă și amuzată. La urma urmei, ți-au buchisit corect numele.

Însoțitorul său nu luă în considerație această remarcă.

– Cum naiba vom explica asta? izbucni el cu o agitație sporită.

Din ușă, Sandra văzu că era furibund.

Simți un nod în gât, inspiră adânc și intră.

– Să explicăm ce? întrebă ea.

Din ajun, seara, laringita i se agravase.

– Deja trezită? exclamă Diana. Credeam că vei dormi mai mult... și că vom avea timp să găsim o soluție.

– Ține, privește ce ți-au făcut prietenii tăi ziariștii.

Cu un gest furios, Neal îi întinse Sandrei ziarul.

– Trebuie să fi fost nebun când am acceptat să te las să le vorbești.

Fotografia era îngrozitoare: o arătă zbârlită, cu privirea rătăcită, agățată de Neal ca și când era incapabilă să se țină pe picioare.

Încet, ea se lăsă să cadă pe un scaun.

– Par beată... sau mai rău.

Punându-și ochelarii, începu să citească articolul.

„Durerea a doborât-o oare pe văduva lui Max?

Sandra Chance, încântătoarea tânără văduvă roșcată a lui Maxwell Chance, autor și compozitor de talent, a sosit în această după-amiază la casa sa din Quogue, Long Island, arătând toate semnele unei profunde triști. Era însoțită de Diana Rollins, secretară personală și de Neal Travis.

Vinerea aceasta, va marca cea de-a doua aniversare a morții tragice a lui Maxwell Chance, decedat într-o cursă de automobile în împrejurimile Parisului. Lumea întreagă își amintește de curajul și demnitatea Sandrei Chance cu ocazia înmormântării, care a dat naștere unor scene impresionante ale mulțimii.

Întrebată despre motivele retragerii sale la Quogue, Sandra Chance părea să-și găsească greu cuvintele.

Cu o voce de-abia auzibilă, a declarat: ,,Acesta este pentru mine un moment de reculegere și de izolare. Țin să rămână astfel".

Pentru a afla mai multe despre Max și Sandra, vedeți pagina 23."

O bandă îi prevenea pe cititorii fideli că ziarul va deschide în curând un dosar pe tema: „De ce toți oamenii celebrii se abandonează băuturii sau drogurilor, atunci când s-ar părea că au totul pentru a fi fericiți?"

– Dumnezeule, ce grozăvie! Mă fac să trec drept toxicomană! Nu pot fi atacați pentru calomnie?

– Pentru care motiv? bombăni Neal. Pentru că au spus că aveai un aer obosit? Pentru că au adăugat că nu te țineai pe picioare? Fotografia aceasta nu minte, Sandra. Exact așa arătai ieri.

Diana se ridică și-și certă însoțitorul.

– Ești prea dur cu ea, Neal! Cum putea prevedea că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură?

– Trăim într-o lume dificilă, replică el. Publicul își devorează idolii, apoi îi aruncă și îi calcă în picioare. Ar trebui să știi, doar ai lucrat în relații publice.

Sandra strănută cu un zgomot răsunător. Lacrimile mari care-i apăruseră în ochi se rostogoleau pe obraji, fără ca ea să încerce să le oprească. Imediat, Diana se ridică și-i puse mâinile pe umeri.

– Ai să te îmbolnăvești grav, o mustră ea. Culcă-te din nou, înainte de a fi acuzată că ai venit aici într-un comando sinucigaș!

– Milă! oftă Sandra. Nu așa! Oh! Și Paul! Va sări până-n tavan când va citi! Ce vom face?

– A sărit deja de-a spart acoperișul, glumi Diana. Dar îl vom repara.

– Haide, haide, doamnă Sandra, spuse Neal calmându-se. Îl vom împiedica pe Paul cu cel Mare și Rău să-și arate dinții!

Soarele luminos de noiembrie pătrundea în încăpere, aprinzând reflexe de foc în părul roșcat al Dianei. Aceasta din urmă își strecurase brațul sub cel al lui Neal; amândoi zâmbeau. Sandra îi contemplă o clipă, apoi ieși și se îndreptă încet spre camera sa. Oare de ce avea curioasa impresie că este fără apărare, vulnerabilă, la discreția unui pericol pe care nu-l putea defini?

Toate acestea n-aveau sens. Nici bănuielile sale vagi, nici subînțelesurile perfide ale articolului și, în special, nici intensitatea sentimentelor sale pentru Sam. În timpul celor câteva momente petrecute cu el în ajun, se simțise mai puternică și mai în siguranță ca niciodată. Era absurd! Oare de ce își imagina că acesta va rezolva toate problemele, în locul ei? În definitiv, poate că după ce va citi articolul, nici măcar nu va mai vrea să-i vorbească.

***

Durerea a doborât-o oare pe văduva lui Max? Sandra Chance, încântătoarea tânără roșcată a lui Maxwell Chance, autor și compozitor..."

Sam mototoli ziarul și-l aruncă pe masa de lucru.

– De ce mă încăpățânez să recitesc acest venin? Știu pe dinafară fiecare blestemat de cuvânt!

Îl citise și îl recitise de o sută de ori de când i-l adusese Leonard, cu o oră mai devreme.

Leonard Klein, în picioare în mijlocul încăperii, regreta amarnic că nu lăsase cotidianul pe ștergătorul de picioare, unde îl găsise.

– Este jurnalism de proastă calitate, pledă el, pentru a-și calma tânărul prieten. Nimeni nu crede o vorbă din aceste cancanuri!

– S-o crezi tu!

– Haide, Sam! Știi bine de ce se tipăresc acest gen de lucruri!

– Da. Banii înaintea simțului moral! Este o rușine!

Leonard își drese glasul.

– Hm, nu este nimic adevărat în această poveste, nu-i așa?

Sam se învârti în jurul lui și se postă în fața prietenului său, cu ochii strălucind de mânie.

– Sandra este bolnavă, Leonard! Am vorbit cu ea ieri dimineață și avea o răceală îngrozitoare.

Bătrânul ridică mâinile în semn de împăcare. Apoi, după o scurtă ezitare, scoase din buzunar un portchei.

– N-am venit aici cu intenția de a-ți aduce vești proaste, Sam. Iată cheile apartamentului nostru. Te vei putea instala acolo îndată după plecarea noastră.

Sam lăsă capul în jos, rușinat că-și pierduse sângele rece.

– Mulțumesc, Leonard. Nu ți-am oferit nici măcar o ceașcă de cafea!

– Nu vreau, am o întâlnire într-o jumătate de oră. De altfel, Margaret mi-a interzis cafeauna, pretinde că mă face nervos.

Cei doi bărbați ajunseră, unul lângă altul, la ușa de la intrare. Acolo, își strânseră repede mâinile.

– Dacă destinul a hotărât astfel, de data aceasta totul va merge bine, îl asigură Leonard, făcând aluzie la Sandra.

Sam se mulțumi să dea din cap.

Rămas singur, își lăsă gândurile să rătăcească, să-i evoce mii de imagini din trecut!

– Oare te vei comporta ca un prost și de data aeasta? se încurajă el deodată, cu voce tare. Vei lăsa din nou fericirea să-ți scape?

Sam nu era prost, nu făcea aceeași greșeală de două ori.

Ridicând receptorul, formă numărul de telefon de la centrul de informații din Long Island. Nu exista nici un Chance la Quogue. Nici

Paisley. Se putea oare că nu existe deloc telefon? Se aplecă într-o parte, recuperă ziarul făcut ghem, îl întinse și-l parcurse în grabă. Numele de Travis și Rollins îi săriră în ochi.

Și de data aceasta, reuși.

Paul Rollins, 2 Job-s Lane, Quogue. Operatoarea îi comunică numărul cu o voce mecanică. Punând mâna pe primul creion pe care-l găsi, Sam îl scrisese chiar pe marginea mesei.

Fără să piardă timpul pentru a se gândi la conversația lor, de a și-o imagina, formă indicativul de Long Island, apoi cele șapte cifre și ascultă cu inima palpitând: la o sută șaizeci de kilometri de acolo, telefonul suna.

***

Sandra dormi toată ziua, un somn greu, agitat de vagi coșmaruri, de imagini și senzații îngrozitoare. Se înnoptase când, în sfârșit, se trezi. Cămașa de noapte și cearșafurile erau umede, dar febra îi scăzuse. Nu mai avea frisoane.

Cu un oftat de ușurare, trecu în baie, pentru a face un duș. Ce bucurie să se simtă din nou relativ omenește! Mai avea încă o ușoară indispoziție și o impresie de gol, dar cel puțin nu mai avea mintea confuză. Îmbrăcă o pijama curată, un capot și își pudră fața. Golul din stomac era pur și simplu de foame, înțelese ea imediat. O mâncare ușoară îi va reda moralul.

Mergând de-a lungul coridorului, auzi muzică în surdină în salon și vocile lui Neal și Dianei. Pe punctul de a intra, se răzgândi: era de preferat să mănânce puțin înainte de a se arăta. Ultimele patruzeci și opt de ore fuseseră îngrozitoare și doar o singură privire dezaprobatoare a Dianei ar fi fost suficientă să izbucnească în plâns.

Sandra nu se gândise că-l va găsi în bucătărie pe Paul Rollins, instalat la masă, cu New York Times în față și cu un sandviș în mână.

Acesta ridică ochii la intrarea ei.

– Ho, ho! Frumoasa din pădurea adormită s-a trezit în sfârșit!

Sandra se îndreptă calmă spre frigider.

– Bună seara, Paul. Când ai sosit?

Tânărul bărbat se așeză comod pe scaun și o privi scoțând pâine pentru sandvișuri, două ouă și suc de portocale.

– Dacă am discuta? spuse el în mod plăcut.

– Am oare de ales?

Ea puse o tigaie pe aragaz și sparse ouăle într-o salatieră.

– La drept vorbind, nu, nu ai. A rămas cafea. Vrei?

– Nu, mulțumesc, beau ceai. Te ascult, Paul. Citește-mi lista de acuzații.

– Asta intenționez să fac, după părerea ta?

– Oh, da, după părerea mea, exact asta intenționezi să faci.

Paul își puse o mână pe inimă.

– Mă rănești profund, Sandra. După tot ce am fost unul pentru celălalt!

– Nu te găsesc nostim!

Îi întoarse spatele și se ocupă de omletă.

– Ai uitat să pui prăjitorul de pâine în funcțiune.

– Mulțumesc.

– Și de asemenea... să aprinzi focul sub ceainic.

– Încă o dată mulțumesc. Apreciez foarte mult când mi se fac remarcate greșelile.

– Ce vrei, n-ai avut niciodată simț de organizare. Tu ești o artistă!

Sandra aruncă furculița în chiuvetă cu un zgomot răsunător.

– Ajunge, Paul. Dacă ai ceva de spus, spune.

– Ești foarte nervoasă în seara aceasta.

– Sunt bolnavă, nu sunt dispusă să rivalizez în spirit cu tine. Dorești să-mi vorbești despre articolul acela, dă-i drumul!

– Nu despre articolul acela, despre acele articole.

Ea înghiți cu greu.

– Și anume?

– Toate principalele cotidiene din New York...

– Nu este atât de teribil, îl întrerupse ea.

– Și toate agențiile de presă naționale și unele internaționale.

– Care au trimis probabil vestea în Caucaz, în Laponia și la Polul Nord.

– Nu este momentul să glumești, Sandra. De ce naiba ai dat interviul acela ieri?

Cum i-ar putea explica oare că, în ciuda răcelii, a cașetelor, se simțise plină de siguranță datorită conversației avute în ajun cu Sam? Că într-adevăr crezuse că-și va putea părăsi până la urmă lumea mitică și s-o ia pe drumul vieții reale?

– Sandra?

Omleta se lipise de fundul tigăii, se arsese.

Sandra o aruncă la gunoi.

– M-am gândit că, acordându-li-se imediat ceea ce-și doreau, ne vor lăsa în pace tot restul săptămânii. Să numim asta estimare.

– O colosală greșeală de estimare, precizează Paul.

Tânăra femeie se înclină în fața lui.

– Dacă vrei tu, spuse ea cu indiferență. Nu înțeleg foarte bine de ce această poveste pare că te face să jubilezi. Ai acțiuni în presă?

– Nu, dar mărturisesc, într-un anumit fel, găsesc această poveste cu două fețe destul de amuzantă.

– Mă tem că nu te urmăresc prea bine.

– Nu ți se pare comic că femeia care ține la viața sa personală ca la ochii din cap este exact cea care îi pune pe ziariști pe urmele sale?

Sandra își turnă ceai într-o ceașcă, îi puse zahăr, amestecă încet impunându-și o respirație regulată.

– Mă dau bătută, reuși să articuleze cu o voce slabă, dar fermă.

– Numele de Sam Beranger îți amintește ceva?

Era absurd, dar o clipă, un incredibil sentiment de vinovăție îi strânse inima.

– Da, bineînțeles, răspunse ea. Am lucrat odinioară împreună. De ce?

– A sunat de trei sau patru ori.

– Sam a sunat aici? A lăsat vreun mesaj?

– Nu știu. Diana a preluat legătura.

Aceasta din urmă sosi exact în acel moment, urmată de Neal.

– Ce legătură? întrebă ea.

– Aceea cu misteriosul prieten al Sandrei.

Diana rupse o bucățică de pâine prăjită și o rontăi dând din cap.

– Ah, da! Părea foarte îngrijorat în legătură cu tine. Cine este?

Cei trei însoțitori păreau că se uită în gura sa, aștepându-i răspunsul; Sandra se simți în mod inexplicabil nervoasă.

– Acum câțiva ani, am fost angajați în același loc. La galeria Obelisque.

– Ah! acceptă Neal cu un zâmbet înțelegător. Înainte de Max.

– Poate pare de necrezut, dar trăiam deja înainte de a mă căsători.

– Haide, fii calmă! Glumeam!

– Ei bine, nu găsesc asta nostim.

Ce-o apucase? Ar fi trebuit să se prefacă indiferentă și în loc de asta, se înfuria la cea mai mică tachinare!

Diana mai luă o bucată de pâine.

– Lăsați-o în pace pe Sandra, nu se simte bine... Faceți-i o plăcere amândoi, adăugă ea, adresându-i-se fratelui și iubitului său. Duceți-vă să căutați lemne și aprindeți un foc bun în șemineu.

– Pentru asta nu trebuie să fim doi, obiectă Paul.

– Îmi recunosc fratele? oftă tânăra femeie. N-a știut niciodată să înțeleagă aluziile.

Neal îl luă de braț pe Paul.

– Vor să rămână singure, pentru a discuta între femei. Să mergem.

Paul se supuse, bombănind ceva referitor la o cafea de care avea nevoie. Diana îi urmări cu privirea. Îndată ce fură ieșiți, ridică din umeri cu fatalism.

– Nu-l voi înțelege niciodată! declară ea. Poate să fie pe rând, cel mai inteligent și cel mai încuiat dintre oameni.

Își trecu un braț în jurul umerilor Sandrei, care se așezase la masă. Tânăra femeie își strânse poalele halatului, înfiorându-se. De ce, uneori, trebuia să simtă acest fel de jenă, în fața Dianei? Ar fi trebuit să se preocupe mai puțin de limba sa ascuțită și de dispoziția sa schimbătoare; la urma urmei era singura ei aliată adevărată.

– Mulțumesc că mi-ai luat apărarea, spuse cu voce tare.

– Apropo, prietenul tău a lăsat un mesaj: numărul său de pe cartea de vizită va fi tăiat de la întâi ale lunii. Te va anunța imediat ce-l cunoaște pe următorul... De unde a știut unde erai?

– I-a fost suficient să citească ziarele, ca toată lumea.

– Tu i-ai dat numărul de aici?

– Nu, Diana. Știi că nu suntem pe lista secretă.

– Probabil are talente de detectiv particular: telefonul este pe numele lui Paul.

Sandra respiră adânc. Sentimentul de izolare îi revenea în forță.

– Sam este foarte ingenios.

– Nu știam că ai rămas în legătură cu vechii tăi colegi. Înainte de a începe să lucrez pentru tine, n-am păstrat niciodată o slujbă destul de mult timp pentru a-mi face prieteni acolo.

Sunt foarte multe lucruri pe care nu le știi despre mine, se gândi Sandra.

– Nu l-am mai văzut, răspunse ea cu voce tare. Ne-am întâlnit din întâmplare, alaltăieri, la Trump Tower.

– Ziua în care te-ai dus să faci cumpărături?

Sandra dădu din cap.

– Iată de ce aveai un aer atât de vesel când te-ai întors! Este frumos?

– Da, este, dar îți faci idei. Suntem buni prieteni, probabil s-a neliniștit citind articolul.

– Lui i-ai spus că venim aici?

Tânăra femeie reflectă câteva secunde înainte de a răspunde. Sărutul pe care-l schimbaseră o făcuse să uite orice.

– Poate, în cursul conversației. Oricum, nu pretinzi că ar fi răspunzător de venirea ziariștilor aici?

– Nu pretind nimic. Paul mi-a cerut să mă gândesc la orice persoană care ar fi putut comunica informația.

– Este absurd! În acest caz, de ce să nu-l bănuiești pe șoferul limuzinei?

– Nu te înfuria, Sandra, îi ceru Diana cu cea mai împăciuitoare voce. Știi că încercăm doar să te protejăm.

Era atât de blândă, prea blândă. Era exasperant.

– Sunt destul de mare să am grijă de mine!

– Într-o vreme obișnuită, poate, dar suntem într-o perioadă critică. Aniversarea morții lui Max...

– Sunt foarte conștientă de asta, dar Sam este unul din cei mai buni prieteni. N-ar face rău nimănui.

– Oamenii se schimbă. Nu l-ai mai văzut de ani de zile.

– Este ridicol, repetă Sandra împingându-și buclele cu o mână nerăbdătoare.

– Să nu mai vorbim despre asta... Trebuie să ne asumăm riscul de a provoca mânia prietenilor, când este pentru binele lor, declară Diana regăsindu-și zâmbetul.

Sandra își aminti brusc cum sosise Diana la Paris, chiar a doua zi după moartea lui Max, la fel de doborât de durere ca ea. În ciuda suferinței sale, îi acordase foarte mult timp și compasiune într-un moment în care avea atâta nevoie de asta. Sandra îi va fi mereu recunoscătoare.

– Probabil că febra mi-a afectat facultățile mintale, se scuză ea. Iartă-mă dacă am fost nesuferită cu tine.

Chipul Dianei se lumină.

– Haide, nu te scuza! Dacă Sam îți este prieten, este tot ce trebuie să știu. Și acum, în pat. N-am vrea să ți se agraveze gripa, nu-i așa?

Pe jumătate înduioșată pe jumătate agasată, Sandra porni spre camera sa. În ceea ce-o privea, Diana se arătase mereu la fel de protectoare? Avea impresia că era o fetiță pe care o trimitea la culcare, după ce-o lăsase să spună bună seara adulților. Nu așa ceva trebuia să simtă o femeie tânără, de douăzeci și șapte de ani. Cu Sam nu se simțea astfel.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, lumea avea culori mai strălucitoare când Sandra se trezi; gripa îi trecuse. Imediat o cuprinse dorința de a se mișca. Se strecură, tiptil, în bucătărie. Se pregătea să iasă pe verandă când apăru Diana, prinzând-o asupra faptului.

– Ești nebună! exclamă ea ridicând brațele spre cer. Afară, te vei îmbolnăvi de moarte!

Sandra își strânse eșarfa în jurul capului.

– Nu te neliniști. Oricum, prefer să mor de pneumonie decât de o lungă captivitate!

– Foarte amabil! Și eu care mă consideram o companie încântătoare!

Tânăra femeie își bătu ușor prietena pe braț.

– Ești. Dar devin claustrofobă, Diana. Dacă nu ies puțin, o să mă sufoc.

Și, fără să-i mai asculte protestele, coborî în grabă treptele care dădeau direct pe plajă.

Dunele de nisip fin se întindeau la infinit și ierburile înalte ce se încurcau în jurul lor se mișcau în bătaia vântului. Aerul era rece, dar deosebit de plăcut. Sandra își umplu plămânii mergând în pas vioi, amețită de libertatea regăsită. Ce bucurie să fie singură, liniștită, izolată de ceilalți și de universul sufocant în care zăcuse atât de mult timp!

Nu-și mai putea aminti permanent de un trecut care nu se va mai întoarce niciodată. Maxwell murise, dar ea trăia. Ce putea fi mai simplu. Își plânsese soțul, îl plânsese mult timp. Dar întâlnirea cu Sam o adusese cu brutalitate în prezent, o întorsese spre viitor.

Un pescăruș străbătu aerul, atinse apa ca gheața și porni înapoi spre cer cu un strigăt pătrunzător care o făcu pe Sandra să se înfioare.

Când se căsătorise cu Maxwell, își închisese o parte din inimă. Și-o regăsise acum, pe această plajă, și începu să bată durând-o ca o rană.

N-avea nimic de făcut aici. Pentru început crezuse că va fi bine, pentru a scăpa de publicitate, dar se înșelase: fuga nu era o soluție. Fugise deja o dată, nu va mai încerca să scape de Sam.

***

Sandra avea impresia că de ore întregi mergea, făcută ghem sub scaunul din spate al Lincolnului. Avea picioarele înțepenite, spatele o durea, iar pledul de lână care o acoperea îi gâdila nările, dându-i dorința de a strănuta.

– Acum pot să mă așez? întrebă cu o voce înăbușită de pătură.

– Doar dacă vrei să-ți vezi fotografia pe prima pagină în toate ziarele de aici până în Tibet, glumi Paul.

Ea dori să-i arunce un pantof în cap. Diana și Neal scoseseră strigăte puternice când le anunțase intenția de a se întorce la New York. Contase pe faptul că presa nu se aștepta la această întoarcere prematură și că, în consecință, va profita de efectul surprizei. Spre marea sa uimire, Paul fusese de partea ei.

Scoase un geamăt.

– Haide, Paul! Sunt de ore întregi sub această banchetă. Trebuie să fim la jumătatea drumului spre California!

– Ce fericire că nu ești om de știință! Percepția ta despre timp lasă mult de dorit!

– La fel și sclipirile minții tale. Pentru Dumnezeu, ai putea să-mi spui cel puțin unde suntem!

Mașina încetini.

– La Westhampton Beach, anunță Paul. La stopul de la intersecția cu drumul departamental.

– Dar nu se poate! Cu siguranță, suntem mai departe! protestă tânăra femeie, schițând un gest pentru a se ridica.

Imediat Paul întinse brațul pentru a o împiedica.

– Dacă nu dorești să te afli în fața unei haite de fotografi, nu mișca. Suntem urmăriți. Îi voi face să ne piardă urma pe autostradă. Până atunci, stai liniștită.

Din păcate, reporterii întreprinzători îl urmăriseră pe Paul aproape până în Manhattan, înainte de a decide că nu era o pradă interesantă. Sandra, frântă de dureri musculare și foarte prost dispusă, putu în sfârșit să ia o poziție mai confortabilă pe bancheta din spate, evitând cu încăpățânare privirea lui Paul din oglinda retrovizoare.

– Ar trebui să mergi pentru un timp la Rio, declară brusc Paul, rupând tăcerea grea ce domnea între ei. În definitiv, adevărata ta casă este acolo.

Sandra ridică din umeri, cu privirea ațintită la antrepozitele oribile și la fabricile ce defilau prin fața geamului.

– Nu doresc să călătoresc.

– Poate asta ți-ar face bine. Nu atât să călătorești, cât să te ocupi de afacerile tale de acolo. Eu nu pot lua toate hotărârile în locul tău.

– Dacă slujba ta nu te mulțumește, sunt sigură că putem aranja asta, articulă ea pe un ton aspru, stăpânindu-se să nu-l pălmuiască.

– Când te vei hotărî să te comporți ca un adult? oftă însoțitorul său cu un aer exasperat.

– Aș fi reușit deja, dacă nu v-ați fi înverșunat toți să mă împiedicați.

Chipul lui Paul se înăspri. Se așeză comod în scaun și se închise într-un mutism reprobator. Și Sandra se adânci în gândurile sale; cât ar fi fost de bine să fie încă Sandra Paisley și Sam s-o iubească.

***

Telefonul debranșat și înfășurat în propriul fir, se odihnea pe un maldăr de cutii în mijlocul a ceea ce fusese salonul lui Sam. Ei bine. Asta era. Nu mai trebuia să pândească soneria, Sandra nu va mai telefona. Chiar dacă o dorea, nu mai putea.

Era întâi decembrie și Sam nu mai avea la dispoziție decât două ore pentru a părăsi definitiv apartamentul. Tânărul bărbat aruncă o privire peste lăzile pe jumătate umplute, peste vraful de haine aruncate una peste alta lângă valize, peste obiectele răspândite și scutură din cap. Nu va reuși niciodată.

În ultimele trei zile, în loc să-și pregătească mutarea, rămăsese ore întregi în fața televizorului, pândind toate buletinele de informații și citind articolele din ziare, ce aveau legătură cu Sandra și cu Maxwell Chance.

De-o sută de ori începu să formeze numărul de telefon din Long Island și închisese. Îi răsuna încă în urechi acea voce dură și neîncrezătoare de femeie, pe care o auzise câteva zile mai înainte când telefonase la Quogue. Conversația îi rămăsese întipărită în memorie.

– Alo, Diana Rollins la telefon.

Rollins. Soția lui Paul?

– Aici Sam Beranger. Aș dori să vorbesc cu Sandra, vă rog.

O lungă tăcere, apoi:

– Ce număr căutați, domnule?

– Sunt un prieten al Sandrei.

– Prietenii Sandrei au deseori legitimații de presă. Sunteți unul dintre aceia?

– În nici un caz. Am cunoscut-o când lucra la galeria Obelisque.

O nouă tăcere.

– Îmi pare rău, dar doamna Chance doarme.

– La ora șapte și jumătate?

– Este bolnavă. Pot să preiau un mesaj?

Diana se făcuse mai amabilă și, în mod curios, Sam simți că trebuie să fie atent.

– Da, vă rog. Spuneți-i că numărul de telefon scris pe cartea mea de vizită nu va mai fi valabil decât până la întâi decembrie. I-l voi comunica pe cel nou, când îl voi ști.

Și, pe același ton sobru, impersonal, își silabisise numele, mulțumi și închise. Acum, trei zile mai târziu, se blestema că fusese atât de succint. Ar fi trebuit să ceară numărul Sandrei de la Carberry Towers, ar fi trebuit să i-l lase pe al lui Leonard, ar fi trebuit să mai sune seara târziu, ar fi trebuit s-o chestioneze pe această Diana Rollins.

Avea mâinile legate. Instinctul îi șoptea că telefonul său trezise o mare curiozitate în vila de la Quogue și nu voia să-i atragă necazuri Sandrei.

Ea vorbise despre acești oameni, Neal, Paul și Diana și despre zelul pe care-l puneau în a o proteja. Pe moment, sesizase o infimă tensiune în vocea sa, dar nu-i dăduse atenție. De la conversația cu Diana Rollins, se întreba dacă îngerii protectori ai Sandrei nu puneau prea mult suflet în sarcina lor.

Și se spune că oamenii se plâng că nu-și mai pot apăra intimitatea din cauza noilor mijloace de comunicare! Oricum, el nu reușise să obțină numărul de telefon al Sandrei, înscris pe lista secretă a abonaților.

Ar putea să-i trimită o telegramă cu coordonatele sale... Sau să se alăture mulțimii de fani instalate în fața imobilului... Sau să închirieze un avion pentru a desena cu litere uriașe pe cerul New Yorkului : „Sună-mă, Sandra" Sau să devină spălător de geamuri și să-i scrie un mesaj pe fereastră...

Sau, pur și simplu, să înnebunească.

***

Intimitatea!

Sentimentul acela ciudat de libertate, pe care-l încerca de la întoarcerea în Manhattan, în urmă cu două ore, se numea intimitate. Paul luase avionul spre Brazilia dimineața devreme și acum, în picioare, singură în mijlocul camerei sale, devenea conștientă de tot ce pierduse.

Singurătatea și liniștea o copleșeau. Nu-i lipsea decât prezența lui Sam. Încercase să-l sune imediat după plecarea lui Paul, dar dădu fără surprindere peste un disc care repeta că numărul nu mai era alocat.

După ce rătăcise scurt timp fără țintă prin apartamentul pustiu, se instală în pat pe care etalase circa cincizeci de fotografii în fața ei: le va tria pentru biografia lui Max.

Alese mai întâi un pachet de poze din adolescența sa. Părinții, deși foarte bogați, aleseseră să-l trimită mai curând la o școală publică, decât la un institut particular. Acolo îi cunoscuse Max pe Paul Rollins și pe sora sa mai mică, Diana, proveniți dintr-un mediu obișnuit.

O fotografie îi arăta pe toți trei, în anul în care Diana își obținuse bacalaureatul. Cât de dificil era să se stabilească o legătură între entuziasmul ce strălucea pe fețele lor tinere și realitatea pe care le-o rezervase destinul!

Sandra se aplecase în mod periculos să strângă fotografiile căzute pe jos, când sună telefonul.

– Sandra? Sunt...

– Sam! Cum ai...

Își restabili echilibrul.

– Credeam că sunt pe lista secretă!

– Ești, într-adevăr! A trebuit să mut cerul și pământul pentru a-ți obține numărul de telefon! Din fericire, am prieteni sus-pușI!

– Îmi faci impresia unui om periculos, Sam! exclamă ea cu o voce ce-i trăda bucuria.

– Nu, doar hotărât.

Tânăra femeie se așeză confortabil pe perne, cu un zâmbet pe buze.

– Așadar, povestește-mi! Cine sunt prietenii sus-pușI? Ar trebui să informez CIA sau FBI?

– Aș putea inventa o poveste cu spioni internaționali și cu o placă turnantă a telecomunicațiilor mondiale, dar adevărul este că sora mea lucrează într-o agenție de documentare profesională și am amenințat-o cu cele mai rele maltratări corporale dacă nu-mi va procura această informație.

– Mulțumește-i surorii tale din partea mea.

– Inutil, am făcut-o deja pentru amândoi.

Sandra își așează receptorul între umăr și ureche și coborî vocea, cu toate că nu era nimeni care s-o audă.

– Te-am sunat. Postul tău era deja deculpat.

Auzi oftatul de plăcere al lui Sam, la celălalt capăt al firului.

– Speram că o vei face, dar nu îndrăzneam să fiu sigur de asta.

În câteva cuvinte, el îi explică situația.

– Leonard mi-a împrumutat o cameră pentru a-mi depozita sculele. Voia de asemenea să mă instalez la ei, dar nu vreau să-i deranjez mai mult decât este necesar. Margaret și cu el pleacă pe data de cincisprezece, atunci mă voi duce la ei.

– Până atunci, unde ești?

– De fapt, nu departe de tine. La hotelul Westbury. N-am încetat nici un moment să mă gândesc la tine, Paisley, reluă el după o tăcere.

Tânăra femeie închise scurt pleoapele, savurând aceste cuvinte.

– Sunt fericită s-o aud.

– Te simți bine?

– Ai văzut fotografiile?

– Da. Și articolele. Sandra, n-am crezut un cuvânt din toate aceste grozăvii.

– Oh, Sam, am nevoie să te văd, lăsă ea să-i scape cu impulsivitate.

– Formidabil. De ce nu imediat?

Ea râse.

– Sunt în blugi și în pulover. Lasă-mi timp să mă fac prezentabilă.

– Pentru mine, ești întotdeauna așa.

– Nu m-ai văzut încă niciodată astfel.

– Există multe situații în care nu te-am văzut încă, Paisley.

Imaginea lui Sam și a unui pat mare, primitor îi tulbură mintea. Se străduí să-și stăpânească flacăra dorinței care izbucnise în ea.

– Îți convine dacă trec să te iau într-o jumătate de oră pentru a ne duce să prânzim? sugeră Sam.

– Nu! Adică... Aș prefera să ne întâlnim în altă parte. Sunt încă foarte mulți fani jos și...

În realitate, nu dorea mai ales să comenteze cu Sam despre ziariști.

– Dumnezeule! Viața ta este mai complicată decât a unei spioane! Bine, lasă-mă să mă gândesc... Ah! Am o idee. Sari într-un taxi și vino să mă întâlnești la Muzeul Metropolitan. Au o cafenea cu autoservire. Îți garantez că nimeni nu se va gândi să te caute acolo. Dacă nu-ți displac tonul din plastic și prăjiturelele la cutie, este un loc ideal.

– La ora unu? propuse ea.

– În cinci minute? replică Sam..

– La douăsprezece și jumătate, atunci.

– La douăsprezece fără un sfert.

– Douăsprezece și un sfert, este ultimul meu cuvânt. Este timpul care-mi trebuie pentru a mă machia.

– Ca să nu se spună că am pus piedici frumuseții! Așadar, douăsprezece și un sfert. Pe curând.

– Pe curând.

După ce închise, Sandra rămase câteva clipe nemișcată, radiind de fericire. Se mira că avea ceva de făcut în plină zi, o destinație precisă, o persoană de văzut. Și, deși nu și-o mărturisise decât pe jumătate, era fericită de a nu avea de dat socoteală nimănui.

Dar brusc observă că era douăsprezece fără douăzeci și sări în picioare, aruncând pachetele cu fotografii. Nu se opri pentru a le aduna. În grabă, traversând biroul, lovi unul din trofeele lui Max, care căzu la rândul său. Mai târziu. Va pune toate aceste relicve la locul lor mai târziu. Acum, trebuia să se facă frumoasă pentru Sam.

***

Jack Farrell verifica minuțios de două zile ziarele și revistele, când își aminti la fel de brusc de parcă avu o iluminare.

– Asta e! exclamă el lovindu-și palma cu pumnul.

Un muzeu! Mobile vechi! O conferință de presă. În nici un caz genul de evenimente la care se gândea de obicei, dar de la care se prezentaseră câteva fotografii în pagina „Personalități" din Time Magazin.

Găsi articolul în arhivele personale.

– Un artizan numit președintele Comitetului Muzeului Metropolitan.

– Samuel Beranger, care a expus leagănele sale vechi la Muzeul Metropolitan anul trecut, a fost numit președintele comitetului destinat să organizeze o expoziție din epoca federală, prevăzută pentru februarie 1986.

„Domnul Beranger, artizan – restaurator de mare talent, ne-a declarat..."

Era chiar el. Același păr blond, aceeași bărbie voluntară. Din nefericire, rămânea încă la fel de imposibil de găsit.

Jack știa numele lui Sam, profesia, îi descoperise chiar și adresa, dar pista se oprea aici. Linia telefonică fusese tăiată și după toate aparențele, se mutase fără să lase nici o adresă.

Fotograful își luă geanta, strecură fotografia lui Sam în buzunar și ieși. Pe culoarele muzeului, poate va găsi pe cineva capabil să-l informeze despre acest misterios domn Beranger. Și în cel mai rău caz, va da poate totuși peste una sau două vedete.

***

Sam verifică pentru a șaisprezecea oară ora. Douăsprezece și jumătate. Era oare o altă cafenea de a cărei existență nu știa? Își schimbase Sandra părerea?

Schiță un pas către cabina telefonică.

– Ei bine, domnule Beranger, unde te grăbești?

El făcu un stânga-mprejur. Sandra era acolo, cu imensii ochi albaștri ațintiți asupra sa. Inima îi tresări în piept.

– Mă duceam să te sun...

Se simțea ca un tânăr prost! Nu-și găsea cuvintele pentru a-și exprima bucuria.

– Mă întrebam dacă n-ai greșit muzeul.

Sandra îl luă de încheietura mâinii și o întoarse pentru a citi ora.

– Douăsprezece și patruzeci. Nici măcar n-ar fi trebuit să fi sosit încă... Mă întorc în șaizeci de secunde, spuse ea, făcând gestul de a se îndepărta.

Sam o prinse râzând.

– Nici nu se pune problema! Sunt fericit că ai venit, continuă el, aplecându-se pentru a o săruta ușor.

– Și eu la fel.

Nu încetară să glumească și să se tachineze așteptând la rând. Apoi, Sam găsi o masă mică alături de un grup de liceeni în uniformă.

– Vedere directă spre lada de gunoi, murmură Sam ajutând-o galant pe însoțitoarea sa să se așeze.

Un timp, mâncară schimbând doar câteva fraze uzuale. „Dă-mi sarea, te rog". „Vrei muștar?" Mâncarea era greu de mâncat, dar Sandra se delecta cu ea. Ce idee de geniu să se întâlnească aici! Cu blugii prespălați și în pulover, dispărea perfect în mulțime. Și dacă oamenii o recunoscuseră, o ascundeau bine. Până la urmă, va fi posibilă minunea? Va putea oare să regăsească într-o zi fericirea inestimabilă de a fi anonimă?

În fața ei, Sam înghițea ultimele îmbucături din sandvișul său.

– Mă întreb unde se vedeau oamenii când nu existau încă restaurante? spuse el.

– La cinematograf?

– Nici ele nu existau.

– În biblioteci?

– Acolo n-ai dreptul să vorbești.

– Evrika! Se vizitau acasă!

– Strălucită deducție, Paisley, o aprobă el. Dar s-ar spune că această soluție nu este posibilă decât în situații mai puțin complicate.

Sandra schiță un zâmbet șters și dădu din cap.

– Mă tem că da.

– Ce ai? Ți-e teamă să inviți pe cineva în apartamentul tău?

– Nu, bineînțeles! Sunt la mine acasă și fac ce vreau! protestă ea cu vehemență.

– Atunci?

Căuta o explicație logică și n-o găsea.

– Ei bine... N-am avut niciodată ocazia aceasta, Sam. Trebuie să mă obișnuiesc, atâta tot.

Însoțitorul său făcu ochii mari de uimire.

– N-ai adus niciodată prieteni acasă?

– Nu... Când trăia Max, în casă era întotdeauna multă lume, dar erau prietenii și asociații săi.

– Și familia ta?

– N-am. Tata a murit când aveam șaisprezece ani și mama în anul când m-am căsătorit.

– Ți-aș vinde cu plăcere una sau două din surorile mele, dacă te interesează.

Tânăra femeie începu să râdă.

– Vorbesc de parcă aș fi mica orfană, nu-i așa? Dar, crede-mă, nu este atât de îngrozitor. Îi am pe Diana și pe Neal.

Se opri aici.

– Cred că pe Diana am găsit-o la telefon, când te-am sunat la Quogue.

– Da, mi-a transmis mesajul tău.

– Este curios, nu părea hotărâtă s-o facă.

Sandra rămase tăcută o clipă.

– Așa este ea, spuse în cele din urmă, evaziv. Te-a luat probabil drept ziarist.

Sam consideră acest răspuns incomplet, dar schimbă subiectul.

– Mi se pare că prietenii tăi erau în număr de trei?

– Vrei să vorbești despre Paul? El nu este ceea ce aș numi un prieten.

Tânărul bărbat se îndreptă în scaun. Avea același sentiment ciudat pe care-l simțise vorbind cu Diana. Va trebui să fie foarte prudent pe acest teren.

– De ce? întrebă el.

– Oh, nu știu. Mă face să mă simt stânjenită, fără să pot da un exemplu precis. După părerea mea, s-a gândit probabil întotdeauna că nu eram soția care i se potrivea lui Max.

– Și erai?

Sandra îi întâlni privirea și se hotărî să răspundă cu sinceritate.

– Nu, Sam, nu cred.

El ar fi avut nevoie de o soție cu care să împartă modul său de viață extravagant, nu de o femeie ca ea, rezervată, discretă, care fugea de luminile rampei.

– După plecarea ta de la galerie, am încetat să citesc ziarele, spuse Sam pe neașteptate, întrerupându-i șirul gândurilor. Îmi spuneam adesea că ai să divorțezi și ai să vii să te arunci în brațele mele.

– Nu știam că-mi erau deschise, ripostă ea. Când te-am cunoscut, erai un bărbat căsătorit.

– Și acum, ai face-o?

– Da.

Încă în secunda în care-l văzuse pe scara rulantă, înțelesese că acesta era destinul. Destinul voia să facă din ei iubiți și asta de foarte mult timp. Se înfioră la gândul ce va fi curând. O citea în ochii strălucitori ai lui Sam, în zâmbetul lui Sam, în modul în care-i întindea mâna.

După ce-și băură cafeaua, se plimbară prin sălile muzeului.

– Mi-ar plăcea ca într-una din aceste zile să-ți văd tablourile, murmură tânărul bărbat când contemplau un superb Renoir.

– Oh, nu mai pictez de ani de zile.

O amintire puternică, senzuală, veni în mintea lui Sam.

– Mă desenaseși, odinioară.

Sandra se întoarse spre el.

– Poftim?

– Când restauram fațada galeriei. Te așezaseși în ușă și mă desenai.

După ce trecu primul moment de surpriză, Sandra își aminti la rândul său.

– Încercasem să fiu discretă, zâmbi ea. Mă crezusem ascunsă de ușă.

– Ei bine, nu!

El simțea încă privirea pe care Sandra o ațintise asupra sa în aceste ocazii, încercă amețeala pe care asta i-o dăduse de fiecare dată, plăcerea intensă pe care o avusese să știe că îl găsea frumos, că dorea să fie al ei...

Își reluară plimbarea, oprindu-se adesea pentru a admira una sau alta din pânzele maeștrilor. Sandra sporovăia fără oprire, dând informații, subliniind detalii, vorbind despre pictori, fericită de această conversație ușoară, care-i permitea să-și lase gândurile să rătăcească.

Așadar, știuse că îl observa! Momentele acelea în care îi făcuse schițele, fuseseră atât de puternice, atât de tulburătoare! În acea perioadă avusese deja intuiția că nu putea să ignore ce simțea în acele clipe. El nu întorsese niciodată capul spre ea, nu-i dăduse niciodată nici cea mai mică indicație că știa, dar dorința pe care-o simțea pentru Sam era atât de ardentă, de vie!

Ridică ochii spre Sam și văzu că acesta o contempla. O clipă, își imagină că-i simțea pielea sub degetele ei și se înfioră.

– Frig? o întrebă el.

– Dimpotrivă, murmură ea.

Cu vârful degetului, Sam îi atinse conturul inelului.

– Înțeleg, încuviință el. Și eu la fel.

Spre ora trei și jumătate, hotărâră să plece. Fiecare pictură, fiecare sculptură pe care o văzuseră, nu făcuse decât să intensifice electricitatea ce vibra între ei.

Afară, se opriră în capul scărilor pentru ca Sandra să-și pună bascul și mănușile. În acel moment, Sam remarcă mulțimea masată pe trotuar.

– Uite, se face un film.

Sandra își înnodă eșarfa și aruncă o privire.

– Sunt vedete?

– Nu... Ah! Este o echipă de la un jurnal televizat! Trebuie să fie un reportaj despre muzeu.

Cei doi oameni tineri coborâră scara alături. Micul grup de ziariști discuta cu înflăcărare... Zgomotul de voci descrescu brusc.

– Vai! Cred că m-au recunoscut, spuse Sandra, vârându-și capul între umeri.

– Continuă să mergi, ca și când nu s-a întâmplat nimic.

Genunchii începură să-i tremure.

– Sandra! Sandra!

Ea se poticni, începu să înainteze cu un pas sacadat, încordată, de teamă.

– Sandra Chance!

Brusc, totul deveni confuz. O adevărată maree umană o înconjură, îl văzu pe Sam făcând un gest pentru a o prinde, eșuând, fiind dus în mod implacabil departe de ea.

– Chem un taxi! strigă el.

Sute de mâini se întindeau spre ea, fluturând în aer carnețele pe care să le semneze, și apărură microfoane. Un bărbat tânăr, cu părul roșcat, se așeză exact în fața sa. Oare unde-l mai văzuse deja? Acest chip nu-i era necunoscut.

– Sandra, cât trebuie să te simți de singură!

– Maxwell ne lipsește atât de mult.

– Sandra, am fost la messa de comemorare și ne-am rugat pentru el!

-Sandra, scrie „Laurei, cel mai fidel fan al lui Maxwell"...

– Fără răspuns, Sandra?

Înnebunită, își aținti privirea buimăcită asupra bărbatului cu părul roșcat, care tocmai îi pusese această întrebare.

– Poftim?

– Întrebam, cine este acest bărbat care vă însoțește. Noul ales al inimii dumneavoastră?

Ea rămase încremenită și bărbatul profită pentru a-și îndrepta asupra ei obiectivul aparatului de fotografiat. Unu, doi, trei, patru... Degetul său apăsa fără încetare declicul.

– Sam! urlă ea. Sam!

-„Sam"?

– Este amantul său.

– Cum a putut? Max de-abia a murit de doi ani!

– Ai citit articolele de săptămâna trecută? Este drogată!

– Se spune că ea a încercat să le încurajeze astfel! Vrăjitoarea!

O mână o prinse de bucle și trase cu răutate.

– Nu mă atingeți! Vă interzic să mă atingeți!

Totul, totul îi fusese luat, identitatea, viața personală, sentimentele cele mai profunde, cele mai intime.

– Sandra! Am găsit o mașină.

Vocea lui Sam ajunse la ea, sonoră, liniștitoare, minunat de aproape. Inspirând, se îndreptă spre el, găsind curaj în privirea luminoasă pe care o ațintise asupra ei, călăuzindu-se după chipul deschis, călduros, iubitor.

Un ziarist o urmă până la taxi.

– O declarație, Sandra?

Cu mâna pe portieră, se întoarse spre hoardă, zâmbind.

– O declarație? Mă întorc acasă, domnilor.

Capitolul 5

Calmul său îi opri brusc pe urmăritori. Când își reveniră, Sandra era deja departe. Pe durata drumului, Sam nu rosti nici un cuvânt, și tânăra femeie îi fu recunoscătoare pentru asta. Avea nevoie de liniște pentru a-și veni în fire.

Cu eficacitatea sa obișnuită, Larry îi introduse în hol și închise ușile în urma lor. În felul său, holul de la Carberry era un model în domeniul securității. Avea gardieni lângă cutiile de scrisori, gardieni la baza scărilor și chiar un gardian care îi punea să semneze într-un registru pe toți vizitatorii.

Sam fu ușurat când Hector apăsă pe butonul etajului lor și ieși din cabină, lăsându-i singuri.

– Uh! am reușit! exclamă el ștergându-și fruntea. Mă mir că nu mi-au luat și amprentele digitale.

Sandra zâmbi pentru prima dată de la episodul penibil de la muzeu.

– Fața ta le-a inspirat probabil încredere. Este adevărat, Carberry Towers este un loc foarte sigur.

– Un loc sigur? Pe lângă el, Pentagonul pare o casă sărăcăcioasă.

Sandra își scoase cheile din poșetă.

– Oh, am avut câteva incidente, dar nimic grav.

Ușile ascensorului culisară fără zgomot; Sam se dădu într-o parte pentru a-și lăsa însoțitoarea să iasă prima.

– Mă grăbesc să-ți arăt biroul meu de scris Ludovic Filip, spuse ea precedându-l pe culoar. L-am găsit în Franța acum câțiva ani și m-am îndrăgostit imediat de el.

Puțin le păsa și unuia și celuilalt de biroul de scris al Sandrei, în acel moment, dar n-ar fi mărturisit-o. Sandra alese cheia cea bună din portchei, o vârî în broască și se încruntă.

– Este ciudat, s-ar spune că ușa n-a fost încuiată, bombăni ea, apăsând clanța care cedă.

– Devii distrată îmbătrânind, Paisley?

Tânăra femeie închise după ei și puse zăvorul.

– Nu într-atât, îmi amintesc că am observat cum cheia s-a agățat puțin când am încuiat înainte de a ieși mai devreme.

– Poate camerista a lăsat deschis, plecând.

– Este în concediu până pe zece.

– Cercetează bine încăperile, o sfătui Sam, regăsindu-și seriozitatea. Asigură-te că nu lipsește nimic.

– Dar cine ar fi putut intra în imobil? Nici vorbă! La urma urmei, poate m-am ramolit.

Fusese atât de agitată la perspectiva de a-l vedea pe Sam! Poate că uitase să încuie... Ar fi fost surprinzător, dar nu imposibil...

– Și dacă zborul lui Paul Rollins a fost anulat? Dacă s-a întors?

O cuprinse o nervozitate surdă.

– Astăzi a fost o vreme superbă; ar fi de mirare ca avioanele să fie reținute la sol.

– Nu se știe niciodată, aparatul putea să aibă probleme tehnice, sau...

– Nu. Oricum, Paul este un maniac al ordinii. N-ar uita niciodată să încuie o ușă.

Intrară în birou. Explozia de culori vii, după tonurile pastel din restul apartamentului îl surprinse și-l încântă pe Sam. Impresionat, se plimbă în jurul încăperii, mângâind cu palma lemnul lustruit al mobilelor, lâna aspră a pernelor, mătasea fragilă a unui chimono cu ușor parfum de violete.

– Sam!

Vocea gâtuită a Sandrei îl scoase din visare.

– A dispărut ceva. Cupa lui Max. Am doborât-o exact înainte de a ieși!

Cu un deget tremurător, indică un punct pe jos, unde părul covorului era aplatizat.

– Ai ridicat-o probabil și ai pus-o în altă parte.

– Nu, mi-am spus c-o voi face mai târziu.

– Ești sigură? Poate este ascunsă sub vreun maldăr de scrisori de la admiratori.

– Îți spun că era acolo!

– Atunci a fost furată?

Câteva clipe, cei doi se priviră fără să spună o vorbă, apoi Sandra, cu un gest automat, deplasă foile de hârtie de pe masa de lucru.

– N-ar trebui să atingi nimic, din cauza amprentelor, îi ordonă Sam.

– Nu vreau să chem poliția, răspunse ea. Este de preferat să evit orice publicitate în jurul acestei afaceri.

Ridică receptorul și formă rapid un număr.

– Îi chem pe Diana și Neal, explică ea. Ei vor ști ce să facă.

Se aplecă ușor, pentru a auzi mai bine soneria îndepărtată.

– Nici un răspuns. Au ieșit probabil să se plimbe pe plajă.

Foarte încet, Sam întinse mâna spre părul ei și-și înfășură o buclă în jurul degeului.

– Cu atât mai bine, șopti el.

Sandra îl privi cu atenție. De-abia îi despărțeau câțiva centimetri. Și de asemenea câțiva ani.

– De ce? articulă ea cu greutate.

– Pentru că ai face mai bine să nu vorbești despre această afacere nimănui.

– Acum un minut voiai să anunți poliția.

– Era înainte de a totaliza faptele.

– Faptele? Ce fapte?

– Gândește-te, Sandra: ziariștii care te așteptau la Quogue, insinuările despre înclinațiile tale spre alcool sau mai rău, iar acum, asta. Toate acestea fac parte dintr-un plan.

Tânăra femeie făcu o mină stupefiată.

– Ar fi trebuit să-l mai citesc pe Sherlock Holmes. Unde vrei să ajungi?

– La asta: Paul Rollins este implicat în fiecare din aceste incidente.

– Paul? Nici măcar nu era la Quogue când s-a întâmplat!

– Într-adevăr. El a putut da informația ziariștilor.

– Pentru asta n-ar fi avut nevoie să rămână în Manhattan.

– Dar este singurul care s-ar fi putut întoarce aici înaintea ta, nu-i așa?

Sandra își trase în jos puloverul.

– Nu doresc câtuși de puțin să-l apăr, dar pentru ce naiba ar vrea cupa lui Max?

– Oare nu-ți dai seama la care ar putea ajunge? Ultima amintire de la Maxwell Chance?

– Este ridicol. Te lași dus de imaginație, Sam.

– Este posibil. Dar recunoaște că s-ar putea să am dreptate.

Niște imagini se succedară rapid prin mintea Sandrei. Paul intrând în camera sa în clipa în care ascundea cheia. Indiferența sa în fața fotografiei și a zvonurilor despre droguri. Graba de a o însoți înapoi la New York, în timp ce, nu era un secret pentru nimeni, nu-i apreciase niciodată compania...

– Nu știu, oftă ea, în cele din urmă. Eu...

– Ușa n-a fost forțată, Sandra, argumentă iar Sam, luându-i mâinile. Persoana care a intrat avea cheia.

Asta nu putea să nege.

– Doar cinci persoane au cheia, gândi ea cu voce tare. Eu, doamna Raines, bucătăreasa, Diana, Neal ... și Paul. Dar asta nu dovedește totuși c-ar fi fost el.

– S-o luăm în ordine. Diana și Neal sunt la Quogue, așa că nu pot fi ei. Doamna Paines?

Sandra scutură din cap.

– Este în Irlanda... Iată alibiul său, adăugă ea, fluturând o carte poștală.

– Eliminată de pe lista suspecților... ne aflăm în fața unei spargeri deosebite, Sandra: Paul.

Tânăra femeie scotoci încăperea cu privirea, ca și când acolo erau ascunse niște indicii.

– Și acum? Dăm cu pensula pe clanțele de la uși pentru a găsi amprentele digitale?

– Ai știi ce să faci dacă este cazul?

– Nu, mă bizuiam pe tine să mă înveți.

– Îmi pare rău, cunoștințele mele în acest domeniu sunt la fel de slabe ca ale tale.

– Sam, vrei să fii amabil? Coboară și întreabă-l pe Larry dacă a văzut pe cineva intrând sau ieșind din ascensor în această după-amiază.

Sam își pocni călcâiele și-și duse mâna la cozorocul unei șepci imaginare.

– Recunoaște, o tachină el, nu-ți displace să faci pe detectivul amator!

– Șterge-o! Afară! se prefăcu ea că-l ceartă.

Îl conduse până la ușă, o închise cu grijă în urma lui și făcu înconjurul apartamentului. Acest spațiu atât de familiar îi păru dintr-o dată transformat într-un teritoriu necunoscut, pe care-l cerceta fără ajutorul nici celui mai mic punct de reper. Îmbrăcămintea, cărțile, bibelourile... nu mai recunoștea nimic. Nu era biroul său, încăperea sa favorită, Sandra Paisley ar fi putut la fel de bine să nu existe deloc. Amprenta sa peste obiecte era la fel de efemeră ca un castel de nisip când crește mareea.

Cuprinsă de o teamă crescândă, se duse la bucătărie pentru a prepara o cafea. Gesturile îi erau stângace, bruște, atât de încordată era. Când Sam bătu scurt de trei ori, tresări.

– Vești bune? îl întrebă deschizându-i.

– N-am vești. Larry nu era acolo.

– Este imposbil! nu se îndepărtează niciodată. Te-ai uitat afară?

– Da, bineînțeles. În fața intrării era postat un tânăr voinic. Mi-a spus că Larry a plecat acasă la ora cinci. Este în concediu sau așa ceva.

– Și Hector?

– Ah, pe el l-a găsit. Sărmanul, este complet într-o ureche.

– Ba nu, este pur și simplu distrat.

– Pentru mine, când nu faci diferența dintre un bărbat și o femeie, asta nu mai este neatenție.

Sandra se încruntă, în timp ce Sam, imperturbabil, bea o înghițitură de cafea.

– Ce vrei să spui?

– Hector la văzut pe Rollins ieșind din ascensor în această după-amiază.

– Paul?

– Este ceea ce am crezut, dar când a vorbit despre parfum...

Tânăra femeie izbucni în râs.

– Despre parfum? Atunci a văzut-o pe Diana?

– Nu. Știe doar că era un Rollins.

– Hector nu mai este tânăr. Trebuie să-l fi văzut dimineață pe Paul, când a plecat la aeroport și l-a confundat cu altcineva în această după-amiază. A spus dacă persoana în chestiune avea bagaje?

Sam ridică mâinile spre cer.

– M-am străduit deja ca un nebun să-l fac să-i precizeze sexul; dacă ar fi trebuit să-i smulg și acest gen de detaliu, aș fi fost încă acolo!

De data aceasta, râsul Sandrei se stinse repede.

– Mi-e teamă, Sam, mărturisi ea, plecând capul. Încep să cred că este într-adevăr Paul.

– Totul pare să-l indice, încuviință el.

Tânăra femeie respiră adânc. Ce ușor ar fi fost să se cuibărească în brațele lui Sam, ca o copilă, și să-i destăinuiască toate visele, cum i le destăinuise lui Max, iar apoi Dianei, lui Neal și lui Paul!

– Da, ar putea fi el, conveni Sandra. Dar lipsește mobilul. Nu înțeleg ce i-ar aduce asta.

Sam îndepărtă cu tandrețe o buclă ce-i atingea ochiul.

– În primul rând, bani.

– Nu, nu cred. Este inteligent. Încasează un salariu regesc, plus drepturile de autor pe unele cântece ale lui Max. Nu și-ar asuma un asemenea risc pentru asta.

– Nu ești niciodată destul de bogat, replică Sam, cu un râs forțat. Toți avem prețul nostru.

– Nu te știam cinic, spuse tânăra femeie, încordându-se brusc.

– Nu sunt cinic, sunt realist.

– Ah, realist.

Rostise acest cuvânt ca și când era sinonim cu răceala, calculul.

– Să știi că nu este un cuvânt mare, bombăni Sam. Nu ți-ar strica să-ți scoți ochelarii roz, pentru a vedea din când în când realitatea.

Ea îi întoarse spatele și se îndepărtă câțiva pași.

– Știu mai multe decât ți-ai putea imagina despre realitățile vieții.

Sam se îmbujoră, amintindu-și că vorbea unei femei care își pierduse soțul într-un accident cumplit și care suportase o înmormântare de coșmar cu curaj și cu demnitate.

– Iartă-mă, spuse el. A fost stupid din partea mea.

– Da.

Un zâmbet neașteptat îi lumină fața.

– Dar sunt fericită să descopăr că ai și defecte, ca muritorii de rând.

Sam zâmbi la rândul său.

– Atenție, Paisley, ești pe cale să devii cinică!

– Și eu care mă consideram realistă!

– Am înțeles, doamnă realistă. Acum, ce facem?

– Eu scot vechile romane cu Sherlock Holmes și mă instruiesc în arta de a conduce o anchetă.

– Ai și pentru mine o slujbă?

– Susținător moral? sugeră Sandra.

– Pot să ofer mult mai mult, murmură el.

– Da, desigur. Dar nici eu însămi nu știu de unde să încep.

– Eu, da.

De data aceasta sărutul lui nu fu nici pe furiș, nici ușor. Pentru prima dată de când se cunoșteau, erau singuri. Nu existau priviri curioase, niciun soț sau o soție, fără fotografi care să destrame vraja care-i învăluia.

Anii se răsuciră în spirală în jurul Sandrei și ea simți din nou că toate evenimentele din viața sa existaseră pentru a o aduce aici, în acest moment, în care Sam pusese stăpânire pe buzele ei.

– Sandra! murmură însoțitorul său, fără să-i părăsească buzele.

– Știu, șopti ea.

Îi prinse buza inferioară între dinți și o mușcă foarte ușor. Această impresie de evidență, de inevitabil era atât de puternică, încât i se înmuiară genunchii.

Ridicând-o de la pământ, Sam o duse până la divan unde o întinse cu grijă. Privirea pe care o ațintise asupra ei era plină de o infinită tandrețe. Încet, își strecură mâna sub pulover, mângâindu-i abdomenul gol, făcând-o să se înfioare de dorință și de teamă.

– Cere-mi să mă opresc, Sandra. Cere-mi-o și mă voi supune.

Ea nu putu vorbi. Atingerea gurii lui calde pe piept, pe umăr, la baza sânilor, îi procura senzații minunate. Îi îndepărtă voalul fin al sutienului și-și închise palma pe sânul ei. Ea voia să-l mângâie. Îl dorea mai mult decât orice pe lume. Dar mâinile refuzau să execute gesturile pe care le dicta mintea.

În ochi îi apărură lacrimi; se cuibări lângă Sam, jenată și tristă.

– Oh, iubito, ți-am făcut vreun rău?

– Nu, pentru nimic în lume.

– Dar vrei să mă opresc, nu-i așa?

Ea îl privi lung, tulburată de privirea ochilor săi luminoși și adânci, atât de pătrunzători și atât de blânzi în același timp. Dacă exista vreun viitor pentru ei doi și ea și-l dorea din tot sufletul, Sam trebuia să respecte mereu cea mai mare sinceritate.

– Da, încuviință, ar fi mai bine. Nu vreau să fac o greșeală, nu cu tine. Când vom face dragoste vreau să nu existe interferențe, probleme exterioare.

– Nu vom face nici o greșeală, Sandra. Îți promit.

Ea îi mângâie linia maxilarului.

– Nu m-am dăruit niciodată în întregime, fără reținere, altuia.

– Te doresc, șopti el, apăsându-și buzele în căușul palmei sale. Nu știu cât timp voi putea să am răbdare.

Sandra îi luă degetele și le puse pe inima ce-i bătea nebunește.

– Iată ce-mi faci, ce mi-ai făcut întotdeauna... Încă puțină răbdare, Sam. Doar foarte puțină. Vreau ca între noi totul să fie bine.

El rămase tăcut mult timp, apoi spuse:

– Și acum, ce facem?

Timpul tandreței venise... și trecuse repede. Dar fuseseră rostite cuvinte, schimbată o promisiune și amândoi o luau în serios.

– Dacă măcar aș ști! oftă Sandra posomorându-se. În orice caz, Paul nu va scăpa din asta. Nu-l voi lăsa! Singurul lucru în lume, care îmi aparține, este reputația; îl voi împiedica s-o distrugă.

Însoțitorul său făcu ochii mari, stupefiat.

– Cum, asta este tot ce ai? Dar toate acestea, sunt o iluzie? întrebă, arătând apartamentul cu un gest larg al brațului.

– Înainte de ne căsători, Max și cu mine am făcut un acord. Locul acesta aparține unei fundații pe care a creat-o el. De fapt, eu nu sunt decât o supraveghetoare. Doar casa de la Rio este a mea.

– Ce-ați încheiat amândoi, cu exactitate? O căsătorie sau o tranzacție financiară? izbucni tânărul bărbat cu prea multă înverșunaare.

– Încearcă să înțelegi. Când l-am luat de soț, Maxwell era un bărbat foarte bogat, iar eu nu aveam nici un amestec în averea sa. N-am participat la debuturile sale, nu l-am ajutat să răzbească... Trebuia să se protejeze.

– Fermecător!

– Oricum, nu voiam nimic de la el.

Numai dragostea lui, se gândi ea. Doar de ea aveam nevoie.

– ...dacă am fi divorțat, n-aș fi acceptat o centimă. Care este deosebirea că semnasem un contract?

– El n-avea încredere.

– Destul! se înfurie Sandra. De ce-mi vorbești pe acest ton? Îmi dai impresia că sunt vinovată de ceva!

Tânărul bărbat lăsă capul în jos. Suporta oare atât de rău ideea că fusese soția lui Maxwell Chance? De ce naiba trebuia s-o chinuiască pentru fiecare dintre hotărârile pe care le luase?

– Iartă-mă. N-arfi trebuit, spuse el în șoaptă.

– Mă poți întreba tot ce vrei, Sam, dar fără să-mi justific căsătoria. Îl iubeam pe Max și nu voi minți pentru a simplifica lucrurile. Căsătoria noastră n-a fost perfectă, dar aveam bunăvoință și unul și celălalt.

Sam se legăna cu stângăcie de pe un picior pe altul.

– Hm, vrei să rămân aici în seara aceasta? Mă indispune să te las singură în acest mausoleu.

Sandra începu să râdă, revenindu-i buna dispoziție.

– Mulțumesc frumos! Și când te gândești că am cheltuit o avere pentru a decora acest apartament.

– Cere banii înapoi, Paisley, glumi Sam la rândul său. Singura încăpere plină de viață este aceasta.

Tânăra femeie schiță o reverență.

– Cât este de amabil din partea dumneavoastră, domnule Beranger! Este exact cea pe care am amenajat-o eu însămi.

Își strecură brațul sub al său și-l conduse până la ușă.

– Nu te neliniști pentru mine, reluă ea mai serioasă, n-ar fi prima dată când aș fi singură.

– Ce vei face după plecarea mea?

– Voi trece în revistă toate obiectele din birou pentru a mă asigura că nu lipsește nimic altceva.

– Excelentă idee.

Se aplecă și o sărută pe frunte.

– Dacă vei avea nevoie de mine, nu ezita să mă suni, Sandra. Voi fi acolo întotdeauna pentru tine.

– Știu, zâmbi ea. Haide. Nu lua aerul acesta atât de posomorât! Totul va fi bine, o simt. În definitiv, mai rău n-ar putea fi!

Capitolul 6

Discul de aur... O bucată de coral pe care o adunaseră de pe o plajă de la Mediterana... Fotografia lor de la nuntă.

Îndată după plecarea lui Sam, Sandra își examinase în amănunțime biroul și aceasta era lista pe care o făcuse.

Rămase așezată toată noaptea, cu ochii ațintiți asupra hârtiei.

Adormi în zori, pentru a se trezi la ora nouă.

Făcu un duș, se schimbă și reveni imediat cu speranța că în timpul somnului, elementele jocului de puzzle s-ar fi reconstruit.

Dar nu. Hotărâ lucru, obiectele lipsă nu aveau nimic în comun. Discul de aur avea legătură cu viața profesională; coralul și fotografia erau elemente ale vieții lor particulare.

Tânăra femeie încercase să se convingă că hoțul era un fan, dornic a-și însuși indiferent ce, din moment ce aparținuse lui Maxwell. Dar nu credea.

Un fan n-ar fi făcut niciodată lucrurile așa. Un fan n-ar fi lăsat niciodată partiturile, jurnalele intime, sutele de fotografii. Un fan ar fi intrat prin efracție, ar fi lăsat urmele trecerii sale.

Doar o persoană care-i cunoscuse pe Sandra și pe Max de aproape putea să dea o cât de mică importanță unei bucăți de coral pierdute

în mijlocul a o sută de alte obiecte pe o masă de lucru încărcată. Trebuia să fie cineva cu care împărțiseră viața lor dezi cu zi.

Cineva ca Paul.

Amintirile îi năvăliră în memorie.

Primăvara dinaintea morții lui Max fusese deosebit de epuizantă. Tânărul cântăreț făcuse un turneu în toate regiunile, se produsese în trei spectacole de televiziune și scrisese pentru Esquire și Playboy mai multe nuvele, care-i sporiseră mai mult renumele.

Dar întotdeauna, celebritatea se plătește.

Oamenii din anturajul său îl văzuseră devenind iritabil, nervos. Era predispus la bruște răbufniri de mânie care înspăimântau pe toată lumea și-și dădea seama de asta. Sandra, foarte îngrijorată, discutase cu Neal și Paul. Toți trei hotărâseră că Maxwell avea nevoie de o vacanță într-un loc în care va fi necunoscut.

Astfel, cincisprezece zile mai târziu, Sandra și micul grup obișnuit își luară zborul spre o mică insulă grecească, liniștită. Diana li se alătură acolo. Avea neplăcutul obicei să apară pretutindeni unde mergea Max; până la urmă Sandra se obișnuise. De data aceasta, Diana care demisionase din cea de a treia slujbă în opt luni, nu știa ce poate face cu timpul său; în consecință, nu ratase ocazia de a petrece câteva săptămâni în Grecia.

Max și Sandra își pereceau zilele făcând sport cu vele și scăldându-se. Deși tânăra femeie regreta că nu era destul de des cu soțul său, se bucurase să-l vadă mai calm, mai relaxat.

Într-o zi, la sfârșitul după-amiezii, coborâseră să se plimbe pe plajă toți cinci. Diana spusese în glumă despre cartea de credit a lui Maxwell, că nu cunoscuse niciodată o perioadă atât de lungă de odihnă.

– Trebuie să-ți lipsească asta, Max, întări Paul. Vom merge la Atena pentru a-ți potoli poftele de consum?

– Nu, este inutil, replicase tânărul cântăreț. Există destulă frumusețe pe această insulă, pentru a mă mulțumi pe deplin.

Rostind aceste cuvinte o privise pe Sandra și își zâmbiră fără să dea nici o atenție glumelor însoțitorilor lor. O bucată de coral roz le strălucise la picioare; Max se aplecase, o ridicase și i-o întinse Sandrei, înclinându-se.

– Este pentru tine. Este frumos și foarte real, ca tine.

Diana pufnise în râs, afirmând că personal, ar fi preferat să vadă oferindu-i-se un inel cu diamante. Dar pentru Sandra, cochilia aceea valorase mult mai mult decât pe care i-o produsese acest gest. Un moment scurt, perfect al vieții lor în comun, o ajutase să nu-și piardă mințile după dispariția lui Max.

***

– Ne-am întors!

Auzind vocea Dianei, Sandra ieși cu brutalitate din visare.

– Te-am speriat? S-ar zice că ai văzut o fantomă!

Cu tenul odihnit, strălucitoare într-o amplă rochie neagră strânsă pe talie, încântătoarea femeie înaintă în încăpere. Revenindu-și în fire, Sandra deplasă cu rapiditate câteva hârtii de pe masă pentru a ascunde lista cu obiecte. Cum ar fi putut să-i spună Dianei că-l bănuia pe fratele său de furt?

– Apartamentul acesta este prea bine izolat fonic, spuse ea. Dacă l-ar traversa o paradă de circ, probabil n-aș auzi-o!

Diana își strecură un deget sub lănțișorul de platină care-i susținea pandantivul.

– Poate ar trebui să-l schimb cu un clopoțel pentru animale? sugeră ea.

– Dacă o faci, anunță-mă. Voi lua eu diamantul.

Nou-venita se așeză râzând.

– Ce rușine! Să râvnești această mică piatră mizerabilă, când ai o casetă plină cu comori!

– Diamantul tău nu este mic! Trebuie să fie de mărimea inelului meu de logodnă.

– Este mult timp de când n-ai mai purtat acest inel, Sandra.

Puțin dornică să abordeze acest subiect, tânăra femeie o luă pe ocolite.

– Piatra începuse să se miște în montură și am considerat mai prudent să-l pun undeva în siguranță.

– La Quieroz, la Rio?

Sandra dădu din cap, fără să răspundă. Max fusese un client permanent al bijutierului Alex Quieroz și Sandra continua să-și depoziteze multe dintre bijuterii în seiful său. Totuși, inelul în discuție nu era la Rio, ci într-o cutiuță mică, în fundul dulapului în perete din camera sa. De la moartea lui Max, se întorsese atât de rar la Rio, încât ar fi fost ridicol să facă o călătorie numai pentru a-și ascunde un inel.

Schimbă subiectul.

– Când v-ați întors? Nu vă așteptam înainte de mâine.

– Acum aproximativ o oră. Neal se plictisea, dorea să vadă ceva mai multă animație.

O lumină unul din acele zâmbete minunate, pe care Sandra le invidia.

– Și apoi, se aprinde pomul de Crăciun din Rockefeller Plaza în seara aceasta. Pentru nimic în lume n-am fi lipsit.

Sandra oftă. Cât de mult i-ar fi plăcut să meargă și ea acolo! Împreună cu Sam, s-ar fi înfofolit, apoi ar fi mers pe jos de la Carberry la Plaza, fericiți să asculte muzica, să vadă oamenii și luminile, fericiți să fie împreună.

– Dacă ai veni cu noi? propuse Diana.

– Nu, mulțumesc. Ești drăguță, dar vor exista foarte mulți ziariști acolo. Nu țin ca acum să se vorbească despre mine.

– Hm, da, înțeleg ce vrei să spui: „Soția lui Max se droghează sub ghirlande și globuri de Crăciun", vedeți informația în pagina a treia.

Un frison străbătu spatele Sandrei. Se forță să râdă cu Diana, dar ceva în vocea ei făcu să se nască în ea neîncrederea. Hotărât lucru, începea să bănuiască pe toată lumea. Cel puțin de-ar putea găsi un mijloc de a-l prezenta pe Sam celorlalți – și mai ales lui Paul – fără să atragă prea mult atenția asupra lui! Brusc, se ivi ideea: o petrecere! O mare petrecere de Crăciun, cum dădeau când era Max în viață!

– Ascultă, spuse ea, în cel mai calm mod cu putință, nu pot merge la solemnități publice, dar mi-ar plăcea mult să organizez o petrecere.

Diana făcu ochii mari, rotunzi.

– O ce?

– O petrecere. Știi tu, oameni, muzică, brânză cu ierburi și cartofi pai.

– Cartofi pai și brânză cu ierburi, spui? Într-adevăr, n-ai mai dat recepții de foarte mult timp! Ultima dată când am mâncat așa ceva, trebuie să fi fost în a treia clasă de liceu.

– Bun, de acord, vom avea cartofi pai și caviar. Cunoști cele mai bune restaurante din New York mai bine decât mine.

– Din fericire! Ai fi în stare să comanzi hamburgheri și pizza! Când vrei să dai această serată?

– Pe douăzeci și doi decembrie, hotărî Sandra la întâmplare.

– Bine. Pentru invitați să iau lista obișnuită?

Inima Sandrei începu să bată mai repede.

– Hm, da... adică nu, eu... Vor fi poate câteva persoane în plus.

– Dă-mi numele și adresele lor, mă voi ocupa de asta. Va fi suficient să angajez serviciile unei persoane care scrie frumos, pentru a completa plicurile și...

– Nu, o întrerupse Sandra cu voce fermă. Nu m-ai înțeles, Diana. Îți mulțumesc, dar aș vrea să mă ocup eu de asta. N-am mai făcut asemenea lucruri de atâta timp! Mă va distra.

Diana păru surprinsă, dar nu făcu nici un comentariu.

– Lasă-mă cel puțin să-ți dau o copie a listei, pentru a fi sigură că nu uiți pe nimeni, spuse ea cu simplitate.

– Cu plăcere, mulțumesc.

– Pot să știu pe cine te gândești să inviți?

Rămâi calmă, Sanda.

– Oh, vechi prieteni. Îmi spuneam într-o zi că e păcat că i-am pierdut din vedere.

– Ca acel Sam misterios?

– Da, printre alții. Este timpul să reiau legăturile cu ei.

Diana făcu o pauză.

– Este normal că ai încetat să-i vezi. Îl aveai pe Maxwell, el ți-a deschis porțile unui univers nou.

– Dar nu-l mai am pe Maxwell. Trebuie să-mi regăsesc un loc pe lume.

– Cum dorești. Acel faimos Sam....

– Beranger.

– Va veni la serata ta?

Tânăra femeie zâmbi. Diana nu putea face nimic, loialitatea sa pentru Max întrecea măsura, dar nu va rămâne în mod definitiv ostilă lui Sam.

– Câte alte persoane anticipezi?

– Să spunem treizeci și cinci. Dacă prietenii tăi seamănă cu cei ai lui Max, se vor arunca asupra bufetului ca un nor de lăcuste.

– Firește, sunteți invitați Neal, Paul și cu tine.

Diana o privi pe Sandra fără să clipească.

– Adevărat? spuse ea cu un ton rece.

– Știi bine că n-ar fi același lucru fără voi.

– Pe legea mea, pari atât de hotărâtă să schimbi totul...

– Diana, eu...

Nu putu să-și găsească vorbele. Prietena sa, mereu atât de senină, atât de stăpână pe sine îi apărea dintr-odată o femeie animată de emoții greu de dominat.

ȘI apoi, la fel de brusc pe cât lăsase să i se vadă tristețea, Diana zâmbi.

– Dumnezeule! Ce motiv de întristare am pricinuit! După părerea ta, se datorează oare vârstei mele înaintate?

– Este foarte posibil. Săptămâna trecută n-ai avut nici măcar o aniversare demnă de acest nume.

– N-are importanță! Bricheta pe care mi-ai oferit-o valorează mai mult decât un tort cu lumânări!

Cele două tinere femei flecăreau relaxate când sună telefonul. Sandra ezită imperceptibil înainte de a răspunde, iar Diana, ghicindu-i dorința, dispăru într-o clipă.

– Ți-a trebuit ceva timp, Paisley.

– Devii nerăbdător, Beranger...

Sandra își așeză receptorul pe umăr și se duse spre fereastra cu geamuri. O căldură binefăcătoae i se răspândi în membre.

– N-a sunat decât de trei ori.

– De trei ori și jumătate. Observă, nu eu am socotit.

– Nu, desigur... Mi-ai lipsit în această noapte.

Fu un moment de tăcere.

– Sunt fericit s-o aflu. De fapt, nici eu n-am dormit foarte bine.

Ea râse foarte încet.

– Te-ai neliniștit pentru mine?

– Nu, îmi făceam griji pentru scăderea cursului dolarului.

– Mincinosule!

– Vrei să știi într-adevăr la ce m-am gândit?

– Da.

– La tine, Paisley...

Se întrerupse o fracțiune de secundă și inima Sandrei se opri în loc, suspendată de cuvintele pe care el tocmai le rostise.

– Mi-am imaginat cum va fi când în sfârșit vom face dragoste împreună, murmură Sam cu voce foarte înceată, intimă.

– Oh, Sam, spuse ea cu o dezmierdare.

– Dacă ai ști de câte ori am visat că te țineam în brațe, că...

– Sam!

Totul devenise atât de intens, atât de amețitor, încât pierdu simțul realității. Se străduí să râdă.

– Taci, am putea fi auziți.

– Nu-mi spune că ai o linie colectivă?

– Nu. Dar anumite lucruri sunt minunate când se spun în față.

Râseră în cor. Când Sam începu să vorbească din nou, fu pe un ton mult mai serios.

– Ai observat și alte obiecte lipsă?

– Din nefericire, da...

Îi comunică lista pe scurt.

– O bucată de coral? repetă Sam, uluit.

– Da, este de neînțeles.

– Ce avea special? Era montată în aur sau bătută în pietre prețioase?

– Nu, era o bucată banală de coral, prostule. Nu putea avea însemnătate decât pentru Maxwell și pentru mine.

– Cine altcineva știa de existența ei?

Sandra îi relată împrejurările în care-i făcuse Max rost de ea.

– Iată-ne întorși la ipoteza ta, încheie ea.

– Paul Rollins.

– Exact. Nu știu ce să fac.

– Este tot în Brazilia?

– Da, până marți.

– Am putea să-i scotocim prin apartament.

– Nu se pune problema, refuză Sandra râzând. Întotdeauna este cineva acasă, ne-ar vedea cu siguranță.

Se întrerupse brusc.

– Paisley?

O cuprinse un val de căldură.

– În seara aceasta! exclamă ea. Diana și Neal se duc să vadă luminile de Crăciun.

– În seara aceasta? repetă Sam cu o voce mult mai puțin sigură. Glumeam, să știi.

– Este singura noastră șansă.

– Și dacă este acasă?

– Imposibil, este în Brazilia.

– Ce vom căuta?

– Asta să-mi spui tu, care ai avut această idee.

-Da, și încep să mă întreb dacă sunt sănătos la cap. La ce ne gândim, este ilegal, Paisley.

– La fel sunt și furturile prin spargere, decretă Sandra cu o fermitate care o surprinse și pe ea însăși. Dacă trăiesc alături de cineva care mă detestă în asemenea măsură, trebuie s-o știu, Sam.

Conveniră să se întâlnească la ora patru și jumătate în fața unui magazin de marochinărie, la cincizeci de metri de Carberry. După ce închise, Sandra se simți ametită de entuziasm și de teamă. Când ai cheia unui apartament, dacă intri acolo nu-i o crimă, nu-i așa?

Poate era o greșeală, dar o crimă?

***

Jack Farrel căscă trecându-și mâna prin părul roșcat, umed încă după ieșirea de la duș. Crezuse că apa rece îl va ajuta să-și recapete forma, dar încă pica de somn. În ajun, seara, rămăsese să stea la pândă în fața la Carberry până la ora două dimineață, în speranța de a-i vedea pe Sandra sau pe Sam Beranger. Era înțepenit de frig când se hotărâse în sfârșit să plece la volanul vechiului său Volswagen.

Cel puțin, dacă n-ar fi fost obsedat de Sandra Chance, ar fi putut să facă o muncă serioasă, să repereze un rege al drogurilor, să descopere locul ascuns unde se izolase vreo vedetă, indiferent care.

Orice ar fi fost de preferat decât să-și piardă timpul așa cum o făcea. Și totul din cauza unei intuiții stupide, bazate pe nimic. De ce naiba avea impresia că toată această publicitate în jurul Sandrei ascundea ceva? De ce oare bănuia că era victima unei lovituri premeditate?

Oricum, să petreacă încă o seară plantat în fața imobilului său n-ar avea nici un sens. Primul prost venit cu un aparat ar putea face o fotografie Sandrei Chance intrând sau ieșind de la ea.

În schimb, dacă s-ar introduce în Carberry Towers...

Capitolul 7

Străzile din Manhattan se întunecau devreme în decembrie. Pe la ora trei după-amiază soarele slab de iarnă începea să coboare și în tot orașul, ferestrele iluminate, ofereau lumina lor trecătorilor.

Sandra privea cu atenție imobilul din față, unde etajul al treilea era luminat. La etajul al cincilea, o femeie cu părul blond ținea un bebeluș în brațe, îi arăta cu degetul strada și nenumăratele ferestre în care clipeau brazi de Crăciun împodobiți, tot atâtea mesaje de bucurie și de dragoste.

Iar Sandra era acolo, singură, înghesuită de mulțimea de trecători. Îl aștepta pe Sam pentru a pătrunde cu el în apartamentul cuiva.

Pace pe pământ, oamenilor de bună-credință.

Era o nebunie. Trebuia să-și fi pierdut mințile pentru a se gândi o secundă să intre la Paul Rollins. Oare ce i se întâmplase în această dimineață de-i venise o asemenea idee? Ea, Sandra Paisley Chance, care n-ar fi aruncat niciodată pe stradă o hârtie de la guma de mestecat, era gata să pătrundă în casa lui Paul, să-i scotocească prin lucrurile personale, să-i violeze intimitatea? Era de necrezut!

Dar se gândi din nou la articolul pe care i-l arătase Neal la prânz și hotărârea îi reveni. Nu citise textul, totuși titlul o ardea încă. „Aventurile mele sexuale cu Max și cu Sandra. O admiratoare de șaptesprezece ani, povestește".

Simți un gust acru în gură, se strădui să înghită și să respire adânc pentru a se calma.

Trebuia să se lămurească dacă Paul era răspunzător de aceste bârfe înspăimântătoare și de restul. Trebuia să rezolve această problemă temeinic, înainte de a se putea gândi la o viață nouă cu Sam.

– Ai ajuns înainte.

Vocea lui Sam, caldă și șoptită, îi mângâie auzul, și-i încălzi inima.

– Tu ești cel care a întârziat, ripostă, strecurându-și brațul sub al său. Pendula marochinerului arată patru și treizeci și trei.

Tânărul bărbat își ridică mâneca puloverului pentru a-și arăta încheietura mâinii.

– Ceasul meu arată trei și douăzeci.

Fără să vrea, ea avu un gest țâfnos.

– Poate ar trebui să-l dai la verificat.

Sam își aplecă puțin capul spre umăr, încruntându-se cu un aer mirat.

– Paisley? Ce nu merge?

– Iartă-mă, sunt puțin nervoasă când mă pregătesc să pătrund în casa cuiva.

– Ai oare scrupule de ultim moment?

– De ultim și de penultim! consimți ea. Și dacă ne surpinde cineva?

– Nu ne va vedea nimeni, Sandra, Paul este în Brazilia și ceilalți doi sunt toată seara afară...

Îi apăsă scurt mâna, pentru a o încuraja.

– Și în plus, ai cheia, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

– Vezi? Totul va fi bine, o asigură. Vom intra și ieși din acel apartament în mai puțin timp decât ne trebuie s-o spunem.

– Va fi doar un mic renghi jucat proprietarului, într-un fel?

– Exact. Înainte chiar de a spune „uf", vom fi la tine gata să bem vin și să ne refacem.

– Să ne refacem?

Sandra nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Numai dacă știi să gătești!

– Târg încheiat. Vom cumpăra carne de vită de la Agostina și te voi învăța să prepari cele mai minunate antricoate de vită din tot estul Statelor Unite.

– Înlocuiești carnea de vită cu hamburgheri fripți și accept.

Sandra era mai puțin nervoasă când ajunseră în față la Carberry Towers. În schimb, Sam se simțea încordat ca un arc. Așteptară până când înlocuitorul deschise ușile interioare și veni să le deschidă și pe cele de afară. Sandra mulțumi cu un zâmbet, fără să acorde atenție micului grup de fani așezat în fața grilajului. Unii lansară insulte cu voce joasă. Sandra îl sunase totuși pentru a-l avertiza despre ultimul articol din acea zi, dar Sam nu era mai puțin uluit să vadă cât de repede se răspândeau cancanurile murdare.

Ajunși înăuntru, trecură prin fața gardienilor, a camerelor video, apoi așteptară cu răbdare până când Hector își aranjă uniforma, chemă ascensorul și le ținu ușa.

Cabina urcă încet până la ultimul etaj.

– Ai cheia? o întrebă.

Sandra încuviință.

– Le scot întotdeauna din poșetă înainte să urc.

Se pregătea să-i spună că nu despre acele chei vorbea, dar ea îi făcu un semn foarte discret să tacă.

– În ascensoare există un sistem de supraveghere, îi explică atunci când fură pe culoar. O cameră și un magnetofon sunt legate direct la postul central al gardienilor.

Sam își trase sufletul.

– Ce fericire că m-ai avertizat la timp! Pentru un fleac, ne-am afla strâns legați pe un scaun în fața unui proiector și supuși la sute de întrebări!

– Ba nu, pufni Sandra. N-ar fi fos deloc așa! Agenții de la securite sunt niște domni absolut fermecători, înarmați cu Magnum 357.

Râsul lui Sam sună fals; cu siguranță, ea nu glumea.

– Ah! Viața cotidiană a superiorilor acestei lumi! comentă el.

Sandra deschise ușa. Îl precedă pe Sam în apartament și-l conduse până la birou. Tânărul bărbat o urmă admirându-i legănatul ușor al șoldurilor sub puloverul larg. Ajunsă în încăpere, se așeză în fața însoțitorului său, cu mâinile pe masă.

– Ei bine, iată, spuse ea.

– Așa s-ar spune, acceptă Sam pe un ton pe care-l voia firesc. Îi dăm drumul?

– Așa?

– De ce? Aștepți invitație?

Ea scoase limba. Evident, umorul nu mai era potrivit.

– Aș face mai bine să telefonez înainte, declară Sandra.

Sam o privi cu atenție, fără să înțeleagă.

– În cazul în care ar fi cineva acolo. Este de preferat să aflu înainte, sunând.

– Ai găsit această idee în cărțile cu Sherlock Holmes?

– Nu, în Ngaio Marsh, răspunse ea, formând numărul.

Sam se pregătea să vorbească, dar îi făcu semn să tacă, ducându-și degetul la gură.

– Sună, șopti ea.

Tânărul bărbat își încrucișă brațele. De agitație și de teamă, inima îi bătea atât de puternic, încât îi simțea palpitațiile pe braț. În sfârșit, Sandra lăsă receptorul.

– Calea este liberă, anunță ea. De data aceasta, trebuie să mergem acolo.

Ochii albaștri îi erau și mai mari ca de obicei.

– Ești cu adevărat hotărâtă, Sandra?

Ea dădu cu putere din cap și un nor ușor de bucle negre îi mângâie fruntea și obrazul.

– Am nevoie să știu dacă Paul se află la originea a toate astea.

– Bine. În cazul acesta, arată-mi drumul.

Ea își suflecă partea de jos a puloverului: cheia era prinsă dedesubt.

– Nu există acces de la mine, îi explică privind ușa de la intrare. Va trebui să trecem pe palier.

Afară, Sam examină tavanul cu neîncredere.

– Partea aceasta este și ea supravegheată?

Sandra, care se pregătea să introducă cheia în broască, ezită.

– Nu știu.

Își reveni foarte repede, îndreptă umerii și-i adresă însoțitorului său un zâmbet fermecător.

– Oricum, este prea târziu pentru a ne face griji, spuse ea în șoaptă. Să avem aerul că suntem acasă.

Tânărul bărbat îi întoarse zâmbetul.

Ce ironie a sorții! Se gândi Sandra. Toată viața sa, încercase să se simtă acasă.

Împinse ușa și pătrunse în apartamentul întunecat. În spatele ei, îl auzi pe Sam pipăind peretele, apoi se produse cu declic și o lumină foarte plăcută, de culoarea chihlimbarului, scăldă vestibulul. Intrând în camera de zi, Sandra își stăpâni o exclamație. Ceea ce știa despre personalitatea lui Paul n-o pregătise să găsească la el o colecție atât de splendidă de opere de artă.

– Privește! șopti ea, mângâind o statuetă de marmură așezată pe șemineu. Ce minunat!

Sam se apropie și examină obiectul.

– Rollins se pricepe în materie de artă, comentă el după ce scoase un lung fluierat de admirație. Marmura aceasta este un Sanzeri. Peste douăzeci de ani, va avea o valoare inestimabilă.

– Nu știam că Paul este un amator de artă!

Ea înaintă în încăpere, atingând ușor în trecere niște icoane de lemn aurit.

Sam se aplecă peste o litografie agățată pe peretele din spate.

– Un Lichtenstein semnat! Dar până la urmă, cât câștigă Rollins pe an?

– Nu destul pentru toate acestea, estimă Sandra privind în jurul ei. Dacă are vreun șiretlic, vreau neapărat să-l cunosc și eu!

Cei doi tineri râseră. Dar știau amândoi că momentul era serios. Paul făcea avere răspândind informații, adevărate sau false, despre Sandra și Max?

– Locul acesta îmi face pielea de găină, oftă ea în cele din urmă, frecându-și brațele: să terminăm și să plecăm!

Sam preluă baia și bucătăria, în timp ce Sandra se duse în dormitor. Era atât de speriată că avea de scotocit prin obiectele personale, încât fu ușurată să descopere o încăpere austeră, întrucâtva monahală prin simplitatea sa.

În loc de pat, Paul avea o saltea așezată pe o platformă din pin, dată cu alb. Aplecându-se, Sandra observă că acest soclu închidea un sertar uriaș. Îl deschise. Lenjerie împăturită cu grijă ocupa partea stângă; tinerei femei îi fu jenă când ridică vraful de șorturi și de maiouri. Puloverele din cașmir în nuanțe sobre, din centru, nu ascundeau nimic, cu excepția unui gust excelent în materie de îmbrăcăminte. În sfârșit, își strecură mâna și sub cămășile apretate și călcate din dreapta... tot nimic.

Nici dulapul din perete nu ascundea nimic. O combină muzicală ocupa peretele din fața patului. Sandra pipăi în jurul fiecărui element fără mai mult succes.

Cu un oftat, ieși din cameră și se duse să i se alăture lui Sam în baie. Tânărul bărbat inspecta conținul dulapului de farmacie.

– Ei bine? întrebă el.

Ea scutură din cap.

– Nimic. Trebuie să spun că Paul este un adevărat obsedat de ordine!

Se înălță în vârful picioarelor pentru a privi peste umărul lui Sam în micul dulap.

– Și tu? Ai găsit ceva?

– Nu, cu excepția mărcii pastei de dinți și a apei sale de toaletă.

– Hm. Nu este destul pentru a-l acționa în justiție, nu-i așa?

– Nu, este și părerea mea.

El stinse lumina în baie și se duse în camera de zi în urma Sandrei. Aceasta se îndreptă direct spre ieșire.

– Să plecăm, nu vreau să-mi asum mai multe riscuri.

Sam aruncă o ultimă privire spre salon.

– I-ai cercetat biroul de scris?

– Care birou? Nu l-am văzut.

Tânărul bărbat indică o mobilă în fața ferestrei.

– Acolo, masa aceea cu sertar și cu o mașină de scris deasupra.

Sandra strânse din pleoape.

– Nu l-am remarcat.

– Ar trebui să-ți pui din când în când ochelarii, asta ajută! o tachină însoțitorul său.

Fără să piardă o clipă, el începu să examineze hârtiile frumos aranjate în cutii metalice. Sandra întinse mâna spre un carnet de notițe... și-și opri gestul văzându-l pe Sam devenind alb la față.

– Ce ai? articulă ea cu o voce abia auzită.

Tânărul bărbat aruncă foaia pe care-o ținea ca și când îi arsese degetele.

– Ticălosul! mormăi el lovind cu pumnul în masă. Nenorocitul, ticălos mizerabil!

– Sam!

Ea vru să ia hârtia, dar însoțitorul său o prinse de încheietura mâinii pentru a o împiedica.

– Trebuie să văd, Sam. Trebuie să știu.

Îi dădu drumul, o privi aplecându-se, citind și... spre marea sa oroare... începu să râdă!

– Ai un curios simț al umorului! izbucni el pe un ton scandalizat. Este cel mai dezgustător atac personal pe care l-am citit vreodată. Dacă cineva îndrăznea să-mi trimită o asemenea scrisoare fără valoare, eu...

– Calmează-te, Sam. Am văzut deja această scrisoare.

El nu mai înțelegea nimic.

– Chem poliția, hotărî Sam, punând mâna pe telefon. Îl vor aștepta, marțea viitoare, la coborârea din avion.

Izbucnirea de veselie a Sandrei se risipi.

– Nu este nevoie. Nu Paul este autorul acestei scrisori.

Sam lăsă telefonul.

– De unde știi?

– Pentru că eu sunt cea care i-a dat-o.

– Înnebunesc eu sau tu ești deja nebună? întrebă însoțitorul său sprijinindu-se de marginea mesei.

– Nici unua, nici alta de hârtie alte șase scrisori, toate bătute la mașină, toate pline de cele mai rele informări pe care Sam le citise vreodată.

– Primesc una pe săptămână, începând din luna octombrie. I le-am încredințat lui Paul, pentru ca să le aibă, în cazul în care situația s-ar înrăutăți.

– Și ești sigură că nu sunt de la el?

– Absolut sigură. A angajat chiar un detectiv particular, dar n-a putut da de urma sursei. Toate au fost trimise de la Poșta Centrală, din Penn Station și nu au nici o amprentă identificabilă pe ele.

Fără să spună un cuvânt, Sam o ajută pe tânăra femeie să facă ordine pe biroul lui Paul. Apoi făcură un ultim tur al apartamentului pentru a se asigura că n-au deranjat nimic și ajunseră la ieșire.

– Așteaptă!

Sam o prinse pe Sandra de încheietura mâinii.

Tânăra femeie închise foarte repede ușa și-și lipi fruntea de ea.

– Oh, nu! Dacă sunt Neal și Diane?

– Dacă este Paul! replică Sam.

Inima Sandrei bătea să-i spargă pieptul. Cu urechea încordată, pândea cel mai mic sunet provenind de pe palier. Ascensorul se oprise într-adevăr la etaj, dar ar fi fost incapabilă să spună dacă ieșise cineva din el. Sam și ea așteptară patru minute fără să se miște, siguri că vor auzi din clipă în clipă cheia introducându-se în broască.

Nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, Sandra își regăsi respirația.

– Alarmă falsă? Nu se apasă pe butionul ultimului etaj din greșeală, Paisley. N-ai să mă faci să cred asta.

– Ba da, este posibil, afirmă ea, întredeschizând de-abia ușa, pentru a arunca o privire pe palierul gol. La Carberry sunt trei ascensoare, care deservesc trei case ale scărilor. Oamenii se pot înșela, s-a mai întâmplat.

– Și liftierul de jos? Nu este acolo tocmai pentru a împiedica asta?

Sandra începu să râdă.

– L-ai văzut deja pe Hector! Îi este greu să știe în ce zi este...

Consultă ceasul lui Sam.

– Oricum, și-a încheiat programul. Nu-l cunosc pe supraveghetorul de noapte, el trebuie să-l fi schimbat.

***

Ajunși în apartamentul Sandrei, merseră direct în birou. Nici unul, nici celălalt nu se simțeau foarte comod în salon, iar bucătăria era o încăpere funcțională, neprimitoare. Sandra îi propuse însoțitorului său un pahar cu coniac. Când veni cu sticla, îl găsi instalat pe sofa, gânditor, în timp ce atingea ușor cu un deget o pernă de mătase roșie pe care ea o pictase se secole.

– Ia loc, spuse Sam, luându-și paharul cu o mână și bătând ușor cu cealaltă locul de lângă el. S-ar spune că ești gata să explodezi!

Incapabilă să rămână pe loc, ea măsura încăperea în lung și în lat, pradă unei agitații de nestăpânit.

– Totul a fost o pierdere de timp! izbucni ea. N-am aflat absolut nimic.

Sam bău o înghițitură de alcool.

– Știm că Rollins are bun-gust în materie de artă.

– Foarte nostim! bombăni Sandra fulgerându-l cu privirea.

– Iartă-mă. Îmi voi formula altfel gândul: știm că Rollins are cu ce să-și ofere opere foarte frumoase.

– Și ce-i cu asta?

– Ei bine, asta înseamnă că are bani. MulțI bani. Trebuie să-i fi obținut de undeva.

Tânăra femeie alungă acest argument cu un gest brusc al mâinii.

– Toate acestea nu ne aduc dovada că este responsabil de ceea ce mi s-a întâmplat.

– De fapt, ce sperai să găsești? O mărturisire semnată?

Ea își încruntă sprâncenele negre și fine.

– Mai întâi, această idee strălucită a fost a ta, spuse ea pe un ton tăios. Personal, întotdeauna mi-a venit greu să cred că Paul, poate...

– Ah, nu!

Sam se ridică atât de brusc, încât vărsă câteva picături de coniac pe pantaloni.

– Oricum, n-ai să începi iar să-ți ascunzi capul în nisip? Te credeam mai combativă, Paisley.

Își atinsese ținta. Sandra simți lacrimi în ochi.

– Este mai ușor când știi împotriva cui lupți, Sam.

Ceva din tonul vocii sale risipi pe loc mânia tânărului bărbat. Se putea oare îndoi de el?

– Nu eu sunt dușmanul tău, Sandra.

Depăși distanța care-i separa și-și puse mâinile pe umerii ei plăpânzi. Cât de mică părea în acel pulover prea mare! Inima îi fu copleșită de dragoste pentru ea. Sandra își adânci privirea în a sa, și el crezu că se scufundă în ochii atât de albaștri, conturați cu negru.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea cu voce clară.

Sam înclină capul, buzele li se întâlniră într-un sărut scurt, de o blândețe aproape dureroasă.

Aerul vibra de dorința stăpânită. Sam își strecură degetele prin buclele mătăsoase ale însoțitoarei sale și o mângâie pe cap. Sandra nu mai era decât emoție pură; era foc și ploaie fină, cu inima bătând și trupul istovit.

– Pune-ți mantoul, îi comandă Sam, rupând vraja care îi unea.

Sandrei îi trebuiră câteva secunde pentru a-și reveni în fire.

– De ce? reuși în cele din urmă să articuleze.

– Ieșim să cinăm.

Ea ezită.

– Nu pot. Dacă cineva...

– Nu te va recunoaște nimeni, o întrerupse el. Haide! Pune-ți mantoul!

– De acord.

O urmă în salon, unde își lăsaseră pardesiele. Când fu îmbrăcată, îi întinse poșeta.

– Bine. Acum piaptănă-te cu părul pe spate.

Sandra nu știa dacă trebuie să râdă sau să se înfurie.

– Ți-ai pierdut capul?

– Nu discuta, Paisley, fă ce-ți spun.

Scoțându-și peria, se apropie de oglinda de la intrare și-și îndreptă buclele spre creștetul capului. Le prinse acolo cu doi piepteni și cercetă rezultatul cu o mină nemulțumită.

– Sunt îngrozitoare, declară ea, întorcându-se spre Sam.

El îi adresă un zâmbet înțelegător.

– Nu, dar asta te schimbă.

Sandra se privi din nou.

– Încep să înțeleg.

Cu un râs bucuros, continuă operațiunile. În câteva clipe își aplică pe buze un ruj foarte închis, își scoase lentilele de contact și-și puse niște ochelari cu rame uriașe și își înfășură un șal pe cap.

– Iată! anunță, întorcându-se spre Sam cu o reverență.

Tânărul bărbat izbucni în râs.

– Atenție la ce vei spune! îl preveni ea amenințându-l cu degetul.

– De-abia îndrăznesc să mărturisesc, însă semeni cu...

– Nebuna din Chaillot, comentă Sandra în locul său. Chiar și pendulele se vor opri la trecerea mea.

– Nu ești chiar o femeie fatală, aprobă el, dar nimeni nu te va recunoaște în seara aceasta!

– Mi-o doresc din tot sufletul! exclamă ea, aruncând o ultimă privire în oglindă. Pentru că dacă cineva mă vede astfel, pentru reputația mea ar fi mai rău decât tot ce s-a povestit până acum.

Ieșiră din apartament, Sandra încuie de două ori, în timp ce Sam chema ascensorul. Erau atât de absorbiți în discuțiile lor pentru a ști unde

vor cina, încât nici unul, nici celălalt nu auzi scârțâitul produs de ușa de la scara de serviciu, când aceasta se întredeschise și se închise imediat.

***

Lui Jack Farrell îi era cald, picături de transpirație îi apărură pe frunte, în ciuda curentului de aer rece care sufla în casa scării. Tocmai era gata să-și părăsească ascunzătoare în clipa în care Sandra și Beranger ieșiseră din apartamentul din dreapta. Sărise înapoi rugându-se lui Dumnezeu ca ei să nu audă scârțâitul balamalelor.

Temerile sale erau inutile: judecând după râsetele și frânturile de conversație care ajungeau până la el din cealaltă parte a ușii grele metalice, gândurile le erau la mii de kilometri de fotografii lipsiți de scrupule și de articolele mincinoase.

Timp de o secundă, când era acolo, pitit în întuneric și tremurând de frig, Jack se întrebă dacă Beranger și Sandra erau amanți. Se întrebă ce efect putea să aibă să o țină în brațe, să-și afunde capul în masa de bucle mătăsoase care-i încadra fața.

Apoi se întrebă dacă nu înnebunise.

Ascensorul se deschise și mașinăria se puse în mișcare, ducându-i pe pasageri la parter.

Era totuși timpul să înceapă să muncească.

***

În realitate, Sandra n-ar fi avut nevoie să bea tot vinul acela alb pentru a se simți euforică. Simplul fapt de a fi anonimă ajungea s-o facă să plutească în nori. Bariera dintre neliniște și veselie este subțire; acea neașteptată revenire la normal, imediat după incursiunea la Paul o amețea, o îmbăta complet.

– Nu înțeleg de ce n-am încercat niciodată să-mi schimb înfățișarea! exclamă ea fluturând furculița în aer.

Sam rupse o bucată de pâine foarte proaspătă.

– Nu este numai o chestiune de ruj de buze și de ochelari, afirmă el pe un ton doct. Este o întreagă atitudine.

– Gata, nu te mai cred.

– Știai că Marilyn Monroe se plimba deseori fără să fie recunoscută?

– Ea? Sunt sigură că nu putea scoate un oftat fără ca asta să apară în titluri cu litere mari în ziarele de a doua zi!

– Ei bine, te înșeli. Se povestește că într-o frumoasă duminică însorită, se plimba cu un ziarist în Central Park. Acesta din urmă se mira că nimeni n-o recunoaște. După un timp, a întrebat-o: „Este oare pentru că nu sunteți machiată și nu v-ați îmbrăcat în paiete? Monroe a început să râdă. „Nu, a răspuns ea, este doar pentru că în acest moment nu sunt Marilyn Monroe!"

Sandra se încruntă.

– Ce voia să spună cu asta?

– Lasă-mă să termin, spuse Sam amuzat. Monroe explică apoi că putea să-și „aprindă" sau să-și „stingă" personalitatea de star după cum voia. Asta n-avea nimic de a face cu nici un machiaj.

– Nu cred! exclamă Sandra râzând.

– Ziaristul nici atât, dar Monroe insista. Atunci au pariat că fără să se atingă de coafura sa, sau să schimbe ceva din toaletă, ci printr-un simplu mijloc de transformare mentală, va atrage pe loc toți admiratorii ce treceau chiar în acel moment pe lângă ea, fără să știe că era acolo.

– Cine a câștigat? Desigur reporterul?

– A pierdut. Monroe și-a schimbat poziția corpului, chipul a început să radieze energie și încântare și, în fața ochilor acelui bărbat, s-a metamorfozat într-un star de cinema. În cinci minute, o mulțime adevărată îi asaltă și trebuiră să-și ia picioarele la spinare.

– Ei bine! Iată o poveste de înscris în seria „Incredibil, dar adevărat!"

Sandra îi ceru vin lui Sam, care cu acea ocazie își umplu și propriul pahar.

– Totuși, nu văd legătura cu mine, dăugă ea după ce se gândi.

– Nici eu, mărturisi însoțitorul său. Dar poate că dacă ai fi mai puțin conștientă de tine însăți, ceilalți te-ar remarca mai puțin... În acest

moment, de exemplu, deghizarea ta nu ajută prea mult, primul venit cu puțin simț de observație, te-ar recunoaște. Dar cum nu te aștepți să atragi tenția, nu emiți acele mici semne imperceptibile ca de obicei.

– Ipoteză extrem de improbabilă, domnule Beranger.

Amândoi rămaseră tăcuți în timp ce li se aduceau farfuriile.

– Este posibil, reluă Sam când chelnerul se îndepărtă, dar nu lucru este sigur: poți avea o viață a ta, Sandra.

– La New York? Mă îndoiesc.

Sam îi luă mâna peste masă.

– Nu la New York, spuse el. Cu mine.

– Dar tu trăiești aici.

Sam inspiră adânc. Cum naiba putuse uita să-i spună?

– La întâi ianuarie mă consider plecat în Maine.

– Tu... cum?

Sandra scăpă furculița, care ateriză în farfurie, stropind cu sos fața de masă.

Atunci el îi vorbi despre Karl Bergmann și despre șansa pe care i-o oferea.

– Dar atelierul tău? întrebă ea. Cum va funcționa fără tine?

Cum mă voi descurca eu fără tine?

– Merită osteneala de a-l părăsi un an. Ceea ce îmi propune Bergmann este neprețuit.

Îi descrise puțin metodele folosite de bătrânul artizan. Asemenea tehnici erau pe cale de dispariție.

În timp ce-l asculta vorbind, Sandra îl observa: ochii i se luminaseră când vorbea despre meseria sa, despre arta sa. Deodată, înțelese prin ce se deosebea Sam de toți oamenii pe care-i cunoștea: era sincer. Iubea cu sinceritate ceea ce făcea, nu lucra pentru bani sau pentru glorie.

– Ai să-mi lipsești, spuse ea, având un nod în gât.

– Nu neapărat, Paisely. Nu suntem obligați să ne despărțim.

– Nu ți-aș cere niciodată să rămâi aici.

– Aș refuza. Dar poți veni cu mine.

– În Maine?

– Auzindu-te, s-ar spune că este jungla australiană!

– Aproape că ar fi mai bine! răspunse ea, brusc foarte abătută. Este frig, acolo sus!

El se gândi la ce ar fi viața fără ea.

– Nu mai mult decât aici, răspunse blând.

Sandra lăsă ochii în jos, spre mâinile încrucișate pe masă. Fusese atât de ocupată să lămurească cele mai noi complicații ale existenței sale, încât nu se gândise la hotărârile cu adevărat reale pe care trebuia să le ia. Nu numai viitorul său era în joc, ci și cel al lui Sam.

– Ce te reține la New York, Sandra?

Ea reflectă un timp înainte de-a răspunde.

– Sunt acasă, spuse în sfârșit, negăsind altceva. Aici am trăit întotdeauna.

– Asta este trecutul. Și viitorul?

Sandra întoarse capul, apoi privirea îi reveni asupra lui Sam.

– Nu pot răspunde la asta.

– Nu poți, sau nu vrei?

– Amândouă. Nu pot să-ți dau foarte repede un răspuns și nu sunt sigură că în această clipă vreau să mă gândesc serios la asta.

– Ești sinceră, Paisley.

– Încerc să fiu.

Sam îi lăsă mâna și începură să mănânce. Sandra își schimbă mina: veselia îi dispăruse și o expresie mai gravă, mai gânditoare îi întunecase trăsăturile. Era atât de aproape, atât de aproape să-l facă să simtă că pornise ea însăși să forțeze barele închisorii sale. Dar se închisese din nou, se adăpostise din nou în spatele valurilor de responsabilități și promisiuni reținute.

Fără să vrea, menționând întâi ianuarie, el stabilise tacit o dată limită pentru amândoi. Erau adulți, trăiseră și unul și celălalt destul pentru a ști că relația lor nu va dura la nesfârșit dacă nu dădeau de la ei. Dacă Sandra

avusese o carieră, sau o familie, sau unele obligații ce o rețineau la New York, Sam ar fi mișcat cerul și pământul pentru a găsi o soluție mulțumitoare pentru toată lumea.

Dar nu era cazul.

Ea era dominată numai de teamă, de izolare, de o prea mare dependență de modul de viață pe care-l cunoscuse. Dar nu va lăsa aceste elemente să joace un rol determinant între ei.

***

Totul se desfășurase prea bine. Poate de aceea Jack avea palpitații.

Încă din clipa în care se prezentase în față la Carberry Towers și în care gardianul de noapte îl luase drept Paul Rollins, avusese libertatea de acțiune. El care se așteptase să fie aruncat afară ca un necredincios, fusese primit cu onorurile datorate prinților. El care se așteptase să se furișeze pe scara de serviciu, urcase în ascensor, salutat de liftier.

Nu existase decât o alertă, când Beranger și Sandra fuseseră gata să-l surprindă în clipa în care se apropia de apartament. Dar îl salvase o ieșire de serviciu bine plasată. Sandra Chance avusese chiar buna idee să nu încuie ușa lui Rollins: se putu introduce acolo fără a deschide cu un șperaclu.

Prea ușor, se gândi el, examinând dosarele pe care Rollins le păstra sub birou, în sertarul pentru documente.

Prea frumos.

Se așeză pe jos și începu să citească notele lui Paul despre anii cu grupul Ultima șansă.

Nu se întrerupse din lectură înainte de-a ajunge la capăt. Era prea interesant.

Nu era ora opt când Sam și Sandra ieșiră din restaurant. Deși se întunecase complet, strada a cincea mișuna încă de trecători care se grăbeau să-și termine cumpărăturile pentru Crăciun. Negustori ambulanți făceau castane coapte; parfumul lor o făcu pe Sandra și mai melancolică.

După ce Sam își anunțase plecarea apropiată în Maine, deveniseră tăcuți; preferară mai degrabă să mănânce și să bea decât să se gândească la viață și la problemele sale. Sandra știa că se afla într-un impas. Era împărțită între trecut și viitor, prinsă într-un nod foarte încurcat de zvonuri răuvoitoare și de surde amenințări. În zadar se pretindea legată de operele de caritate fondate de Max, asta era doar o scuză, un pretext pentru a-și ascunde adevăratele motive: nu s-ar fi putut gândi să trăiască împreună cu Sam, înainte de a avea viața ei.

Sam îi propuse să meargă până în Rockefeller Plaza pentru a admira pomul de Crăciun, dar inima ei nu mai era în sărbătoare și refuzase, spunând că prefera să se întoarcă la Carberry... „în cazul în care"...

– În cazul în care, ce? întrebă Sam, chemând un taxi.

– În cazul în care Diana și Neal se vor întoarce mai curând decât era prevăzut, mormăi ea în mod jalnic.

Se strecură pe bancheta din spate. Sam se așeză lângă ea, îi ceru șoferului să oprească în colț la Carberry Towers și să lase motorul pornit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Paisley, când vei înceta să te comporți ca o copilă speriată de aceștia doi?

– Nu-mi place asta.

– Sper! Ei poftim cum te comporți, când ești adult și pe deasupra ești și la tine acasă! Lasă-mă să urc cu tine, o rugă, luând-o de mână. Vei face prezentările și nu se va mai vorbi despre asta.

– Nu în seara aceasta.

– Mâine.

– Sam, te rog...

– Destul, termină. N-avem timp de pierdut cu toate acestea.

O obligă să-i susțină privirea.

– Nu te înfuria, Sam. Te rog.

Îi zâmbi, dar el rămase serios. Îl dezamăgise.

– Ce-ai spune de douăzeci și doi decembrie? îi sugeră ea, străduindu-se să-și mențină zâmbetul. Ai să fii liber să vii la o recepție?

Nici un răspuns. Ea se aplecă pentru a-l vedea mai bine în lumina felinarelor de pe stradă.

– Invitații vor fi aleși pe sprânceană.

În câteva cuvinte, îi expuse ideea sa.

– Cei trei băieți de viață vor fi acolo?

– Da, printre alții. Doream să-mi contactez vechii colegi de la galerie.

Fără să dea importanță celei de a doua părți a răspunsului, Sam reveni la Paul, Neal și Diana.

– Vor afla ce suntem unul pentru celălalt?

Sandra ezită.

– Vor afla ceea ce este necesar.

– Oare este necesar să le spunem că sentimentele noastre sunt serioase?

Tânăra femeie îl privi drept în față. Era clar, ea deținea cheia viitorului lor. Un răspuns nepotrivit și Sam își va lua zborul în Maine. Nu era nesăbuită, știa bine că nu va mai avea a treia ocazie să-și găsească fericirea cu el.

– Da, spuse ea, este necesar.

În întuneric, Sam îi luă mâna și i-o sărută. Un sărut lung în căușul palmei, care o făcu să se înfioare de dorință.

Taxiul oprise la colț la Carberry, becul felinarului era spart și mașina era pierdută într-o insulă de întuneric. Șoferul, lăsat în jos pe scaunul său, cu șapca peste ochi, luase un moment de pauză, lăsând ceasul să mănânce liniștit dolarii lui Sam.

Nu s-ar fi putut bucura de-o mai mare intimitate.

Sam se lăsă să alunece pe banchetă și o trase pe Sandra în brațele sale. Părea atât de convins că viitorul li se deschidea amândurora. Dar ea nu mai știa să spere de mult. Închise ochii și-și apăsă obrazul de cel al însoțitorului său. Era cald, plin de viață... Rămaseră astfel mult timp... Ea se simți topindu-se ca o lumânare de ceară.

Asta îmi este de-ajuns, se gândi, mirosindu-i parfumul, umplându-și cu el mintea și sufletul. Dacă asta este tot ce trebuie să am de la el, mă voi mulțumi cu atât.

Sam simțea inima însoțitoarei sale bătând nebunește. Fu copleșit de mânie pentru toți anii pierduți în timp ce-o săruta.. Parfumul de violete, moliciunea suplă a trupului său, îi aminteau cu cruzime tot ce pierduse, tot ce voia să găsească. Nu este de-ajuns, se gândi el. Nu mă voi sătura niciodată de ea.

Totuși, un taxi nu este locul în care îți poți declara dragostea... chiar dacă șoferul vrea să facă pe surdul și pe orbul. Cum pasiunea amenința să-i ducă prea departe, Sam și Sandra înțeleseră că era de preferat să se despartă.

– Sună-mă când te trezești, spuse tânărul bărbat după un ultim sărut. Vreau să fiu prima voce pe care o vei auzi.

– Sună-mă în seara aceasta, răspunse ea. Vreau să fiu ultima voce pe care o vei auzi înainte de a adormi.

Și apoi, foarte repede, înainte de a deschide portiera și a reveni la realitate, se aplecă asupra lui și-l sărută încă o dată pentru a-și întipări în memorie parfumul și gustul pielii sale.

– Pe curând, murmură ea, punându-i un deget pe gură.

– Pe foarte curând.

Nu mai aveau mult timp.

Capitolul 8

Sandra păstră mult timp parfumul lui Sam după ce coborî din taxi. Era absurd, dat fiind problemele pe care le avea în acel moment, dar simplul fapt de a se gândi la el îi aducea pe chip un zâmbet blajin. Și cu atât mai rău dacă gardienii din hol o considerau nebună. Nu se simțise în viața sa mai sănătoasă la minte.

Chiar în cele mai bune momente cu Max, nu cunoscuse starea de bine pe care o simțise cu câteva clipe mai înainte cu Sam. Cu Max, totul fusese captivant, frenetic, totul se trăia în desperare sau euforie. N-avusese niciodată posibilitatea să-i savureze compania cum o savura pe aceea a lui Sam, n-avusese plăcerea de a aștepta inevitabilul.

Ieșind din ascensor, tânăra femeie observă o rază de lumină sub ușa lui Paul.

Cât era de ciudat! Ar fi jurat că o stinsese. Să fi fost acolo Diana sau Neal? Acum n-avea nici o dorință să-i vadă, era prea plină de imaginea lui Sam, de râsul lui Sam, de vocea lui Sam.

De altfel, judecând după colecția de opere de artă, Paul își putea plăti factura de electricitate. Sandra ezită o fracțiune de secundă, apoi luă cheia lui Paul. Va intra, va face rapid un tur al apartamentului, va stinge lumina și va uita acel loc. Îl văzuse destul pentru astăzi.

Sandra începu să presupună că se întâmplase ceva când cheia nu se învârti în broască. Și nu fără motiv: ușa era deschisă. Brusc, i se făcu foarte cald, își scoase ochelarii, îi vârî în buzunar și-și șterse fruntea cu un gest nervos.

– Ei, drăcie! murmură ea.

Cum putuse fi atât de proastă încât să uite să încuie cu cheia? Paul o detesta deja; dacă din cauza neatenției sale i se furaseră operele de artă, îi va suci gâtul.

Înaintă tiptil; în vestibul, totul părea în ordine. La dreapta, baia și camera erau cum le lăsase. Respirând mai normal, străbătu din nou antreul în sens invers și intră în camera de zi.

O coamă de păr roșcat, luminată de lampa de pe birou îi atrase atenția. Cu picioarele tremurând, se prinse de spătarul unui scaun pentru a nu cădea. Paul, așezat turcește pe jos, citea un manuscris. Slavă Domnului, era cu spatele la ea.

Oare când se întorsese? Intenționase să rămână în Brazilia încă patru zile. Și oare la cât timp venise după vizita sa cu Sam? Fusese gata să-i surprindă în flagrant delict!

Înaintă spre el căutând cu desperare ce să-i spună când se va întoarce și-și va ținti asupra sa ochii pătrunzători.

Dumnezeule! Cum va ieși din această afacere?

***

La rândul său, Jack era absolut inconștient de prezenta Sandrei, la mai puțin de patru metri de el. Cuvintele lui Paul îl transportară departe de studioul său ponosit din Manhattan, la Philadelphia, cu douăzeci de ani în urmă, când sărmanul mic băiat bogat care fusese Max, descoperise realitățile vieții la familia Rollins, mici burghezi de la periferia orașului. Ar fi fost acolo cu ce să scrie un adevărat roman.

Un detaliul era uluitor. Atât de uluitor încât nu observă nimic până când o mână se așeză pe umărul său.

– Paul?

Vocea era blândă, clară și puțin tremurătoare.

Jack ezită înainte de a se întoarce.

– Ce? întrebă el pentru a câștiga timp.

– Când te-ai întors? Te credeam plecat până marți.

Fotograful inspiră adânc, înghiți și se întoarse spre Sandra Chance.

Teama pe care o citi în ochii săi fu atât de mare, încât se ridică instinctiv, răsturnând toate hârtiile și întinse mâinile pentru a o liniști.

– Nu vă fie teamă, spuse el. Nu vă voi face nici un rău.

Ea se dădu înapoi spre telefon gata să-și piardă echilibrul, lovindu-se de un fotoliu, abia menținându-și poziție verticală.

– Nu vă apropiați sau țip, spuse ea ridicând brațele pentru a se apăra. Acest imobil mișună de agenți de securitate. Un strigăt și vor sosi imediat la fața locului.

El se opri imediat.

– Credeți-mă, doamnă Chance, nu vreau să fac rău nimănui.

Se pregăti să-și scoată legitimația din buzunarul interior, dar exclamația înăbușită a Sandrei îi opri gestul.

– Nu sunt înarmat, o asigură el, străduindu-se să zâmbească. Vreau doar să vă arăt un act de identitate.

Sandra consimți și puse mâna pe o sculptură așezată, în apropierea intrării.

– Să nu înaintați nici un pas, îi ordonă ea, învârtind obiectul deasupra capului. Aruncați cartea de vizită în fața mea, pe covor.

El se supuse. Sandra își puse niște ochelari enormi și se aplecă pentru a ridica legitimația de presă.

Mâna îi tremura. Când înclină capul pentru a citi, el o văzu inspirând adânc. O privi examinând documentul rând cu rând.

Jack Farrell

548 East 52. Second Street

1,74 m, 80 kilograme, păr roșcat, ochi căprui.

Data nașterii:15.04.1959.

– Grupa sanguină: O negativ, o anunță el pe neașteptate.

Sandra ridică ochii spre el.

– Asta nu este pe act.

– Știu, de aceea v-am spus-o.

– Nu cred că-mi folosește.

– Dumneavoastră poate că nu, dar dacă mă loviți cu chestia aia, voi avea nevoie de o transfuzie, îi explică Jack, indicând sculptura pe care o ținea încă în mână.

– Bine, îmi voi aminti.

Aruncă o ultimă privire spre actul de identitate și i-l aruncă înapoi. Jack îl prinse din zbor. Brusc, expresia Sandrei se schimbă.

– Vă recunosc! Sunteți unul din fotografii din fața muzeului, de zilele trecute.

Tânărul bărbat dădu din cap.

– Vinovat, mărturisi el, aruncând o privire neliniștită spre arma Sandrei. Tot eu sunt cel pe care prietenul dumneavoastră l-a sufocat aproape în ziua în care...

– Oare nu renunțați niciodată?

Mânia luase locul fricii. Văzu chipul Sandrei înăsprindu-se în timp ce așeza sculptura.

– Așadar, aveți o plăcere să hărțuiți oameni?

– Nu oamenii, o corectă Jack. Idolii.

– Eu nu sunt unul dintre ei.

– V-ați căsătorit cu unul.

– Maxwell a murit, bombăni Sandra înaintând spre el, lovind aerul cu mâinile fine. Nu mă puteți lăsa în pace?

Fotograful ridică din umeri.

– Nu eu sunt cel care stabilește regulile. Eu mă mulțumesc să fac jocul.

Ochii albaștri ai Sandrei aruncau fulgere.

– Ei bine, este un joc mârșav! Chem poliția, se hotărî ea dând înapoi.

– Hei! Fiți calmă! se agită Jack. Vreau doar să-mi câștig existența.

– Adevărat? Cu ceea ce faceți se câștigă în general de la cinci la douăzeci de ani de închisoare.

El zâmbi în colțul gurii.

– Cine ar fi crezut? Sandra Chance are simțul umorului!

Ea întinse mâna spre telefonul așezat pe o măsuță joasă. Jack se hotărî să-și joace ultima carte.

– Dacă sunați la poliție, îi voi spune lui Rollins că ați intrat aici cu Beranger înaintea mea.

Sandra ridică receptorul cu o mână, și făcu să sune cheile cu cealaltă.

– Cine vă va crede? Eu am cheia, dumneavoastră nu.

Dumnezeule! Într-adevăr, va anunța poliția.

Fruntea lui Jack se acoperi de transpirație. Înaintă cinci pași și o prinse pe Sandra de braț înainte să termine de format numărul.

– De ce ați venit aici, dumneavoastră și Beranger? o întrebă el cu voce aspră.

Văzu o umbră de spaimă și desperare trecând prin ochii albaștri. Avu un sentiment de milă pentru ea, dar și-l înăbuși.

– N-am... intrat, bâigui Sandra, scăpând receptorul din mâna lipsită de forță.

– Știu că Rollins este în călătorie, insistă Jack și v-am văzut ieșind din acest apartament cu Beranger.

– Am adus corespondența, afirmă Sandra închizând telefonul. Domnul Rollins este la Rio.

– Haideți, doamnă Chance! Vă puteți strădui mai mult.

– Și dumneavoastră la fel, domnule Farrell, ripostă ea cu o voce tăioasă. Eu cel puțin locuiesc la Carberry. Dumneavoastră nu puteți spune același lucru. Este o distanță de optzeci de străzi până aici.

– Căutam ceva cu care să scriu un articol, atâta tot, răspunse el calm.

– Într-un apartament particular?

– Asta face parte din meserie. Sunt în căutare de răspunsuri.

– Despre ce?

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Despre obiceiul de a mă droga, sau despre viața mea sexuală depravată?

– Alegeți. Nu sunt dificil.

Sandra îl străpunse cu privirea.

– De ce nu încercați mai bine să descoperiți cine a răspândit aceste minciuni pe socoteala mea?

Jack începu să se gândească foarte repede. Asta devenea interesant.

– Bănuiți pe cineva?

Ea se posomorî în mod vizibil.

– Oh, nu, îi spuse cu un râs forțat. Nu vă voi ajuta să-mi distrugeți viața.

Nu era necesar. Simplul fapt că Beranger și ea intraseră la Rollins, spunea tot ceea ce avea nevoie să știe. Regreta că nu avusese timp să citească până la capăt hârtiile. Ar fi putut găsi acolo fragmente de răspunsuri? Până acum aflase să Paul era în întregime loial față de Max, că n-o plăcea foarte mult pe Sandra și că averea lui Max era folosită pentru a finanța opere de binefacere.

– Am impresia că suntem într-un impas, spuse el încet. Amândoi avem ceva de ascuns și nu avem încredere unul în celălalt... S-ar putea să fie o noapte lungă!

– Eu am tot timpul, afirmă Sandra liniștită.

Dar tensiunea i se citea pe fața crispată și pe spatele încordat.

– Vă voi pune la rândul meu câteva întrebări, reluă ea. De ce ați ales să scotociți mai curând în apartamentul lui Paul decât în al meu?

– Pentru a căuta cocaină și tineri? spuse el făcând aluzie la articolele apărute în ultimele zile.

– De exemplu, da.

– Ca să fiu sincer, nu știam care era ușa dumneavoastră și pentru că aceasta era deschisă, m-am hotărât să încep de aici. Simplă întâmplare.

– Ce-ați fi făcut dacă toate erau închise cu cheia?

– Aș fi ales una și aș fi descuiat-o.

– Forțarea broaștelor face de asemenea parte din talentele dumneavoastră?

– Probabil este cel mai mare.

– Iată ceva ciudat pentru un ziarist.

– Relaxați-vă, spuse el amuzat de expresia sa. Am învățat această tehnică în mod cinstit, dacă pot spune așa. Am făcut fotografii pentru un articol despre prevenirea furturilor în „Familia Americană", acum doi sau trei ani. Un fost deținut intervievat cu această ocazie mi-a dat câteva informații.

– Trebuie să vă fi fost utile.

– Ascultați, Sandra, mă credeți sau nu, nu sunt un răufăcător.

– Poate, dar lucrați în presă și acum, nu-i am la inimă pe ziariști.

Ezită, apoi întinse din nou mâna spre telefon. Jack își văzu cariera prăbușindu-se ca un castel de cărți de joc. Viața este dură. Era timpul ca și Sandra să afle.

– Nu faceți asta, spuse el, cu o voce lentă, măsurată, amenințătoare. Altfel, veți regreta.

Ea avu un aer înspăimântat, dar păstră receptorul în mână, Avea mai multă îndrăzneală decât ar fi crezut.

– Închideți telefonul dacă nu vreți să vedeți o fotografie de-a dumneavoastră cu Beranger, pe prima pagină, mâine, în Post.

– Vă lăudați...

Lăsă receptorul mai jos.

– N-aveți o fotografie de-a noastră.

– Vreți să vă asumați riscul? V-ar plăcea să vă vedeți numele lângă cel al iubitului dumneavoastră scris cu litere mari?

Atinsă! El găsise formula magică. Sandra lăsă receptorul pentru ultima dată.

Era gata să plângă. El se întristă puțin, dar privi apartamentul luxos în care se aflau și acel val de milă se risipi. La urma urmei, știa ce-o așteaptă când alesese această viață.

– Ieșiți, spuse ea cu o voce gâtuită de mânie și de teamă. Ieșiți înainte să-mi schimb părerea.

Jack își strânse mantoul de pe jos, făcând în așa fel încât să strecoare câteva foi de hârtie scăpate din manuscris, în mânecă.

– Să citiți bine ziarul de dimineață, spuse el îndepărtându-se spre ieșire. Va avea un mic mesaj pentru dumneavoastră.

De-abia avu timp să închidă ușa. Imediat ceva se lovi în ea și se sparse cu zgomot.

– Îmi pare rău, spuse cu voce tare.

Avea și el dreptul la ora sa de glorie.

***

Sam lovi cu piciorul în cuvertura din satin a patului și își lipi receptorul de ureche. Îi venea greu să înțeleagă. Sandra nu putuse spune ceea ce credea el că a înțeles.

– De acord. Respir și număr până la zece.

Dădu drumul firului telefonului și măsura încăperea în lung și-n lat, cu aparatul în mână.

– Vrei să-mi repeți totul de la început?

Sandra reluă fraza ca o școlăriță ce-și spune textul în fața profesorului. Și repetă aceeași informație incredibilă.

– Jack Farrell a pătruns în această seară în apartamentul lui Paul.

– Și n-ai chemat poliția?

– Și n-am chemat poliția.

El se așeză pe marginea patului, stăpânindu-se să nu arunce cu telefonul pe fereastră.

– Cu siguranță, ești nebună. Nebună de legat. Oare ce era în vinul din seara aceasta?

La celălalt capăt al firului, vocea Sandrei era gâtuită.

– N-ai impresia că exagerezi puțin, Sam?

– Să exagerez?

El se ridică și începu să se plimbe ca un leu în cușcă.

– Draga mea, când voi începe să exagerez, îți vei da seama. Acum, mă mulțumesc să vorbesc despre fapte concrete.

O auzi oftând lung. Era dur cu ea, cu atât mai rău. Tocmai comisese una dintre cele mai mari greșeli din viața sa, iar el nu va rămâne plantat acolo, să privească cerul căzându-i pe cap, fără să emită nici cea mai mică obiecție.

– Calmează-te o clipă, Sam, și încearcă să îți reprezinți situația. Am fost prinsă în flagrant delict în apartamentul lui Paul... Sau mai exact, noi am fost prinși.

– Noi?

– Jack ne-a văzut ieșind de la Paul.

Îi lăsă timp să înghită această informație.

– Oare ce-aș fi putut face în afară de a negocia cu el?

Sam se sprijini de geam și privi în jos la strada a cincea, întunecată și luminată.

– Dacă mă înșel, oprește-mă, dar mi se pare că l-ai găsit pe Farrel instalat liniștit cu o carte? Dacă asta nu este flagrant delict, vreau să fiu...

– Sam, îl întrerupse ea, nu-i vorba de tine, Jack și cu mine am fost prinși asupra faptului. Amândoi avem ceva de pierdut.

– Oricum, unul dintre voi doi are mult de câștigat.

– Ei drăcie! izbucni Sandra cu o voce mai stridentă. Detest telefonul. Dacă am fi față în față, te-aș face să înțelegi cum s-a întâmplat!

– În ceea ce mă privește, mi-ar plăcea mult să am o mică discuție cu acest Farrell, bombăni Sam. Am un bun croșeu de dreapta și aș ști să-i vâr mințile în cap.

– Nu vorbi așa Sam, mi se face teamă.

– Îți poate fi teamă, Paisley. Ai dat de bucluc. Tânărul acesta va deveni o celebritate națională.

– Nu înțelegi! Amenința cu tipărirea numelui tău pe prima pagină a tuturor ziarelor. Nu-l puteam lăsa să te implice astfel. Nu puteam să-ți fac asta.

Sam era pe punctul de a exploda. Dacă s-ar fi aflat în aceeași încăpere, ar fi strâns-o de gât, fără îndoială.

– S-o luăm cu începutul. Jack Farrell a pătruns la Paul și l-ai lăsat să scape. Exact?

Nici un răspuns.

– Este într-adevăr așa?

Tot nimic.

– ...Paisley! La naiba, răspunde-mi!

– De ce aș face-o? După toate aparențele, părerea ta este bine stabilită.

El lovi cu pumnul în pat; salteaua se afundă încet, lăsându-l decepționat.

– Credeam că eram împreună în această poveste, bombăni, stăpânindu-se să nu fie auzit la doi kilometri împrejur. Credeam că era problema noastră a amândurora.

– Nu știi cum este să fii urmărit, Sam. Dacă presa află de existența ta, reputația îți va fi distrusă. Farrell se va ocupa de asta.

– La naiba cu reputația mea! izbucni tânărul bărbat. Nu-mi pasă de reputația mea! Te-ai lăsat intimidată de acest bandit, asta este toată problema.

– Are fotografii.

– Baliverne. I-ai cerut să le vezi? Ai pretins negativele? Ai vreo dovadă că ele există?

– Ei bine, nu, dar...

– Ai fi putut căuta să câștigi timp, ar fi trebuit să-l sperii.

– N-avem timp de pierdut, Sam. Tu însuți ai spus-o.

Tăcerea dintre ei se prelungea. Apoi tânărul bărbat reluă:

– Credeam că recepția ta va fi pentru noi ocazia de a-l observa pe Paul. Că voi putea profita de ea pentru a-l ancheta discret.

– În general, este adevărat.

– Îmi imaginez că prietenul nostru fotograful va participa la serbare?

– Nu fi ridicol.

– Cine îți spune că nu-și va impune prezența?

Sandra rămase mută.

– ...Mărturisește că nu te-ai gândit la asta!

– Ce pot să-ți spun, Sam? N-am răspuns la toate. Știu doar că nu voi suporta prea mult timp această situație. Vreau să-mi regăsesc viața mea.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a te căsători cu Maxwell.

– Ar fi trebuit să te gândești înainte să spui asta.

Clic.

– Sandra?

Doar tonul îi răspunse.

– Ei drăcie!

Sam închise brutal și măsură camera în lung și-n lat cu pași mari, trecându-și mâna prin păr. Dacă măcar n-ar fi renunțat la fumat! Avea nevoie de ceva arzător, de o acreală distrugătoare pentru a-și interzice s-o sune pe Sandra.

Exact în clipa în care formulase acele cuvinte, știuse că mersese prea departe. Dar era prea încăpățânat pentru a le reține, pentru a le îndulci. Din adâncul ființei lui, de acolo de unde fusese gelos pe fiecare an, pe fiecare zi, pe fiecare oră a căsătoriei Sandrei cu Maxwell Chance, voise s-o rănească.

– Sărman idiot!

O va suna. Ținea prea mult la ea pentru a-și lăsa orgoliul sau gelozia să-i despartă. Dar mai întâi, trebuia să se calmeze.

***

Sandra nu închisese telefonul în nasul cuiva niciodată în viața sa. Părinții îi insuflaseră principii de politețe atât de rigide, încât spunea „scuze" când se lovea de o masă sau când asculta până la capăt mesaje înregistrate de genul: „numărul solicitat nu există..."

Totuși când lăsă receptorul și când auzi micul „clinc" satisfăcător pe care-l produse, se gândi că era bine să te lași dus de mânie.

Atitudinea lui Sam o exasperase în asemenea măsură, încât dacă ar fi posedat un vocabular mai bogat în insulte, l-ar fi scos din răbdări în loc să întrerupă legătura.

– În definitiv, este viața mea! protestă ea cu voce tare, fixând telefonul ca pentru a-l obliga să sune.

Îi era mai mult decât suficient să asculte ordine, să ceară permisiunea cuiva pentru cel mai mic gest, să raporteze cu da sau cu nu unei autorități superioare, unui gardian sau unui paznic.

Fără îndoială, Sam avea dreptate să nu se încreadă în Jack Farrell, dar era vorba despre o problemă a ei, a vieții ei și dacă alegea să și-o irosească, asta o privea doar pe ea.

Foarte frumos discurs, Paisley, își spuse trecându-și mâna peste ochi. De ce nu l-ai ținut celui care se bizuie pe tine?

***

Sam ieșea de la duș după o noapte albă, când la ușa camerei sale de hotel se ciocăni. Înfășurându-și în jurul șoldurilor un prosop mare, străbătu încăperea și deschise larg ușa.

– Nu-ți voi purta pică dacă-mi vei trânti ușa în nas, dar sper să ai mai mult sânge-rece decât mine.

Sandra, ascunsă până la ochi sub un mantou gros, o eșarfă și un basc, stătea în prag. Doar ochii albaștri îi dezvăluiau identitatea.

– Spune ceva, Sam. Dacă ai intenția să mă arunci afară, fă-o imediat, sunt deja destul de ridicolă.

Sam își strânse mai puternic prosopul peste șolduri, privindu-și vizitatoarea. Pentru moment, el era cel care se simțea ridicol. Dându-se într-o parte, îi făcu semn cu mâna liberă să intre.

– Nu sunt chiar în ținută adecvată să primesc, dar...

Tânăra femeie își lăsă privirea să rătăcească asupra lui. Picioarele, pulpele... bustul. Avea obrajii ușor îmbujorați când ridică ochii spre chipul lui. În ciuda mâniei pe care o simțea încă, Sam nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Sunt la înălțime speranțelor tale? o tachină el.

Ea își scoase bascul și-l vârî în buzunarul mantoului.

– Le depășești, Sam.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o asemenea defensivă unul față de celălalt, tânărul bărbat ar fi întărit aceste reflecții printr-o remarcă născocită de el, dar nu era momentul. Păstrând tăcerea, o conduse pe Sandra într-un loc retras al salonului. Ea își puse mantoul pe brațul unui fotoliu și se așeză pe marginea divanului, cu mâinile împreunate și spatele foarte drept.

– Ai luat micul dejun? întrebă Sam, gazdă perfectă în prosopul de baie. Mă pregăteam să...

Pentru prima dată de când sosise, un început de zâmbet lumină trăsăturile Sandrei.

– Văd bine ce te pregăteai să faci, îl asigură ea. Du-te și termină ce ai de făcut. Oricum, m-am simțit întotdeauna rău să vorbesc cu cineva care are picioarele mai frumoase decât ale mele.

El făcu o grimasă comică.

– Hm! Mă întreb dacă este cu adevărat un compliment.

– Și eu la fel...

Sandra luă o revistă care zăcea pe măsuța joasă și o răsfoi.

– Nu te neliniști pentru mine, voi aștepta.

Când el se întoarse, îmbrăcat în pantaloni de catifea raiată de culoare arămie și cu un pulover maro gros, o găsi pe Sandra ocupată să toarne cafea în două pahare. Se folosise de ceainicul electric pus la dispoziție de hotel pentru a încălzi apa.

– Nu știam că ai înclinații spre treburile menajere, observă el.

– Pentru că nu mă cunoști bine. Mi-ar fi plăcut mult să gătesc și toate muncile casnice. Atâta doar, că n-am avut niciodată ocazia.

Sam luă cafeaua pe care i-o întinse, se așeză în fața ei și-și încrucișă brațele. Se priveau în tăcere.

– Ei bine, Paisley? întrebă el în cele din urmă.

Sandra își pregătise toată noaptea micul discurs. În taxi, în timpul drumului de la Carberry la Westbury Hotel îl repetase atât de mult încât cuvintele își pierduseră semnificația devenind sunete. Oare de ce îi venea atât de greu să-l spună acum?

– N-ar fi trebuit să închid, articulă foarte repede, fără să-și desprindă privirea de la el. A fost un gest stupid și copilăresc.

– Nu mă vei face să spun contrariul.

– Cum?

Tânărul bărbat zâmbi.

– A fost într-adevăr stupid și copilăresc.

– O meritai.

– Și tu, dar eu m-am abținut.

– Aduc omagii tăriei tale de caracter.

Lucrurile nu se desfășurau deloc așa cum socotea ea.

– Ai putea să-mi ușurezi puțin sarcina, Sam. Ar fi cel mai mic lucru.

– Trebuie să fie penibil să prezinți scuze. Dacă ar fi ușor, ce te-ar împiedica să o iei de la început?

– Dacă am fi fost la telefon, o luam de la început chiar acum! De când faci pe predicatorul moralizator?

– Trebuie să fie educația mea puritană care iese la suprafață.

– Oh, n-ai nevoie să pari atât de mândru de tine!

Sam se înclină și se întoarse în așa fel încât nu-i mai vedea fața.

– Este mai bine așa?

– Pentru Dumnezeu, întoarce-te și ascultă-mă. Mi-am repetat discursul timp de douăsprezece ore. Lasă-mă să-l spun până la capăt și voi pleca.

Sandra își ținu respirația până când el își reluă poziția, cu fața la ea, rezemat de perne, cu brațele încrucișate.

Sam nu mai râdea deloc. Ochii îi exprimau o profundă seriozitate.

– Te ascult.

– Nu suntem căsătoriți, Sam. Nu ne-am luat nici un angajament...

El vru să vorbească, dar Sandra îl opri cu un semn.

– ... În mod tacit, da, dar nu există nimic concret, aceste articole din ziare, această spargere... toate acestea mi se întâmplă mie, Sandrei Chance.

– Sandrei Paisley Chance, o corectă el.

– Nu, Sam, Sandrei Chance, văduva lui Max. Nu femeii pe care vrei s-o apreciezi. Încerc să iau în mână frâiele vieții mele și eu sunt cea care alege deciziile. Poate am comis o greșeală cu Jack Farrell, dar am făcut-o și nu mai revin asupra ei.

Îi descrise încă o dată situația din acel apartament: cei doi „hoți" se prinseseră reciproc asupra faptului.

– El vrea să dea prima lovitură măreață profesională, adăugă Sandra. Nu va îndrăzni să încerce nimic împotriva mea, de teamă să nu chem poliția.

– Crezi, așadar, că banii sunt singura sa motivație?

– Desigur, ce altceva? întrebă ea încruntând mirată din sprâncene.

Sam își trecu o mână prin părul încă ud.

– Tu, spuse el. Sandra.

Ea scutură din cap.

– Nu, afirmă Sandra. Și în orice caz, nu sunt liberă. Nici pentru el, nici pentru nimeni.

Sam se apropie de ea, tăindu-i respirația, risipind frigul de pe străzi care o pătrunsese până la os.

– Dar dacă te cere un bărbat, Sandra Paisley?

Genunchii li se atingeau, erau foarte aproape. Ea încercă să se dea înapoi fără a-și pierde echilibrul.

– ... Dacă te dorește un bărbat?

Ea îi puse o mână pe piept într-un efort de a-l ține la distanță, pentru a-și veni în fire.

– Duc cu mine prea multe fantome, Sam. Am în bagaj prea mult minciuni, prea multă josnicie pentru a vrea să le impun indiferent cui.

Și mai ales bărbatului pe care îl iubesc, adăugă în minte.

– Sunt puternic, îi spuse el îndepărtându-se puțin, dar rămânând totuși foarte aproape. Pot să duc o greutate.

Ea făcu un semn de negare.

– Un timp, poate. Dar în cele din urmă asta nu va mai fi de suportat. O știu. Crede-mă. Trebuie să reabilitez numele de Sandra Chance înainte de a putea redeveni Sandra Paisley.

Sam nu spuse nimic.

– Oare poți înțelege?

– Te vreau, Sandra, spuse el fără menajamente. Te vreau în patul și în viața mea. Dar te vreau în întregime și dacă pentru asta trebuie să mai aștept, așa voi face.

Îi strecură o mână sub ceafă și-i ridică fața pentru a o privi mai bine.

– Mulțumesc că ești atât de răbdător, murmură ea.

El veni mai aproape. Îi simțea parfumul proaspăt al respirației, mirosul curat al pielii.

– Doar câtva timp, șopti Sam, atingându-i ușor buzele. Răbdarea mea are niște limite. Nu-mi voi petrece viața încercând să te cuceresc între două căsătorii.

Sărutul său o ameți se.

– Am mai auzit asta undeva, reuși ea să articuleze. I-o spunea Rhett lui Scarlett O'Hara în „Pe aripile vântului"... De altfel, îți aduc aminte că tu nu erai liber odinioară.

El o sărută iar; Sandra crezu că leșină.

– Este adevărat, Paisley. Dar, din nefericire, destinul nu așteaptă la nesfârșit ca să ne hotărâm.

– Știu asta, încuviință ea, gândindu-se la Maxwell. Eu m-am hotărât deja.

El se îndepărtă și își adânci cu pasiune privirea în a sa.

– Și?

Oare cum putea fi atât de puțin sigur de el însuși? Nu-i arăta ea sentimentele, de fiecare dată când îi șoptea numele?

– Nu știi ce simt, Sam? îl întrebă luându-i mâna și apăsând-o pe inima sa.

El închise ușor mâna peste sânul său.

– Ar trebui să fim siguri, spuse.

– Suntem.

– Fără limită de timp, fără teama că va bate cineva la ușă. Să plecăm împreună, Sandra. Acordă-mi o noapte departe de orice.

– Nu pot.

Imagini de titluri oribile, extrase din ziare murdare i se îngrămădeau în minte.

– Pentru moment, nu-ți pot da mai mult de atât.

– Nu poți, sau nu vrei?

– Nu pot. Ți-am spus deja, nu voi veni însoțită de fantome.

– Va sosi oare clipa în care vei fi complet liberă?

Și el va fi încă acolo?

– Da, spuse ea în sfârșit. Nu-ți voi cere să aștepți la infinit.

Sam o întrerupse cu un sărut care o tulbură profund. Era a lui. Fusese întotdeauna și va fi până la sfârșitul zilelor.

Umbrele din jurul ei se risipiră.

Capitolul 9

Sam avea un prânz de afaceri la Muzeul Metropolitan. De aceea, Sandra se întoarse la hotel singură, pe jos. Tânărul bărbat îi propusese să împartă un taxi până la Carberry, dar ea dorea să ia aer. Rămase în colțul străzii a cincea cu cincizeci și șapte, până când mașina lui Sam se pierdu în circulația aglomerată a prânzului, apoi urcă hoinărind pe strada a cincea.

– Ei! Nu vă puteți uita pe unde mergeți?

O femeie împingând un cărucior plin cu provizii o îmbrâncise și tocmai protesta.

Fericitul Sam, se gândi tânăra femeie. În mai puțin de cincisprezece zile, va părăsi orașul pentru a gusta plăcerile idilice din Noua Anglie. În două săptămâni nu va mai fi aici.

Își ridică gulerul și-l strânse pentru a se proteja de o rafală de vânt pătrunzătoare, în colțul străzii Carberry. De când trecuse a doua aniversare a morții lui Max, fanii nu mai veneau în fața imobilului decât pe la mijlocul după-amiezii. Strada era liniștită.

Totuși, apropiindu-se, Sandra o observă pe Laurie, una dintre cele mai fidele admiratoare a le lui Max. Prietena acesteia le povestise ziariștilor oribilele minciuni despre pretinsele sale aventuri sexuale cu Max și cu Sandra.

Sandra ajunsese să le recunoască pe cele două adolescente văzându-le aproape zilnic. Schimbase chiar câteva cuvinte cu ele de mai multe ori.

Fără să ezite, înaintă spre tânăra fată. Aceasta așezată pe trotuar, era adâncită în citirea unui ziar.

– Laurie?

Ea ridică ochii spre Sandra. În loc să zâmbească pe jumătate speriată, pe jumătate încântată, cum se așteptase aceasta din urmă, îi adresă o privire ostilă.

– Ce vrei?

Sandra se încordă în sinea ei.

– Joanne este și ea aici?

Adolescenta neagă din cap.

– Unde este?

– A plecat de câteva zile. De ce?

Zâmbetul Sandrei se șterse.

– Am să-i pun câteva întrebări.

Privirea lui Laurie se întoarse spre ziarul pe care-l ținea, apoi se îndreptă din nou spre Sandra.

– Despre ce?

– Tu ce crezi despre acel interviu îngrozitor pe care l-a dat în Enquirer? Despre acele minciuni...

– Nu era o minciună.

– Știi bine că da. Joanne n-a venit aici niciodată înainte de moartea lui Max, nu l-a întâlnit niciodată.

Vru să pună mâna pe brațul lui Laurie, dar tânăra fată se îndepărtă.

– De ce a făcut asta? Pentru bani? Poți să-mi spui, să știi...

De data aceasta, Laurie sări în picioare.

– Ce importanță are pentru tine? strigă ea, atrăgând atenția ușierului. Trăiești într-un palat, ai banii lui Max...

Îi vârî Sandrei ziarul în mâini.

– Și chiar i-ai găsit un înlocuitor!

Sandra despături hârtia mototolită. Știa deja ce va găsi acolo. Pe prima pagină era o fotografie de-a ei, cu ochii ridicați spre un bărbat ce era cu

spatele la obiectiv. Chipul îi radia de fericire, era cu adevărat radios, transformat de dragoste. Fotografia era făcută în ziua în care îl întâlnise pe Sam la Trump Tower. Era semnată Jack Farrell.

Laurie îi smulse Post din mână și-l rupse cu furie.

– „Soția lui Max și domnul Mister"! declamă ea pe un ton dușmănos. Oare de cât timp durează asta?

– Laurie, eu...

– Nu-mi spune nimic! Te credeam deosebită. Mă gândeam că Joanne n-ar fi trebuit niciodată să accepte banii aceia, pentru a relata povești în Enquirer. I-am spus să nu aibă încredere în oamenii aceia!

Un frison străbătu spatele Sandrei.

– Despre cine vorbești? Cine i-a dat bani Joannei?

– Nu-ți voi spune. Sunt mulțumită că a acceptat.

Bucățile de hârtie rupte se învârtiră în jurul lor, ridicate de-o pală de vânt. Laurie le îndepărtă bătând aerul cu brațele.

– Era un ziarist? întrebă Sandra.

Ușierul se apropie. Laurie își ațintì privirea asupra lui.

– Trebuie să-mi spui, insistă Sandra, căutând să recâștige atenția adolescentei.

– Necazuri, doamnă?

Ea se întoarse spre uriașul în uniformă.

– Încercam doar să obțin o informație de la această domnișoară.

El o măsură pe Laurie cu un aer dezgustat.

– Șterge-o de aici înainte să chem poliția. M-am săturat să vă văd zăcând aici tot timpul. Bandă de pungași! Asta este o reședință de oameni cinstiți, adăugă el arătând spre Sandra. N-am nevoie de niște persoane care nu sunt bune de nimic, așa ca voi, în fața ușii lor!

– Las-o, Allen, nu deranjează!

– Sunteți prea amabilă doamnă. Întinde-o! spuse el adresânduse lui Laurie. Nu mai vreau să te văd prin împrejurimi când sunt de serviciu.

– Laurie... începu Sandra.

Adolescenta își ridică tranzistorul și-i aruncă o privire ironică tinerei femei.

– Ce păcat! Și eu care eram gata să-ți dau niște nume!

Ușierul așteptă să se îndepărteze, apoi scoase enorma cheie de bronz din buzunar și deschise ușa.

– Nu vă lăsați impresionată de fete ca ea, doamnă Chance. Nimeni nu crede idioțeniile pe care le povestesc ziarele.

Sandra îi mulțumi pentru amabilitate, dar mintea îi era în altă parte. Jack Farrell nu glumise. Poza aceea din Post nu era decât un avertisment. De data aceasta, nu divulgase identitatea lui Sam. Data viitoare, nu vor mai avea această șansă. Ea știa cât era de cumplit să devii prada ziariștilor. Ar fi făcut orice pentru a-l cruța pe Sam de acest calvar.

Intră la ea. Un parfum înțepător, parcă italienesc, îi gâdilă nările. Aruncându-și mantoul pe un fotoliu, se îndreptă spre bucătărie. O opri vocea Dianei, ce-o chema din birou.

– Sandra! Poți să vii, te rog?

Tânăra femeie se întoarse.

– Ce ton ceremonios! exclamă ea. Vorbești ca și când...

Se întrerupse. Diana, vizibil stânjenită, stătea în picioare alături de un bărbat mic roșcovan cu părul rărit.

– Sandra, iată-l pe inspectorul Lenihan, de la poliția federală.

O teamă de neînțeles o făcu pe Sandra să simtă un nod în gât. Diana trăgea de pandantivul său, încât lănțișorul din platină părea pe punctul de a se rupe. Cu o nonșalanță studiată, inspectorul o salută pe cea care sosise cu un semn din cap.

– Încântat, doamnă Chance.

– Bună ziua, inspectore.

Ea inspiră adânc, își îndreptă umerii și-i aruncă o privire Dianei. Chipul asistentei sale nu exprima decât o puternică teamă.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă.

– Am aici ceva ce vă aparține.

Scotocind în buzunar, scoase o bucată din discul de aur al lui Max. Sandra întinse mâna pentru a-l lua, dar polițistul nu i-l dădu.

– Unde l-ați găsit?

Lenihan se întoarse spre Diana, care, rezemată cu spatele de zid, continua să se joace cu diamantul.

– Spuneți-i, eu trebuie să sun la comisariat.

– Găsiți un telefon în salon, îl informă Sandra în mod mecanic... Ce se întâmplă? întrebă îndată ce el ieși. Ce sens au toate aceste mistere?

– Am crezut că o să înnebunesc! Te-am așteptat toată dimineața. Paul în călătorie, Neal care s-a întors la Quogue pentru toată ziua, tu dispărută și acest Lenihan care...

– Pentru Dumnezeu, ai să-mi explici ce se întâmplă?

Sandra ar fi prins-o cu plăcere de umeri și ar fi scuturat-o zdravăn pentru a o face să vorbească.

– Au găsit discul de aur.

Ea își încrucișă mâinile la spate pentru a-și stăpâni mânia.

– Până acum, este singurul lucru pe care am reușit să-l aflu.

Diana arunca priviri înspăimântate în jur. Semăna cu un condamnat la moarte, așteptând răspunsul la recursul de grațiere.

– Diana? întrebă Sandra străduindu-se să vorbească pe un ton liniștitor. Te rog, spune-mi totul înainte să se întoarcă inspectorul.

– L-au găsit în Harlem în cursul unei descinderi a brigăzii de stupefiante.

– Ce spui?

– Aseară s-au dus într-un apartament bănuit că este folosit de traficanți...

– Și au găsit discul, completă Sandra cu o voce fără expresie. Cineva l-a vândut probabil pentru droguri.

O tuse o făcu să se întoarcă. Inspectorul Lenihan tocmai intrase în încăpere.

– Este versiunea dumneavoastră asupra faptelor?

Tânăra femeie strânse din ochi.

– Nu este versiunea mea, spuse ea calmă. Este o presupunere.

Polițistul o cercetă cu o privire pătrunzătoare, dându-i impresia că era o bacterie sub microscop. Mai ales nu-i arăta că te terorizează, se încurajă Sandra.

– Excelentă presupunere, comentă el, așezându-se pe brațul canapelei. Sunteți întotdeauna la fel de talentată în presupuneri, Sandra?

– Sunteți întotdeauna la fel de puțin politicos, inspectore? nu se putu ea împiedica să riposteze. Nu trebuie să fii Sherlock Holmes pentru a ghici ce s-a putut întâmpla, nu credeți?

El râse ușor, scoase un pachet de țigări din buzunar și le oferi celor două femei. Ele refuzară cu un semn din cap.

– Nu, într-adevăr nu este necesar, acceptă el. Faptele se potrivesc, nu-i așa?

– Este și părerea mea, consimți Sandra. Cineva fură discul de aur al lui Max, pentru a cumpăra droguri. În consecință, este firesc să-l găsiți într-un loc în care se desfășoară trafic de droguri.

Diana puse mâna pe brațul prietenei sale.

– Sandra, poate ar trebui să aștepți întoarcerea lui Neal pentru a spune mai multe.

– Am spus deja tot ceea ce aveam de spus. Inspectorul a venit să mă informeze că a găsit discul. Așa este?

Fără să adauge nimic, Diana începu să-și pipăie diamantul, cu un gest care nu i se potrivea deloc.

Lenihan se ridică greu și strivi țigara într-o scrumieră de marmură.

– Din nefericire, nu este atât de simplu, doamnă Chance.

– De ce? Trebuie să-l păstrați ca probă. Trebuie să găsiți cealaltă jumătate.

Polițistul îi făcu semn Dianei să vorbească.

– Dați-i drumul, explicați-i.

– Este hm... după toate aparențele fata care l-a adus...

– Joanne? întrebă Sandra.

– Da, ea este. Hm... căuta cocaină.

– Nu mă miră din partea ei. N-avea aerul că se mulțumește cu prăjituri și dulciuri.

– Sandra...

Diana se întrerupse pentru a-și drege glasul.

– ... Ea pretinde că era pentru tine.

Tânăra femeie deveni lividă și picioarele i se muiară. Diana o ajută să se așeze și ieși grăbită din încăpere pentru a merge să caute un pahar cu apă.

– Nu mă voi obișnui niciodată cu asta, murmură Sandra.

– Cu ce? întrebă inspectorul aplecându-se peste masă pentru a observa mai bine.

– Cu minciunile. Oricât de obișnuite ar fi, niciodată nu mă aștept la asta.

– Este deja prezent acest gen de probleme?

El scoase un carnețel și luă rapid câteva note.

Sandra ridică din umeri.

– Nu citiți ziarele?

– Ba da. Faceți să curgă multă cerneală, doamnă Chance. Foarte multă cerneală.

– Și probabil ați crezut totul, de la primul la ultimul cuvânt.

– Eu nu cred nimic înainte de a avea probe.

În acel moment se întoarse Diana. Sandra bău câteva înghițituri de apă rece.

– Credeți povestea pe care v-a relatat-o fata aceea, nu-i așa? spuse ea.

Interlocutorul său strâmbă din nas.

– Nu știu.

– De ce s-ar înjosi Sandra Chance astfel? interveni Diana. Oare asta este casa unei femei care este constrânsă să-și vândă amintirile?

– Drogurile îi împing pe oameni la lucruri uimitoare. V-aș putea povesti...

– Scutiți-ne de asta, îl întrerupse Diana. Dacă Sandra voia droguri, n-ar fi avut nevoie să trimită o mică idioată să i le cumpere. Le-ar fi putut procura...

– Diana!

Această conversație lua o turnură deplasată.

– Ceva nu este în ordine, doamnă Chance?

Ea îl străpunse cu privirea.

– Nu-mi place subînțelesul că aș putea fi câtuși de puțin interesată de droguri.

Lenihan notă câteva cuvinte, apoi ridică ochii spre ea.

– Cunoștințele dumneavoastră din trecut...

– Dacă faceți aluzie la soțul meu, el încetase definitiv să se drogheze, declară Sandra cu demnitate.

Ea îl scosese din acest coșmar, la capătul unei lupte dureroase pentru ea și pentru el.

– A avut noroc, șopti polițistul pe un ton neîncrezător.

Fără motiv, Sandra se simți vinovată.

– Eu nu mă droghez, afirmă ea.

– Așa se și cuvine! încuviință inspectorul cu un zâmbet neplăcut. Totuși, nu-mi amintesc să vă fi pus această întrebare.

– Trebuia să vă spun, ripostă ea. Vreau să vă notați asta.

Interfonul bâzâi de două ori, semn că prânzul era gata. Sandra o trimise pe Diana să-i explice bucătăresei că vor întârzia. Asistenta ieși fără tragere de inimă.

– Pare nervoasă, comentă Lenihan.

– N-avem obiceiul să primim poliția aici.

Orice ați crede, adăugă în sinea sa.

Se ridică, impunându-și calm.

– Toată această poveste este absurdă, inspectore, reluă ea. Priviți în jurul dumneavoastră. Nu sunteți la o femeie nevoită să meargă la Muntele de Pietate pentru a avea bani.

Polițistul făcu încet înconjurul încăperii, contemplând tablourile, sculpturile, covorul persan, mobilele scumpe.

– Apartamentul acesta vă costă...cât? Câteva sute de mii de dolari pe an?

Sandra făcu un gest din mână.

– N-am nici cea mai mică idee. Oamenii mei se ocupă de aceste amănunte.

Detesta să vorbească la modul acesta snob. Dar era singurul mod de a-l convinge pe Lenihan că era într-adevăr bogată.

– Aveți și o casă la țară?

Îi așteptă răspunsul, dar ea rămase mută.

– La Amagassett? Hampton? Quogue?

– Da.

– Este ciudat, făcu el răsfoindu-și cu rapiditate carnețelul, în registrul primăriei, nu sunteți înscrisă ca proprietară.

Sandra se agită pe scaun.

– Această proprietate aparține Fundației împotriva foamei și administratorului său, Paul Rollins.. Îl cunoșteți?

Râse cu dezinvoltură.

– Eu n-am înțeles niciodată cum funcționează aceste afaceri. Plasamente, fonduri imobiliare, toate acestea... știți cum este.

– Nu, doamnă Chance, nu știu cum este. Locuiesc în două camere în Brooklyn.

Simți cum teama îi pune un nod în gât, îi lovește tâmplele și fundul ochilor. Nu înțelegea de-a ce se juca Lenihan cu ea și nici nu dorea să înțeleagă.

Inspectorul se așeză pe marginea mesei, chiar alături de ea. Instinctiv, avu o mișcare de a se da înapoi, dar se stăpâni, știind că ar fi citit în ea o mărturisire subînțeleasă a vinovăției.

– M-am informat puțin înainte să vin să vă văd, se pare că nu aveți absolut nimic.

Ea râse.

– Vă înșelați, inspectore. Sunt foarte bogată.

– Iertați-mă, doamnă Chance. Soțul dumneavoastră și-a lăsat toată averea pentru două fundații: împotriva foamei și pentru protecția mangustelor sălbatice sau a nu știu cui.

– A faunei, consimți ea a în mod mecanic. Acest organism are drept scop protejarea tuturor speciilor de animale pe cale de dispariție.

– Așadar, mi se pare că în afară de cartea de credit, nu aveți absolut nimic.

– Este ridicol.

Sandra se ridică și-și netezi fusta.

– Este de-ajuns să deschizi ochii pentru a vedea că nu-mi lipsește nimic. Dacă asta este tot, inspectore...

– Asta este tot pentru moment, spus el, urmând-o pe culoar cu un zâmbet malițios. Dar vă sfătuiesc să fiți puțin mai discretă în mașinațiile dumneavoastră. Vindeți mai întâi obiectul și numai după aceea procurați-vă...

– Vă sfătuiesc să vă opriți aici.

Sandra și Lenihan tresăriră amândoi auzind vocea lui Neal. Acesta tocmai apăruse în ușa salonului.. Părea perfect stăpân pe situație. Sandra nu-l mai văzuse astfel de când venise Diana, cu doi ani în urmă, să trăiască împreună cu el.

– Sunt Neal Travis, se prezentă el, fără să-i întindă mâna inspectorului.

– Lenihan, de la poliția federală din New York. Sunteți consilierul juridic?

– Da, și administrez de asemenea Fauna. Vă recomand cu insistență să vă mulțumiți cu atât, riscați să rostiți cuvinte care v-ar putea aduce urmărire judiciară.

Lenihan nu se lăsa ușor intimidat. Vârându-și mâinile în buzunare, îi privi cu atenție pe Neal și pe Sandra, cu un evident dezgust.

– Vă credeți deasupra legii, nu-i așa? În locul dumneavoastră, adăugă el spre Sandra, aș arunca o privire peste aceste faimoase fundații. Sunt înghițiți acolo munți de bani, dar nu rezultă mare lucru.

Sandra se întoarse puțin spre Neal. Acesta din urmă era imperturbabil. Se mulțumi să-i deschidă ușa polițistului.

– Oh! Și sunteți foarte fotogenică! mai spuse inspectorul.

– Data viitoare, sunați înainte de a veni, sau voi discuta cu superiorii dumneavoastră.

Și trânti ușa în nasul polițistului.

– Te simți bine? întrebă alăturându-se Sandrei pentru a o lua în brațe.

Cu câteva luni în urmă, s-ar fi bizuit pe el, s-ar fi lăsat alinată, consolată, liniștită. Acum nu simțea această nevoie.

– De unde vii? îl întrebă eliberându-se. Mi-a spus Diana că erai la Quegue pentru toată ziua.

Chiar atunci, intră aceasta din urmă. Neal îi zâmbi.

– Am plecat până în Jamaica și mi-am amintit brusc că uitasem actele casei.

– Este un noroc! comentă Diana, sărutându-l repede. Polițistul acesta îngrozitor a fost dur cu tine, Sandra?

– Nu chiar dur, răspunse ea, gândindu-se la anumite observații pe care i le făcuse. Mai curând nesuferit.

– Ar trebui să fii mândră de ea, Diana. Tocmai îl punea cu asprime la locul său când am sosit.

– Merit oare o notă bună?

Era o glumă cinică, ce nu i se potrivea delolc. Neal și Diana se priviră uluiți.

– Vă rog să mă iertați, oftă ea. Probabil sunt tulburată de această întrevedere.

– Era un bădăran și un mojic, afirmă Diana, luând-o pe Sandra de braț și conducând-o spre bucătărie. Trebuia să-și verse focul pe cineva și te-a ales ca victimă. Apropo, despre ce fotografie vorbea?

Sandra inspiră.

– Sunt pe coperta de la Post. Din nou.

Neal înjură.

– Ce-au mai găsit de data aceasta? O orgie? Ședințe de halucinații colective cu LSD?

– Nici una nici alta, este doar o fotografie de-a mea.

– Singură? întrebă Diana.

Oare ce i se întâmplase? Întrebările lor o deranjau aproape mai mult decât cele ale lui Lenihan.

– Eram cu un prieten.

– Cineva pe care îl cunoaștem? întrebă Neal.

– Prietenul tău de odinioară? sugeră Diana.

– Nu, nu-l cunoașteți. Și da, este vechiul meu prieten. Acum, putem vorbi despre altceva? N-am mâncat încă de prânz, dar am impresia că am făcut o indigestie.

Neal și Diana flecăriră fără întrerupere în timpul mesei, dar Sandra rămase tăcută. Era absorbită în gândurile sale. Timpul trecea prea repede, „mesajul" lui Farrell o neliniștea. Îl luase drept un mincinos, un lăudăros

gata să inventeze orice pentru a-și da importanță. Pe viitor nu-l mai putea trata ca pe o cantitate neglijabilă. Se hotărâse să reușească în viață... și o să se folosească de ea pentru a ajunge unde voia.

Sam pleca peste cincisprezece zile. Acum, era sigură: nu-l va putea însoți.

După masa de prânz, pretextă emoția produsă de inspectorul Lenihan, pentru a se retrage în camera sa. De fapt, în loc s-o obosească, această vizită îi dădu un surplus de energie. Îl sună pe Sam, dar el nu se întorsese încă la hotel.

Desigur, acuzațiile polițistului o exasperaseră, dar foarte multe din cele ce-i spusese o făcuseră să reflecteze. Concret, trăia în lux, dar fără nici un ban. Avusese cu Sam o discuție despre acest subiect, dar în acel moment ea considerase asta fără importanță. Acum înțelegea mai bine cât de vulnerabilă era poziția sa.

Dacă voia în sfârșit să-și asume pe deplin responsabilitățile, trebuia să-și pună la punct situația financiară.

Luând un stilou și o foaie de hârtie, tânăra femeie întocmi o listă cu ceea ce deținea: erau bijuteriile și casa de la Rio.

Cu un râs ușor, își imagină anunțul pe care l-ar fi publicat: „Vilă luxoasă, patru camere, cameră de zi dublă, două băi, terasă, piscină, parc natural. De vândut rapid datorită plecării în Noua Anglie".

Era sigură că mai avea bijuteriile. Dar cu desele plecări ale lui Paul la Rio, din ultimul timp, se întreba dacă mai avea casa.

***

– Nu-i rău.

Charlie Perez aruncă Post pe birou.

– Unde ai făcut-o?

Jack se strădui să rămână imperturbabil. Dar invidia arătată de cel mai în vârstă, îl făcu să jubileze.

– Secret profesional, spuse fără să ridice privirea.

– Ei bine, dar politețea profesională? Nu cer mai mult decât informațiile pe care ți le dau.

– Fugi de aici! râse tânărul fotograf.

În tot orașul, nu se vorbea decât despre Sandra și misteriosul său însoțitor. Fotografia semnată Jack Farrell fusese trimisă tuturor agenților de presă din țară. În sfârșit, sosise momentul său de glorie: nu se grăbea să-l oprească.

Charlie își aprinse o țigară.

– Spune-mi cel puțin cine e tipul. Oricum, mai devreme sau mai târziu îl voi descoperi.

– Nu. Tu când m-ai ajutat?

Bătrânul ziarist lăsă să-i scape un nor de fum.

– Vii în Plaza la recepția pentru atleții olimpici?

– N-am fost informat.

– Ei bine, acum ești. Pe mai târziu.

Jack privi atent ușa cel puțin zece secunde după plecarea sa. Era de necrezut! Ieri încă, nu era decât un puști de care nu se sinchisea și pe care-l disprețuia. Și astăzi, datorită unei singure fotografii, se afla în clanul celor aleși!

Dar puțin îi păsa lui de întoarcerea campionilor sportivi! Îl preocupa o afacere mult mai picantă.

După cum spusese Sandra, Paul Rollins era la Rio de Janeiro. Dar Jack avea o iubită la serviciul de rezervări aeriene. Și aceasta îi confirmase că Rollins nu zburase spre Brazilia. Era la Vancouver.

Vancouver, sediul social al unui organism de caritate finanțat de Maxwell Chance. Căci și asupra acestui punct își ducea Jack ancheta: asociația Fauna primea foarte mulți bani scoși dintr-un fond creat de Max. Dar nu dădea nici un semn de activitate.

Da, hotărât lucru, era ceva suspect. Și cu această poveste, Jack nu va da o „lovitură", își va face o carieră.

***

Era aproape miezul nopții când Sandra dădu în sfârșit de Sam la telefon. Începu să vorbească fără să-i lase măcar timp să spună „alo".

– Oh, Slavă domnului! Mă temeam să nu fi fost agresat pe stradă, răpit, sau...

Râsul său cald o liniști și o umplu de tandrețe.

– N-am nici măcar dreptul la un salut?

Zâmbitoare, ea se așeză comod între perne.

– Bună seara, Sam.. Mi-ai lipsit.

– Cu atât mai bine, răspunse el cu o voce mai șoptită. Ce este cu această poveste despre răpire și agresiune?

– Doar produsul imaginației mele, nu te neliniști...

Îi relată pe scurt vizita inspectorului Lenihan.

– ...Am reflectat mult după plecarea sa, încheie ea. O mare parte din cele ce mi-a spus este adevărată. Nu am nimic în afară de hainele de pe mine și de casa de la Rio. Este destul de înspăimântător când ești o femeie de douăzeci și șapte de ani, fără familie și fără o calificare profesională.

– Toate acestea nu sunt noi, Paisley, sublinie interlocutorul său pe un ton liniștit. Mi le-ai spus deja în acea zi la Metropolitan.

– Știu, știu.

Își dădu buclele pe spate. Verigheta îi agăță câteva fire de păr și ea le smulse strâmbându-se.

– Dar în mod curios, asta nu m-a neliniștit niciodată până în această după-amiază. Când le-am auzit din gura lui Lenihan, am înțeles pe deplin cât de precară este situația mea.

– Și?

– Voi vinde vila de la Rio...

Măcar de-ar fi fost lângă ea să-i vadă expresia!

– Sam? M-ai auzit?

– Da, da, răspunse el pe un ton ciudat, circumspect. Ce înseamnă asta mai exact pentru tine?

Într-adevăr, nu se gândise.

– Ei bine, mai întâi nu voi mai fi dependentă de averea lui Max.

– Înlături una dintre fantome?

Intonația sa o dezmierda.

– Da, încuviință tânăra femeie cu greutate, împărțită între teama de realitate și tulburarea pe care Sam o trezea în ea.

– Îți amintesc, spuse el. Se apropie momentul nostru, Paisley. Și este timpul.

***

Sandra și Diana puneau la punct ultimele amănunte ale bufetului prevăzut pentru recepția de a doua zi seara, când sosi Paul, obosit, cu hainele șifonate și palid.

Diana alergă să-și sărute fratele.

– Iată-l pe marele călător! Când ai sosit? adăugă ea, ștergându-i o urmă de ruj de pe obraz.

Paul, afectuos de obicei, nu-i întoarse sărutul surorii sale. Nici n-o privi măcar; avea ochii ațintiți asupra Sandrei.

– Acum câteva ore, răspunse după mai multe clipe, cu o voce răgușită de oboseală.

Diana îl îmbrățișă încă o dată, apoi se dădu un pas înapoi, pentru a-l vedea mai bine.

– Pari epuizat, decretă ea cu mâinile în șolduri. Și unde îți este pielea bronzată? N-am văzut niciodată pe cineva să meargă la Rio și să se întoarcă mai alb decât la plecare.

– Nu te bronzezi în birouri, Diana.

Ce curios era! Sandra nu-l văzuse niciodată atât de prost dispus, mai ales în raporturile cu sora sa. Aceasta propuse să se ducă să-i aducă o cafea și Sandra ar fi jurat că Paul scosese un oftat de ușurare când ea ieși din încăpere.

Tânărul bărbat se aplecă peste brațul fotoliului, din fața biroului Sandrei.

– Tocmai l-am văzut pe Neal, mi-a vorbit despre vizita inspectorului. Îmi pare rău.

Probabil, ea avea o halucinație. Părea sincer!

– Aș, nu trebuie, protestă pe un ton vesel. Doar nu tu ești cel care a chemat poliția, nu-i așa?

El scutură din cap.

– Nu, nu sunt eu, Sandra, eu...

În acel moment sosi Diana.

– Iată cafeaua ta! Mi-am permis să iau o pulpă de pui din frigider și pâine, adăugă ea, întorcându-se spre Sandra.

Paul mulțumi cu un semn din cap și începu să mănânce. Sora sa se așeză pe celălalt braț al fotoliului.

– De data aceasta vei rămâne un timp cu noi? îl întrebă ea. Vei fi la serbarea de lunea viitoare?

Privirea tânărului bărbat trecu de la Diana la Sandra.

– Ce serbare?

– Organizez o recepție pentru Crăciun, explică Sandra.

Făcu o pauză, așteptându-i reacția.

– Am invitat toți oamenii care veneau la seratele noastre când trăia Max. Bineînțeles, ești pe listă, încheie ea, străduindu-se să zâmbească.

– Îți mulțumesc, dar ești sigură că este o idee bună? De ceva timp, nu prea te bucuri de bunăvoința mass-mediei.

– Dacă trebuie să aștept să-și schimbe părerile, s-ar putea să îmbătrânesc. Nu, este timpul să încep și eu să trăiesc din nou, să merg înainte.

O clipă crezu că vede un licăr de înțelegere în ochii lui Paul și de ostilitate în cei ai Dianei.

Absurd.

Capitolul 10

Sandra, îmbrăcată și coafată cu mult timp înainte, se plimba prin apartament, gustând atmosfera de sărbătoare ce domnea acolo. Diana dispăruse pe la ora șase și jumătate pentru a se pregăti, Neal și Paul plecaseră de asemenea la ei...

Personalul angajat pentru serată se agita în bucătărie și în oficiul alăturat. Din când în când, câte unul din servitori străbătea apartamentul în pas grăbit, cu o carafă din cristal sau niște tacâmuri de argint în mână, pentru a le așeza cu grijă pe masa cu bufetul.

Plante ornamentale împodobeau ferestrele amri, ramuri întregi de pini parfumați ornau șemineul. Sandra așezase ghirlande de mici becuri electrice în jurul oglinzilor, cumpărase chiar un brad, pe care-l împodobi cu aceeași plăcere ca odinioară și care acum trona în vestibul. Fără articolul apărut în acea dimineață despre legăturile sale cu mediul drogurilor, tânăra femeie s-ar fi simțit aproape fericită.

Cu un oftat se întoarse în cameră pentru a-și verifica ultima oară toaleta. Va avea timp destul să fie fericită mai târziu, cu Sam. Pentru moment, înainte de toate trebuia să pună capăt atacurilor repetate al căror țintă era.

Cum îi promisese, Sam sosi primul, la ora opt jumătate fix.

– Sandra... Ești mai frumoasă ca niciodată, spuse el intrând.

Ea îi zâmbi radioasă și acel zâmbet îl ameți și mai mult pe tânărul bărbat. Purta o rochie de muselină de culoarea lunii și a stelelor. Astfel îmbrăcată, era atât de frumoasă, încât părea aproape ireală.

– Încetează să mă măsori astfel! spuse ea, întinzându-i o cupă de șampanie. Când trebuie, știu să mă îmbrac.

– Este evident... începu Sam.

Clopoțelul de la intrare îi întrerupse. Răsună o voce de femeie.

– Crăciun fericit tuturor! Iată-i pe magi!

– Ei sunt, murmură Sandra, devenind serioasă.

Sam se încordă din toată ființa sa. Un bărbat de circa treizeci de ani intră primul. Avea un chip jovial cu trăsături plăcute și un păr blond des. Îl urmau doi oameni tineri. Amândoi roșcați, foarte înalți și subțiri. Bărbatul semăna cu Jack Farrell, mai în vârstă, cât despre femeie, era o frumusețe.

Purta o rochie cu bretele din mătase de culoare verde închis, care-i degaja umerii și brațele și-i punea în evidență mersul legănat. Apropiindu-se de Sandra, îi murmură ceva la ureche și râse... dar privirea nu i se desprindea nici o clipă de la Sam. Neliniștea acestuia spori și mai mult.

– Sam, mi-ar plăcea să ți-i prezint pe prietenii mei: Neal Travis, Paul Rollins și Diana Rollins, sora sa. El este Sam Beranger, adăugă ea, adresându-i un zâmbet încurajator.

Neal Travis deschise gura pentru a spune ceva, dar Diana i-o luă înainte și se ridică pe vârful picioarelor pentru a-l săruta pe tânărul bărbat pe amândoi obrajii.

– Așadar, dumneavoastră sunteți acel prieten vechi pe care ni l-a ascuns atât de mult timp Sandra. Trebuie să mărturisesc, curiozitatea nu mi-a fost dezamăgită.

Sam se aștepta ca amantul Dianei să reacționeze în fața unui asemenea asalt de farmec, dar el rămase perfect indiferent și zâmbitor. Paul, dimpotrivă, păru că încearcă o anumită stânjeneală în fața comportamentului surorii sale.

Soseau invitații și micul grup se împrăștie. Sam profită de zgomotul general de voci pentru a se așeza puțin mai departe, cu scopul de a observa mai bine mulțimea. Instinctul îi șoptea să fie foarte atent. Și când, o clipă mai târziu întâlni privirea Dianei, se crispă complet. Avea impresia că se află în fața dușmanului.

***

Actorul ce începea să îmbătrânească îi explica ceva în legătură cu AFTRA, sau AFPRA, sau altă siglă de neînțeles. Sandra spera că intervenea cu ale sale. „Ah, adevărat" și „Cât este de interesant!" la momentele potrivite: o scenă îi acaparase toată atenția, la celălalt capăt al încăperii. Deja de ceva timp, Diana îi făcea curte în mod deschis lui Sam... iar șampania Sandrei avea gust de oțet. Nu mai rezistă, se scuză față de interlocutorul său.

– Vă rog să mă iertați. Trebuie să-l văd pe șeful personalului.

Traversarea salonului fu o adevărată încercare; era reținută fără încetare în dreapta și în stânga de oameni pe care nu-i văzuse de ani de zile, cărora n-avea nimic să le spună, dar care i se adresau ca și când le-ar fi fost cea mai scumpă prietenă. Diana reușise să-l imobilizeze pe Sam lângă bar; stătea exact în fața lui, pentru a-l împiedica să vadă pe oricine altcineva în afara ei. Sandra distingea cu greu chipul tânărului bărbat și nu știa dacă avea sau nu nevoie să fie ajutat. Cu atât mai rău! Oricum, îi va veni în ajutor.

Încele din urmă li se alătură.

– Ah! aici sunteți! exclamă ea, strecurându-și posesiv o mână sub brațul lui Sam și bând o înghițitură de șampanie. Pot să știu despre ce vorbeați sau este o indiscreție?

Ochii Dianei străluciră ca diamantul așezat pe pieptul ei.

– Ce spui Sammy? Împărtășim cu ea micul nostru secret?

Sam părea teribil de stânjenit, dar Sandra nu era dispusă să se înduioșeze față de el.

– Da, Sammy, ce spui despre asta? șopti ea.

– Nu mi s-a mai spus Sammy din școala primară, mormăi el tușind. Hm... vorbeam despre cariera mea. Diana mă întreba cum am început.

– Restaurarea mobilelor vechi este o meserie atât de neobișnuită în zilele noastre! întări aceasta. Mai ales pentru un bărbat atât de atletic cum este Sammy, încheie ea, cu o privire elocventă.

– Diana, vrei să-mi faci un serviciu? Mi-ar plăcea să te duci la bucătărie să verifici dacă înghețatele sunt gata pentru a fi servite.

Judecând după expresia brusc posomorâtă, Diana înțelese perfect scopul acestei manevre a Sandrei. Totuși, nu îndrăzni să se revolte și se îndepărtă în direcția oficiului.

– În sfârșit, singuri! exclamă Sam, ridicând ochii spre cer. Era și timpul să sosești.

– N-aveai aerul că sufereai îngrozitor, Sammy!

– Oare mă înșel, sau acești ochi frumoși albaștri tind spre culoarea verde?

– Nu fi ridicol, eu...

Se întrerupse. Hm! la urma urmei de ce să mintă?

– Da, Sam, te înșeli; tot trupul meu tinde spre verde! Și de altfel, se pare că te distrai foarte bine.

În trecere, el luă o cupă de șampanie și i-o întinse Sandrei.

– Asta pentru că probabil sunt un bun actor, Paisley, afirmă el. Femeia aceasta este o adevărată baracuda.

– O ce?

– O baracudă. Un rechin mâncător de oameni.

Cuvintele acestea... acest mod de a le rosti.... Sandra avu impresia că își amintește ceva important. Scutură din cap; nu era interesant, avea de discutat cu Sam lucruri serioase.

– Am încercat să te sun ieri, pentru a te informa despre o decizie, începu ea pe un ton indiferent. Plec la Rio.

Însoțitorul său tresări.

– Poftim?

– Mă duc să vând casa.

– Ești nebună. În săptămâna Crăciunului?

– Bun, poate nu voi găsi imediat cumpărătorul, dar cel puțin o voi pune în vânzare.

– Paisley, ce te-a apucat pe neașteptate?

– Nu mai am timp de pierdut, atâta tot. Probabil Paul uneltește ceva pentru a-mi lua proprietatea. Poate a reușit deja... Timpul trece, Sam. Vreau să mă duc să-l văd pe Alex Quieroz, să-i cer să-mi vândă bijuteriile și să anulez cartea de credit a Sandrei Chance... Începi să înțelegi?

Un zâmbet lent se contură pe buzele lui Sam.

– Așa cred, consimți el, mângâind-o cu privirea. Când suni la compania aeriană, reține două locuri.

***

Era ora trei dimineața. Sandra, în picioare în fața ferestrei din camera sa, privirea strada pustie la acea oră.

Serata se terminase de mult. Sam se întorsese la el pentru a-și pregăti câteva lucruri pentru plecarea lor, la sfârșitul dimineții; telefonaseră imediat la aeroport și obținuseră două bilete la zborul ce pleca în aceeași zi. Sandra își aruncase câteva haine într-o geantă, își găsi pașaportul în fundul unui sertar și verifică dacă are toate hârtiile necesare. Prin minte îi treceau imagini dezlânate din timpul serbării. În centrul celor mai multe se afla Diana.

Își sprijini fruntea de geamul rece. Era doar geloasă pe slăbiciunea Dianei pentru Sam, sau avea cu totul alt motiv, mai profund, pentru care simțise o asemenea furie văzând-o flirtând cu el? Din nou avu impresia că se afla pe punctul de a-și aminti ceva.

Destul cu visarea. Mai trebuia să-și scoată bijuteriile din ascunzătoarea din fundul dulapului și să le ambaleze pentru a le lua cu ea la Rio.

Max nu cumpărase decât pietrele cele mai frumoase. Avea obiceiul să spună că, dacă el dispărea, Sandra ar fi putu trăi un an întreg vânzând doar inelul de logodnă.

Ea nu avusese niciodată un atașament deosebit pentru bijuterii; Max și cu ea se căsătoriseră foarte repede, fără să se gândească la o perioadă de logodnă. La prima aniversare a căsătoriei lor, îi oferise acel diamant „în loc de logodnă", a așa încât nu avea valoarea unei amitiri pe care inelul de logodnă îl reprezintă pentru cea mai mare parte dintre femei.

Sandra își privi verigheta, un lucru foarte frumos, care era departe de a valora atât de scump ca celălalt. Dar câte amintiri îi evoca! De aceasta nu s-ar fi despărțit pentru nimic în lume, chiar dacă ar fi fost în mizerie.

Deschise dulapul, se așeză pe vine și pipăi în fundul lui, în spatele cutiilor de pantofi. Mâna întâlni punga de catifea în care îngrămădise neglijent câteva obiecte de valoare care nu erau în seif, la Rio.

– Îmi pare rău, Max, spuse cu voce tare, scoțând o brățară de aur cumpărată la Roma, o diademă din rubine de la Cairo și un colier din perle adus de la Tokyo.

Întinse degetele pentru a ajunge la fundul pungii. Era ciudat! Inelul de logodnă nu era acolo. Era prea mare pentru a trece neobservat în această pungă.

Ridicând din umeri, Sandra puse totul la loc în micul sac și-l aruncă în valiză. Cu siguranță, se înșelase, inelul trebuia să fie la Rio. Oricum, va afla mâine, în cinci ore va fi în Brazilia.

***

Într-un fel, Sandra aproape regreta că-i propusese lui Sam o plimbare pe străzile din Rio.

Orașul era chiar mai frumos decât în amintirea sa; timpul era însorit. Sandra își schimbase mantoul gros cu un șort și un tricou, iar Sam era cu bustul gol.

Numai că iată: chiar în această ținută, erau prea îmbrăcați în raport cu brazilienii care se plimbau țanțoși de a lungul promenadei, frumoși și mândri de asta.

– Ar fi trebuit să-ți pun ochelari de cal, bombăni Sandra, când se întâlniră cu o tânără femeie splendidă, într-un costum de baie fără sutien. Până la urmă îmi place mai mult New Yorkul. Acolo cel puțin, toată lumea se pierde în scurte impermeabile cu glugă și pantaloni de schi.

Sam începu să râdă. Oprindu-se, o trase pe Sandra în brațele sale.

– Dacă vom continua să ne vedem, Paisley, va trebui să te obișnuiești cu asta.

– Să mă obișnuiesc cu ce? întrebă ea, pregătită pentru ce era mai rău.

– Cu faptul că, în ochii mei, ești cea mai frumoasă, cea mai dorită și cea mai importantă dintre toate femeile.

Înclinând capul, o sărută cu pasiune, în aplauzele unui grup de adolescenți.

– Îți va intra într-o zi asta în cap?

– Nu știu. Forțată să te aud spunând-o, poate...

Sam îi mângâie ceafa, apoi umărul, apoi degetul i se plimbă de-a lungul marginii tricoului.

– Să ne întoarcem. Este timpul.

– Da, este mai mult decât timpul, încuviință Sandra dintr-o suflare.

***

După căldura sufocantă de afară, casa li se păru încântător de răcoroasă. Brusca schimbare de lumină și temperatură aproape o ameți pe Sandra. Mergând la bucătărie, se servi cu un pahar cu apă.

Oprit în ușă, cu brațele încrucișate, Sam își ațintи privirea asupra ei. Îi fu greu să înghită.

– Vrei? îi propuse, întinzându-i paharul său.

Sam nu spuse nici un cuvânt. Lăsă brațele în jos, îi îndepărtă paharul din mână și-l puse în chiuvetă. Apoi o luă de mână.

Sandra petrecuse multe ore imaginându-și această clipă. Și-o închipuise cu lumânări și cu vin, visase muzică și dans, se văzuse învârtindu-se în brațele lui Sam, înainte de a fi dusă în pat.

Realitatea depășea în frumusețe orice visuri.

Soarele apunea peste ocean în fața ferestrelor lor. Ilumina camera cu o lumină roșie portocalie. Briza marină, încărcată de parfumul florilor din grădină, aerisea încăperea și se juca în buclele Sandrei.

Cu o privire de îndrăgostit de o intensitate incredibilă, Sam puse mâna pe obrazul tinerei femei. Atunci, ea știu că toate suferințele, toate chinurile pe care le îduraseră și unul și celălalt în timpul acestor ani lungi, nu fuseseră zadarnice.

La rândul său luă în palme fața lui Sam și-l trase spre ea. Buzele li se întâlniră ca pentru a pecetlui pactul tacit pe care îl încheiaseră încă din prima zi.

Oh, fie ca de acum, nimic să nu ne mai despartă, se rugă în tăcere tânăra femeie.

Cu un gest blând, Sam făcu tricoul să alunece pe pielea ei mătăsoasă. Sandra își scoase singură lenjeria, fără să-și ia ochii de la el. Apoi, încet, îi scoase blugii. În sfârșit, goi, în picioare unul în fața celuilalt, se priveau cu intensitate.

– Oh, Sam, ești atât de frumos, murmură ea cu o bucurie aproape dureroasă.

– Te iubesc, Paisley. Te iubesc dintotdeauna.

Corpurile li se apropiară și se abținură încă o clipă.

– Vino, să ne iubim, spuse Sandra, întinzându-i mâna ca pentru a se duce în sfârșit să-și țină o promisiune foarte veche.

Se întinse cu el pe pat, luându-l într-o lume de-o frumusețe și de-o desfătare care depășea toate visurile, într-o lume menită să nu dureze decât o noapte.

Dimineața îi va readuce la realitate.

Din fericire, era încă departe.

***

Ajunseră în fața bijuteriei lui Quieroz exact la ora opt. La ora opt și un sfert, Alex le deschise seiful, după ce verificase conținutul listei sale și la ora nouă Sandra vânduse totul, cu excepția verighetei și a inelului de logodnă. De prima nu voia să se despartă, cât despre al doilea, rămânea de negăsit.

– Ești sigur că nu se află într-un alt seif, Alex? întrebă ea pentru a patra oară. Eram sigură că se află la dumneata.

– Îmi pare rău, oftă bijutierul în engleza lui fermecătoare, cu accent. Dar nu am nici un semn despre el în dosarele mele.

– Probabil este la New York, îl asigură Sam, încurajându-și însoțitoarea printr-o apăsare a mâinii. Trebuie să-l fi ascuns atât de bine, încât nici tu însăți nu-ți mai amintești de el.

– Mă îndoiesc. De fapt, mă tem să nu fi fost furat de persoana care a pătruns la mine. Eram atât de obsedată de hârtiile lui Max și de acea bucată de coral, încât atunci nu m-am gândit să verific.

– Ei bine, în acest caz, cu atât mai mult nu te mai gândi la el, decretă tânărul bărbat în mod logic. Oricum, când o piartă este furată, nu rămâne mult timp în montura sa originală și nu mai poate fi recunoscută.

– Să nu credeți asta, domnule, îl contrazise Alex Quieroz. Diamantul Sandrei are propria sa „amprentă digitală". Aș putea să-l recunosc în câteva momente.

Râse văzându-le chipurile uluite.

– Cum veți reuși asta? întrebă tânăra femeie.

– Le marcăm.

– Imposibil! Asta le-ar prejudicia frumusețea.

-– Nu și dacă marcajul este făcut în interior... Vă voi arăta, adăugă el scoțându-și inelul.

Luând o cârpă, frecă atent piatra, apoi o presără cu o pudră pe care o luă dintr-un săculeț de pe birou.

– Priviți.

Spre marea lor mirare, cei doi tineri observară clar un desen în formă de inimă. Bijutierul o făcu apoi să dispară ștergând-o cu cârpa.

– Este extraordinar!

– Cum ați făcut? exclamă Sam. Asta este scamatorie!

– Fiul meu ar fi jignit dacă v-ar auzi! spuse Alex cu un zâmbet. El este inventatorul acestei metode și este foarte mândru de ea...

Le explică apoi că fiul său era inginer electronist în Statele Unite.

– Nu vă pot descrie procedeul, dar în rezumat este vorba de a trimite o rază laser printr-un tipar decupat după forma aleasă. În cazul meu, este o inimă. Vreți să vă vedeți marcajul? îi propuse Sandrei.

Aceasta acceptă cu căldură. Luând una dintre bijuteriile pe care venise să i le vândă, bijutierul o pudră. Apăru o stea.

– Ce frumoasă este! exclamă Sandra. Aproape că-mi place mai mult acest rubin astfel.

Mulțumindu-i lui Alex pentru prețioasele sale indicații, cei doi își luară rămas bun.

Se duseră să-i facă o vizită notarului care se ocupa de afacerile Sandrei în Brazilia și acesta o liniști: era într-adevăr proprietara vilei sale. Se arătă sigur că va putea s-o vândă fără probleme în mai puțin de o lună.

***

– Ar trebui să fii fericită, comentă Sam o oră mai târziu, când se odihneau unul în brațele celuilalt. Ți-ai vândut bijuteriile, ai dat dispoziții pentru casă și în șase ore vom fi în drum spre Statele Unite... Ce ai, Paisley? adăugă el tandru.

Sandra se îndepărtă, preocupată.

– Nu știu, mă simt ciudat, atâta tot.

– Mulțumesc mult! protestă însoțitorul său cu o mină ofensată. După ce te-am iubit din toate puterile.

Se ghemui lângă el zâmbind, liniștită o clipă de amintirea mângâierilor lor.

– Când facem dragoste, nu mă mai gândesc la nimic, Sam. Sunt doar emoții.

– Mă flatezi, dar te cunosc foarte bine. De ce ești îngrijorată?

– Nu știu, oftă ea. De mai multe zile am impresia că o amintire îmi vine în memorie, dar îmi scapă.

– Este referitoare la Paul?

Ea scutură din cap.

– Travis?... Inelul tău de logodnă?

– Nu, mi se pare că are legătură cu Diana, dar...

– Ah, baracuda!

Ea tresări.

– Un rechin! Asta este! Maxwelll o considera un rechin.

Imaginea îi reveni, cu o claritate impresionată. Se întâmplase la câteva zile după episodul cu coralul. Paul se odihnea în vilă, Sandra și Neal jucau dame, iar Maxwell coborâse cu Diana să facă o baie. Brusc, el urcă de la plajă cu chipul livid și cu o tăietură mare pe obraz.

În fața spaimei Sandrei, râsese.

– Nu s-a întâmplat nimic, m-am întâlnit cu un rechin.

– Un rechin? În aceste ape? Dar...

– Blânda mea Sandra, ai fi incapabilă să recunoști un rechin chiar dacă te-ai apropia de unul în fiecare zi.

Trei ani mai târziu, la cinci mii de kilometri distanță, înțelese. Coralul. Discul de aur. Diamantul care strălucea la gâtul său...

– Diana, șopti Sandra. Diana este.

Capitolul 11

Zborul se desfășură foarte bine până când ajunseră desupra New Yorkului. Un viscol le făcu aterizarea imposibilă și avionul fu îndreptat spre Washington.

Sam și Sandra petrecură șase ore într-o sală de tranzit, așteptând ca aeroportul Kennedy să-și redeschidă pistele. Era ora cinci dimineața când se aflau în sfârșit în taxi pe străzile New Yorkului. În tot timpul drumului discutară despre cea mai bună strategie de adoptat.

Sandra era de părere să-l sune pe inspectorul Lenihan și să-l trimită direct la Carberry Tower s-o aresteze pe Diana, dar bunul-simț al lui Sam precumpăni.

– N-avem dovezi, Paisley, obiectă el.

– Diamantul este una. Sunt sigură că este din inelul meu, sunt sigură!

– Cred că ai dreptate, dar nu este destul pentru a obține un mandat de arestare de la poliție.

– Dar atunci, ce consideri necesar să fac? Să mă duc să-i spun Dianei: „Dă-mi te rog, diamantul, aș vrea să-l verific dacă nu mi l-ai furat?"

– Haide, nu te înfuria. Tocmai am petrecut o noapte albă, Diana și Travis sunt la țară până diseară și nu suntem obligați să ne aruncăm cu capul înainte, fără să ne fi gândit bine.

Sandra se îndepărtă enervată de el.

– Am așteptat destul. Suntem atât de aproapede țintă, Sam! Atât de aproape de a obține tot ceea ce am visat!

– Exact, murmură el cu o voce încurajatoare. Să nu riscăm acum să stricăm totul. Nu va mai dura mult timp.

***

Jack Farrell era uluit. Ancheta sa la Vancouver îi confirmase bănuielile: fundația Fauna primea foarte mulți bani și nu vărsa nici o centimă diferitelor organisme pe care se presupunea că le subvenționează. Era convins că dolarii aceia ajunseseră probabil în buzunarul lui Paul Rollins.

În schimb, în seara aceasta surpriza era prezentă la întâlnire: centrul împotriva foamei din Philadelphia funcționa și funcționa remarcabil.

În acest ajun de Crăciun, un șir lung de oameni se îngrămădeau pe trotuarul din fața localului luminat vesel, unde li se împărțeau în mod gratuit mâncare caldă și prietenie. Îi întrebase pe oameni și nu adunase decât cuvinte de laudă și cuvinte recunoscătoare. Fundația îndeplinea vizibil o muncă remarcabilă.

Toate bănuielile asupra lui Paul Rollins se prăbușiră.

O rafală de vânt îl făcu să se înfioare și-și strânse poalele mantoului. Un bărbat înalt, îmbrăcat călduros, se apropie de el.

– Și dumneavoastră v-ar trebui un fel de mâncare caldă, comentă el, cercetându-l pe Jack.

– Cine sunteți dumneavoastră?

– Tocmai voiam să vă pun aceeași întrebare.

Cel care sosise degaja o evidentă autoritate; Jack nici nu se gândi măcar să se ascundă.

– Jack Farrell, se prezentă el, întinzând legitimația. Sunt ziarist.

– Jack Farell... Bărbatul care s-a dus la Vancouver să pună întrebări.

Tânărul fotograf fu cuprins brusc de teamă.

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Nu se poate, Farrell, exclamă râzând interlocutorul său. Eu sunt omul pe care-l anchetezi. Paul Rollins.

***

– Diana!

Sandra, de-abia întoarsă ea însăși de o oră, nu-și putu ascunde surpriza...

– Când ai sosit?

– După toate aparențele, la câteva minute după tine, replică tânăra femeie ațintindu-și privirea asupra valizei ce zăcea pe divan.

– Unde este Neal?

– S-a hotărât să rămână până în week-end, pentru a schia. Mă întreb ce plăcere poți avea să cobori o pantă cocoțat pe două scânduri din lemn!

– Și n-ai rămas cu el? întrebă Sandra așezându-se în fața ei.

Diana își scoase puloverul gros negru.

– Am oroare de zăpadă, explică ea, cu o mină expresivă.

Sandra o asculta distrată; se străduia să lupte cu indispoziția care pusese stăpânire pe ea la intrarea asistentei sale. Aceasta era foarte elegantă, ca întotdeauna. Chiar după ce condusese trei ore pe drumuri înzăpezite, părea ieșită direct dintr-o revistă de modă. Tunica din satin de culoarea smaraldurlui, cu un decolteu adânc, îi punea în evidență locul de unde începeau sânii și...

– Diana! Nu-l mai ai!

Tânăra femeie îi aruncă o privire întrebătoare. Sandra se luptă să se stăpânească.

– Pandantivul, l-ai pierdut!

– Liniștește-te! exclamă însoțitoarea sa râzând. Ești mai rea decât un agent de asigurări. S-a rupt lanțul și l-am scos. Îți imaginezi, dacă diamantul ar fi căzut în zăpadă?

Sandra se bucură că era deja așezată, picioarele ar fi refuzat să suporte un șoc atât de dur.

– Înțelegi de ce eu nu-mi port niciodată bijuteriile, glumi ea. N-am nervii atât de solizi.

– Oricum, calmează-te. Îl voi duce imediat, luni, la Cartier să-mi repare încuietoarea.

– Ar trebui să-l pui să facă o încuietoare de siguranță!

– Mă voi gândi la asta, promise Diana râzând.

Cele două femei flecăriră o vreme, apoi Diana se retrase la ea. Imediat, Sandra se repezi spre telefon. Era surescitată și Sam trebui s-o facă să-și repete relatarea pentru a înțelege.

– Este o șansă unică, spuse din nou Sandra, cu respirația tăiată. Vom profita că nu-l poartă, pentru a-l lua și a-i face expertiza. Îl voi suna pe Alex pentru a-i cere să-mi trimită puțină pudră prin avion.

– Întreabă-l mai degrabă dacă nu are vreun confrate care să aibă așa ceva aici.

– Excelentă idee, domnule Beranger. Ești sclipitor!

– Mulțumesc, dar toate acestea nu ne spun cum vom pune mâna pe diamant. Ai vreun plan?

Tânăra femeie tuși.

– Nu-ți va plăcea, dar... Îți amintești de modul în care s-a purtat cu tine la serată?

– Vai, prea bine.

– Atunci, iată: dacă i-ai răspunde la avansuri...

– Nici nu se pune problema!

– Lasă-mă să termin, Sam. Nu-ți cer să cedezi farmecului său, ci doar să-i dai această impresie.

– Hm, încep să înțeleg. Vrei s-o scot afară din casă.

– Exact, încuviință Sandra, tremurând de agitație. Și în timp ce o vei ameți cu vin și complimente, eu voi intra la ea și-i voi lua diamantul.

– Și-l vom supune probei cu pulberea.

– Și va apărea steaua.

– Și vom trăi fericiți și vom avea mulți copii.

– Dacă ne reușește planul.

Cei doi oameni tineri stabiliră ora „H", a doua zi, seara la opt, apoi închiseră, după ultime recomandări de conspiratori... și ultimele cuvinte de îndrăgostiți.

***

Sandra nu va ști niciodată cum reușise să reziste de-a lungul acelei zile. Dimineața, îl sunase pe Alex, care-i spusese unde locuia fiul său: la periferia New Yorkului și va fi încântat să verifice diamantul pentru ea.

Orele după-amiezii i se părură interminabile. Aplecată peste scrisul lui Maxwell, strecura fără încetare privi spre Diana, care lucra lângă ea. Oare cum putea o femeie atât de frumoasă să ascundă în ea atâta josnicie?

Diana se arătase uimitor de convingătoare anunțând-o că ieșea în acea seară, pentru a flecări cu niște prietene vechi și poate pentru a vedea un film.

Când în sfârșit, plecă, Sandra începu să-și măsoare apartamentul în lung și-n lat, încercând să-și înăbușe remușcările. Femeia aceasta făcuse deja totul pentru a o distruge și se pregătea să-i fure cu sânge-rece bărbatul pe care-l iubea. Destul cu scrupulele!

Convenise cu Sam să aștepte o oră după plecarea Dianei, pentru a fi sigură că aceasta nu se va întoarce să caute vreun portofel uitat sau să dea vreun telefon de ultim moment.

În sfârșit, mica pendulă bătu de opt ori și Sandra sări în picioare. Era timpul.

***

Ceva nu mergea.

Sam își orchestrase de minune scena seducției. Aprinsese focul în șemineu, șampania era frapată după dorință și ceruse să i se aducă icre negre de la cel mai bun restaurant din oraș. Diana sosise punctuală, cu o sticlă de Taittinger sub braț și într-o rochie uimitor de provocatoare..

Ochii îi străluceau mai puternic decât în cealaltă seară... Dorință sau sete de răzbunare, el n-ar fi putut spune.

De o oră era așezat lângă ea pe divan, jucându-și rolul cu o convingere demnă de un mare actor, când își dădu seama că nu se lăsa înșelată. Nici de lumânări, nici de șampanie, nici de focul din șemineu. De nimic.

Oh, desigur, stătea foarte aproape de el și nu pierdea nici o ocazie să-l atingă sau să se rezeme de el. Dar o simțea... în altă parte, departe parcă de ea însăși.

Sam își consultă ceasul cu un aer degajat. Dacă servea cina imediat, vor termina de mâncat la timp, pentru ca Sandra să aibă răgazul de a scotoci prin apartament.

– Ți-e foame? întrebă el ridicându-se.

– Mmmm, da, teribil. Lasă-mă să te ajut, spuse Diana mieros și se îndreptă grațioasă.

Când îi întoarse spatele pentru a o preceda spre bucătărie, Sam o văzu zâmbind ciudat.

Acesta fu ultima sa amintire.

***

În cutia de bijuterii nu era nimic. Nici în sertarele de la măsuța de toaletă, nici în noptieră, nici sub pat. Aparent, diamantul nu era nici în dulap.

– Pot să te ajut, Sandra?

Se întoarse, încurcându-și mâinile într-o bucată de țesătură mătăsoasă.

– Ce se întâmplă? întrebă Diana înaintând în încăpere. Ți-ai înghițit limba?

Se apropie până în fața Sandrei, prefăcându-se că o eliberează de materialul în care se prinsese. Și brusc, înfășură una din mâneci în jurul gâtului Sandrei, strângând doar puțin.

– Este plăcut pe piele, nu-i așa?

– Foarte, încuviință Sandra, eliberându-se.

Făcu gestul de a porni spre ușă, dar Diana nu se mișcă nici un milimetru. Zâmbitoare, strecură o mână în buzunar și scoase lănțișorul din platină. La capătul lui se legăna diamantul.

– Asta este ceea ce căutai?

Inutil să nege, era prea târziu pentru asta.

– Da, confirmă Sandra. Unde este Sam?

Dumnezeule, să nu i se fi întâmplat ceva!

Zâmbetul Dianei, se accentuă. Cât era de rece și de amenințător!

– Ah, Sam! murmură ea. Uită-l.

Vocea îi devenise tăioasă ca oțelul.

– Te credeai vicleană, nu-i așa? Mi-ai întins o capcană cu Maxwell pentru a putea să scotocești la mine!

– Maxwell?

– Chiar credeai că te poți strecura printre noi, proastă mică? În timp ce eu îl iubesc de atâția ani?

– Nu te înțeleg, Diana. L-ai întâlnit pe Sam abia acum câteva zile.

Diana păru o clipă descumpănită.

– Uită-l pe Sam, spuse ea în cele din urmă. Nu-l vei mai vedea.

Groaza și furia puseră stăpânire pe Sandra. Vru să o împingă pe tânăra femeie.

– Lasă-mă să trec! Trebuie să mă duc să-l văd.

– Prea târziu, rânji Diana.

Prinzând-o pe Sandra de braț, o aruncă lângă perete. Tânăra femeie se izbi de șold. O durere vie se ridică dintr-o parte și căzu cu un strigăt. Râsul dement al Dianei îi sfredelea urechile.

– Îl iubeam și mă iubea, spuse ea cu o voce sacadată. Nu te mai suporta, îl plictiseai, voia o femeie ca mine, care să știe să-l provoace, să-i trezească dorința. Rămăsese căsătorit cu tine din lene, dar îmi jurase că divorțează foarte repede. L-ai pierdut pentru totdeauna. Eu am câștigat. Dar vreau să mă asigur că nu mi-l vei lua înapoi! Maxwell este al meu!

Cu ochii măriți, incapabilă să facă vreun gest, Sandra o văzu pe Diana scoțând din poșetă un revolver și întreptându-l asupra ei. Sam era mort și va fi rândul său.

Instinctul o salvă. Rostogolindu-se, evită exact la timp împușcătura. Înainte ca Diana să aibă timp să tragă din nou, Sandra strânse pumnii și o lovi peste încheietura mâinii. Degetele criminalei se desfăcură și arma căzu pe jos. Sandra puse mâna pe el și-l aruncă din toate puterile spre geamul care se sparse la impact. Revolverul căzu în stradă.

– Frumoasă reușită, doamnă Chance.

Sandra se îndreptă tresărind auzind o voce bărbătească. Inspectorul Lenihan stătea în cadrul ușii, cu țigara între buze și arma în mână.

– Acum, este rândul nostru!

Capitolul 12

– M-ați așteptat, doamnă Chance?

Da, îl așteptase, dar era încă sub șoc. Inspectorul o ajută să se ridice și doi polițiști se aplecară să-i pună cătușele Dianei. Toate acestea erau un coșmar care depășea realitatea.

– Eu... n-am chemat poliția, articulă ea în cele din urmă. Cum de-ați venit?

– Datorați o lumânare elegantă prietenilor dumneavoastră Rollins și Farrell.

Paul și fotograful? De data aceasta era sigură că delira.

– Nu cunosc amănuntele, continuă Lenihan, dar după toate aparențele au ajuns exact la timp la Beranger.

– Dumnezeule! Sam! Este mort!

– Nu, această roșcată incendiară l-a doborât cu o sticlă de șampanie... Era împrăștiată peste tot, adăugă el cu o grimasă.

Sam trăia! Toată teama pe care și-o stăpânise o copleși și era gata să leșine.

***

Apoi, totul merse foarte repede. Sandra mai vedea încă în orele următoare o serie de imagini înspăimântătoare, emoționante sau surprinzătoare.

Diana, cu chipul rătăcit, dusă de doi agenți. Drumul cu mașina personală a inspectorului Lenihan până la spitalul unde se afla Sam sub observație. Paul și Jack Farrell pe culoarul din fața camerei bolnavului. Și în sfârșit, Sam. Sam cu capul înfășurat în bandaje și fața puțin tumefiată, dar acolo, trăind...

Toți aveau de dat explicații, amănunte, și polițistului îi veni greu să obțină o versiune completă și coerentă a faptelor.

După toate aparențele, Paul și Jack se întâlniseră în Philadelphia, unde anchetau amândoi. De câtva timp, Paul îl bănuia pe Neal Travis de deturnare de fonduri. Fotograful ajunsese la aceleași concluzii aproape în același timp. După ce prinsese firul la Vancouver, descinsese la Philadelphia unde Paul, care se ocupa întotdeauna personal de Centrul împotriva Foamei, venise să verifice dacă Travis nu falsificase socotelile de acolo.

Întorși imediat la New York, cei doi bărbați voiseră s-o contacteze pe Sandra, dar Diana tăiase firul telefonului. Se grăbiseră la Sam și găsiseră ușa închisă... Jack forțase broasca și-l descoperiseră pe Sam leșinat pe dușumea. Ei au fost cei care anunțaseră poliția.

În ceea ce-o privea pe Diana, fusese îndrăgostită în taină de Maxwell de la vârsta de cincisprezece ani. Paul remarcase emoția surorii lui, dar nu-i dăduse niciodată importanță, convins că era o iubire de adolescentă. Peste ani, când ea venise se alătură micului grup în Grecia, înțelese că încerca o pasiune puternică, dar și acolo, crezuse că-i va trece.

– Scrisorile anonime mi-au trezit bănuielile, îi explică el. Anumite întorsături ale frazelor, anumite cuvinte, îmi erau familiare... În anii șaizeci, Diana s-a drogat mult timp. În acea perioadă fusese spitalizată și de atunci, manifestase anumite semne de dezechilibru.

– Soțul dumneavoastră v-a vorbit despre asta? întrebă Lenihan, întorcându-se spre Sandra.

– Nu, niciodată.

– Asta făcea din Max o ființă aparte, interveni Paul. N-ar fi spus niciodată ceva ce ar fi putut leza pe cei pe care-i iubea.

– Ai fost foarte legat de el, nu-i așa? murmură Sandra. Și nu m-ai plăcut niciodată.

Tânărul bărbat lăsă ochii în jos.

– Credeam că nu ești făcută pentru el. Am greșit, Sandra. Îmi pare rău.

– Nu, Paul, aveai dreptare, răspunse ea cu sinceritate.

Datorită întrebărilor concise ale inspectorului, putură să reconstituie rapid ce se întâmplase. Diana fusese cea care răspândise zvonurile false pe seama Sandrei. Ea le telefonase ziariștilor, o angajase pe Joanne să mintă și întreținuse o atmosferă de permanentă suspiciune în jurul tinerei femei.

În cele din urmă, toți se ridicară pentru a-și lua rămas-bun de la rănitul care dormea și de la Sandra.

– Unde te vei duce, Sandra? întrebă Paul luându-și mantoul.

Tânăra femeie zâmbi.

– În Maine. Da, cred că mă voi instala acolo.

Ușa se închise... și Sam deschise un ochi.

– Credeam că nu vor mai pleca niciodată, bombăni el. În sfârșit, singuri!

În camera de spital se făcuse răcoare. Sandra luă o pătură și veni să se așeze pe pat lângă Sam.

– Ah, Paisely, murmură Sam. În Maine este foarte frig. Cum te vei acomoda acolo?

Ea îi contemplă ochii luminoși, însoriți, și uită de zăpada de afară, frigul și duritatea vieții. O căldură minunată i se răspândi în membre și în suflet.

– Este ciudat, zâmbi ea cuibărindu-se lângă Sam și închinzând ochii. Am impresia că nici nu voi observa.

Sfârșit